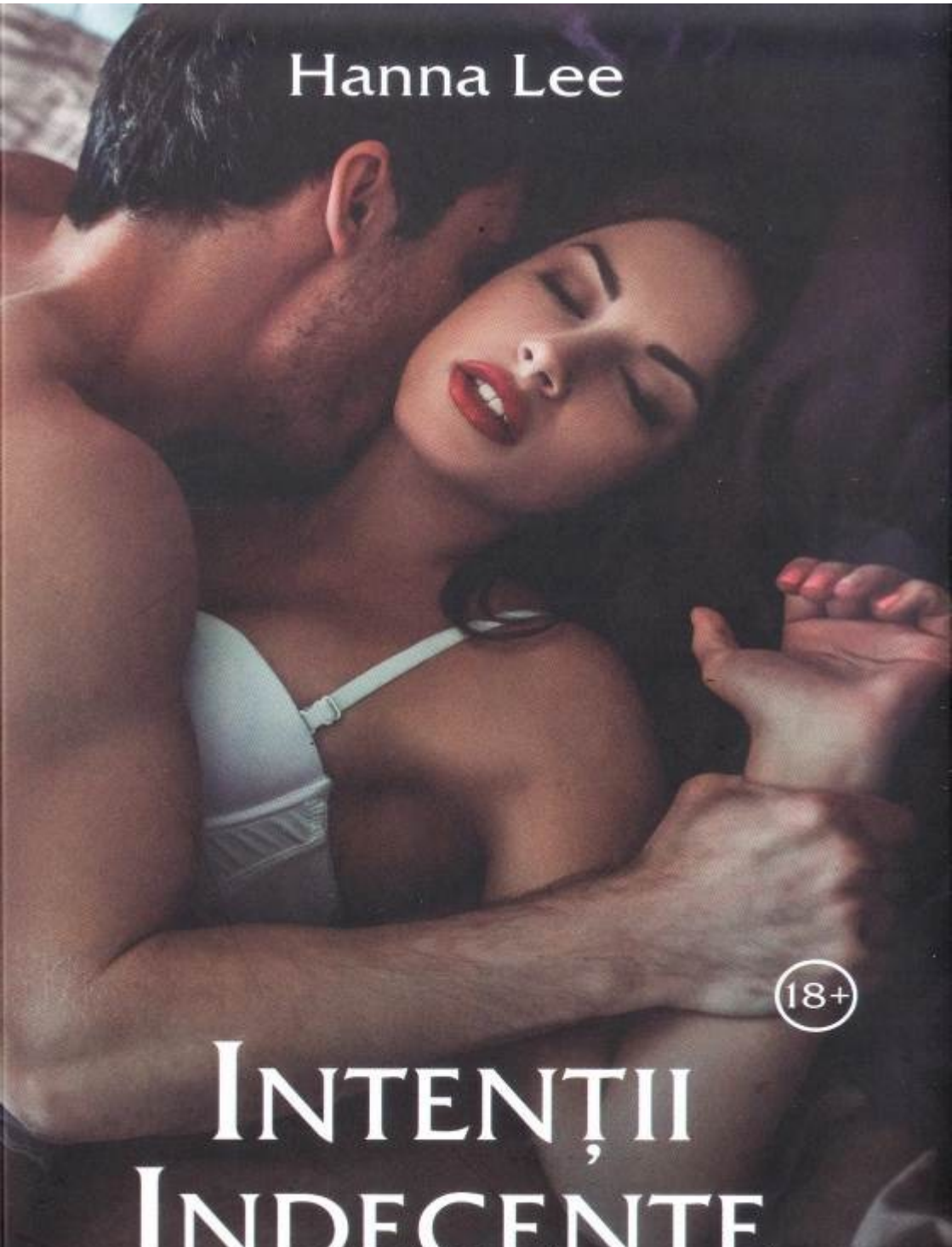
Hanna Lee
18+
INTENȚII
INDECENTE

Hanna Lee

INTENȚII INDECENTE

Înșelat de iubita cu care avea intenții destul de serioase, Bogdan decide că trebuie să se răzbune pe orice femeie, pentru că toate femeile sunt la fel, nu? Așa că își găsește victima perfectă în colega lui de birou, atrăgătoarea Alexandra, pentru care mereu a simțit o atracție interzisă, ea fiind căsătorită și imposibil de atins.

Un singur sărut și e convins că teoria lui este corectă.

Cuprins de euforia acestor intenții indecente și orbit de dorința de a o pedepsi pentru ceea i s-a întâmplat, starea ei civilă nu îl va opri să facă orice pentru a-și obține satisfacția dulcei răzbunări.

Dar cu ce cost?

ISBN 978-606-9017-24-1

HANNA LEE

Intenţii Indecente

Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Intenţii indecente / Hanna Lee. – Timişoara: Stylished, 2019
ISBN 978 – 606 – 9017 – 24 – 1

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara. Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

INTENȚII INDECENTE

Intro

Bogdan

Mă doare capul îngrozitor. Abia reuşesc să deschid ochii, iar asta pentru că soarele îmi bate pe toată faţa şi astfel realizez că este destul de târziu. Nici nu pot să gândesc. Am gura uscată şi un gust de rahat.

Cât dracu' am băut azi-noapte? Şi cu toate astea ceva legat de un vis avut acum spre dimineaţă mă face să am o erecţie cât casa.

— Să-mi fut una… înjur printre dinţi. Mă ridic în capul oaselor şi simt că se învârte casa cu mine.

Mă uit la ceas. E zece. Şi atunci îmi dau seama că e şi miercuri. Trebuia să fiu deja la birou. Înjur din nou, mult mai nervos şi mai tare.

Cu greu mă dau jos din pat şi ca un orb reuşesc să ajung la baie, să îmi dau cu puţină apă pe faţă şi să scap de ceaţa de pe ochi. În timpul ăsta, imagini ale zilei de ieri şi a faptelor care m-au adus în starea asta, îmi fac sumarul unei zile memorabile.

A fost o zi de marţi în toată regula, cu cele trei ceasuri nenorocite. Atât a durat cearta mea cu Diana.

După mai bine de un an de relaţie, totul s-a terminat în fix trei ore. Ca şi când ea avea o

întâlnire, iar la ora nouă fix a ieşit din casă după ce-a văzut că nu poate să mă mai prostească cu privire la relaţia pe care ea o avea de vreo două luni cu unul pe care-l cunoscuse la sală. Clasic. Nu m-aş mira dacă a fugit pentru că trebuia să se întâlnească cu idiotul ăla.

Parcă îmi doresc ca apa pe care o arunc pe faţă să alunge imaginile astea, însă când mă îndrept de spate, înjur din nou, simţindu-mi capul de-o tonă pe umerii mei obosiţi. Cum dracu' să ajung la birou în starea asta?

Mă întorc în dormitor unde îmi verific telefonul şi am două apeluri nepreluate şi câteva mesaje. Plus multe mailuri. Probabil că cei din firmă îşi imaginează că sunt la vreo întâlnire. Nu că aş da raportul cuiva de acolo. Cifrele mele spun tot ce este nevoie şi din fericire nu am dezamăgit pe nimeni până acum şi nici nu o voi face, aşa că această întârziere va trece mai mult ca sigur neobservată.

Mă bag direct sub duş, după ce îmi analizez din nou, în oglindă, faţa căzută. Trec cu mâna peste barba deja crescută şi simt nevoia să o las aşa. Dianei îi displăcea să mă vadă chiar şi cu puţină barbă, aşa că am de gând să încerc să o las să crească puţin. Duşul reuşeşte să îmi relaxeze încet, încet muşchii şi să îmi calmeze durerea de cap, însă apa caldă îmi amintise de o frântură din vis. Nu am decât o imagine, pe un birou mi-o trag cu o femeie ca un animal. Ea e caldă şi umedă.

Pofta din vis o resimt imediat şi instant sunt cu erecţia în vânt din nou.

— Băga-mi-aş… spun printre dinţi, deja nervos pe corpul meu care azi nu se comportă deloc cum trebuie.

Dau pe apă rece şi sper ca starea asta să treacă mai repede, că nu am niciun chef de masturbare în dimineaţa asta.

Mă îmbrac în blugii negri şi îmi iau o helancă de aceeaşi culoare, să se asorteze cu starea mea interioară.

Mi-a trebuit relaţie… Cine dracu' are nevoie de aşa ceva? Am tot ce îmi doresc. Şi uitându-mă în oglindă, prost aş fi să mă subestimez. Sunt înalt, cu un corp perfect, că d-aia mă şi duc la sală de cel puţin o dată pe săptămână, însă sunt prost că nu mi-am tras-o şi eu pe acolo cu una, două. Măcar aşa nu m-aş fi simţit atât de trădat că mi s-a întâmplat să fiu eu cel înşelat în singura relaţie în care chiar crezusem. Sau poate mă oftic că nu am înşelat-o eu pe ea înainte să mi-o facă ea. Poate că dacă o făceam, acum m-aş fi simţit mai bine.

Ok, nu locuiam împreună oficial, dar rămânea destul de des la mine, nu făcusem planuri de nuntă, însă eu credeam că treaba între noi mergea destul de bine şi că aceşti paşi erau inevitabili într-un timp apropiat. Însă nu. Se pare că prostul a petrecut prea mult timp la birou, ca să facă miile de euro pe lună şi să cumpere cadouri frumoase la

femeie, iar orele suplimentare petrecute în birou până noaptea târziu au răcit sentimentele domniţei, chiar dacă idiotul se revanşa din când în când cu câte o fugă de câteva zile pe la Milano sau Paris, unde îi făcea toate poftele, sau concedii prin mai-ştiu-eu ce insulă exotică.

Apuc un pantof şi arunc cu el cât pot de departe. Aterizează undeva în capătul sufrageriei murdărind peretele. Mă uit la pata aia şi exact la fel simt că a fost prezenţa Dianei în tot acest timp. O pată murdară în viaţa mea perfectă şi liniştită, aşa cum este şi apartamentul meu.

După ce urc în maşină o apelez pe menajeră şi o rog să vină azi pe la apartament şi să strângă toate lucrurile Dianei pe care le găseşte prin casă.

— Tot ce găseşti de-al ei, te rog să le laşi afară la uşă. Înainte să pleci, o suni să vină să le ia sau o să le ia cine o să treacă pe-acolo.

Tonul îmi e rece, dar cunoscându-mă un pic în cei trei ani de când vine la apartament, îşi dă seama că treaba nu e de comentat şi nu pune întrebări. Îmi confirmă că aşa o să facă, cu o voce timidă şi mă gândesc dacă cumva am speriat-o. Dar nu mă interesează ce crede ea despre mine. Dacă ar fi comentat, probabil că în secunda următoare ar fi urmat şi ea calea celeilalte femei din viaţa mea: uşa.

După ce termin conversaţia cu ea, trag adânc aer în piept, oftând. „Pata Diana” o să dispară de tot. Încet şi sigur. Dar ce facem cu restul petelor?

Că lumea asta e plină de ele? Toate sunt la fel. De data asta m-am convins. Dacă nu te înşală, îţi dai seama că te vor pentru bani sau că ascund cine ştie ce secret care te face să te cutremuri când îl auzi. Sau mai rău, au câte un obicei din ăla de îţi vine să fugi ca dracu' de tămâie, cum am păţit cu una care avea o problemă cu epilatul. Peste tot! Acum îmi vine să râd amintindu-mi de ea, cum sigur o să mi se întâmple şi cu Diana într-o zi.

Şi totuşi… cât de prost am fost! Luni de zile am fost minţit în faţă şi, orbit de încredere, nu mi-am imaginat o secundă că ea şi-o trăgea cu altul! Dacă mă prindeam de la început ce e cu mesajele şi cu telefoanele alea dubioase pe care ea le punea în cârca unei prietene care, cică, suferă după o despărţire, lucrurile ar fi stat altfel. Aş fi avut timp să mă răzbun pe ea şi să o lecuiesc să mai facă aşa ceva altui om, altui bărbat, care nu a făcut decât să aibă încredere în ea şi să facă tot ce poate el să îi ofere ce îşi putea dori şi orice i-ar fi cerut. Sunt sigur că mai sunt şi alţi proşti ca mine. Nu i-am refuzat nimic şi nu am ştiut că ea îşi dorea altceva, pentru că niciodată nu mi-a spus asta. A făcut totul pe ascuns şi dacă aş fi fost mai atent, poate că mi-aş fi dat seama de minciunile ei. Şi astfel aş fi avut timp să o fac să sufere măcar pe jumătate din cât sufăr eu acum şi fapta probabil mi-ar fi adus măcar puţină satisfacţie.

O nevoie colosală de a o pedepsi creşte în mine şi mai mult, cu fiecare clipă care trece.

Parchez în faţa sediului, pe locul meu şi închid uşa, trântind-o. Încep prin a pedepsi maşina şi nu vreau să mă gândesc cum o să decurgă ziua asta.

— Cineva nu are o zi prea bună, aud o voce cristalină şi uşor ironică în spatele meu.

Recunosc vocea asta. Este ca o palmă a realităţii crude pe care o întruchipează. E una dintre vocile pe care mi le-am imaginat de câteva ori gemând şi strigându-mi numele în timp ce mă masturbam.

Mă întorc încet spre ea. E îmbrăcată într-o rochie gri, mulată pe corpul ei perfect, decentă, dar indecentă pentru mintea mea rătăcită în acest moment, în special când îi zăresc şi pantofii cu toc cui care îi evidenţiază picioarele subţiri şi lungi. De ce am impresia că pe ea am visat-o azi-noapte?

Mijesc ochii în spatele ochelarilor de soare şi o analizez, încercând să îmi dau seama dacă este aceeaşi din visul meu erotic.

Paltonul şi-l poartă pe umeri. Când îşi scoate de sub guler o şuviţă maro din părul lung şi uşor ondulat spre vârfuri, îmi dau seama că şuviţa asta am visat-o azi-noapte. Şi uite cum erecţia mea reapare.

Povestea mea cu Alexandra este una simplă. Ea este şefa departamentului de vânzări, eu conduc departamentul de marketing. Lucrăm împreună de aproape doi ani într-o firmă care este un cunoscut magazin online de fashion. Firma este destul de mare şi noi doi cam ţinem totul pe

picioare şi o facem al dracului de bine. Este cam de aceeaşi vârstă cu mine, ba poate ea cu un an mai mare, însă nu asta m-a împiedicat să mă dau la femeia asta extrem de sexy şi apetisantă, ci faptul că este măritată.

Era când am cunoscut-o şi, din păcate, încă este. Am avut momente când am flirtat unul cu celălalt, uşoare zâmbete şi priviri, însă nimic concret. Cred că cei mai apropiaţi am fost la petrecerea de Crăciun de anul trecut, când, sub influenţa alcoolului, pot spune că am fost la un pas să ne sărutăm, însă m-a respins uşor şi nici măcar asta nu am făcut. Apoi ne-am purtat ca şi când nimic nu se întâmplase, însă mereu am simţit o atracţie între noi pe care eu unul am ignorat-o cât am putut de mult, fiind conştient de relaţia ei, cât şi de a mea.

Dar oare o să ignor şi azi?

— Se vede? răspund zâmbind în colţul gurii, şmechereşte.

Face ochii mici o clipă şi apoi, venind spre mine, îmi aranjează gulerul la helancă.

— Ăştia cred că ai fost la un client, însă ţinuta nu prea îţi susţine povestea.

Mă cunoaşte destul de bine, se pare, cât să îşi dea seama că am avut o noapte grea. Apropierea ei aduce mai aproape şi mirosul ei. Hermes. Îmi mângâie uşor nările şi îmi ajunge în creier, apoi coboară brusc tot în pantaloni. La dracu'…

Corpul meu e vraişte şi amintindu-mi cât am

băut singur, ca un prost, mă enervez şi mai tare.

— Închide-te în birou o oră şi bagă o cafea tare înainte de şedinţa de la ora douăsprezece.

Nu-mi zâmbeşte şi are un ton serios ceea ce o face şi mai provocatoare. Porneşte spre clădire şi profit de ocazie să îi las un avans de câţiva paşi şi să îi admir, din spate, mersul elegant. Al dracu' palton… Acoperă fundul pe care vreau să îl văd prin rochia asta mulată pe trupul subţire, cu forme apetisante.

Atracţia. Este.

Pentru că este tot femeie. Ca şi Diana, care era într-o relaţie destul de serioasă cu mine, când s-a decis să mă înşele. Mă întreb dacă şi Alexandra este la fel. Este o femeie superbă şi în timp ce o urmez, simt că sunt un vânător pregătit să-şi atace prada. Dacă Alexandra este la fel de slabă ca şi Diana, atunci va merita să fie pedepsită. Crunt. Ştiu că sufăr şi în momentul ăsta vreau să mă eliberez făcând pe altcineva să sufere şi mai mult. Diana trebuie să sufere, însă ea mi-a scăpat printre degete. Dar în faţa mea e Alexandra.

Urcă în lift şi, întorcându-se spre mine, îmi face loc să urc şi eu. Dar mă opresc în loc o clipă.

Dacă fac pasul acesta, iar ea se dovedeşte că este la fel ca Diana, nimic nu o să mă mai oprească până când o să văd lacrimi în ochii ei şi poate atunci o să mă simt răzbunat. Nu mă interesează dacă o să distrug o căsnicie, pentru că

prefer să mă gândesc că salvez un bărbat de la o viaţă alături de o femeie care l-ar înşela şi l-ar trăda cu uşurinţă.

Dar dacă nu urc, o să rămân mereu cu această nevoie şi frustrare care o să mă macine ca rugina, încet şi sigur.

Îmi scot mâinile din buzunarele pantalonului şi trag aer în piept. Fac un pas în faţă şi mă opresc din nou.

Capitolul 1

Alexandra

Stau în maşină şi îmi las capul pe tetieră şi număr până la treizeci şi înapoi. Tehnici inutile, care niciodată nu au efect, însă acum încerc tot ce pot, tot ce mai ştiu. Poate aşa voi reuşi să îmi liniştesc corpul şi să scap de tremurat. Mă aşteptam ca tot procesul şi întâlnirile astea să îmi dea o stare de neliniște, însă de la asta la stări de greaţă este, se pare, e un pas foarte mic. Respir adânc, inspir, expir, şi tot aşa. Când simt că m-am mai liniştit puţin, mă uit în oglindă să fiu sigură că machiajul şi părul meu îmi sunt perfecte. Nimeni nu trebuie să ştie, cum nimeni nu a ştiut nici în ultimii doi ani. Este secretul meu şi atât.

Aici sunt la birou şi trebuie să îmi fac treaba la fel de bine ca şi până acum, aşa că mă voi mobiliza. Trag aer în piept şi cobor din maşină.

Însă la câţiva metri de mine aud o lovitură care îmi atrage atenţia şi-l văd pe Bogdan, colegul meu de la marketing, lângă maşina lui. Autoturismul pare să nu fie lovit, ceea ce mă face să îmi dau seama că zgomotul a fost de la o uşă trântită cu putere, cel mai probabil. Stă cu mâinile în şolduri şi ceva îmi pare că nu e în ordine cu el.

Mă apropii şi simt aceeaşi energie ciudată, ca de fiecare dată când sunt în preajma lui. E ceva nerostit între mine şi bărbatul ăsta, cu un cap mai înalt decât mine şi cu umerii laţi, corpul specific actorilor americani pe care îi vezi în top, cei mai sexy bărbaţi de la Hollywood. Însă azi observ că este supărat şi, ca întotdeauna, prietenia dintre noi, ca şi colegi, este cea care ne apropie, aşa că las alte prostii la o parte şi mă concentrez pe el care se vede că nu şi-a început ziua aşa cum trebuie.

— Cineva nu are o zi prea bună, îi zic.

O clipă stă nemişcat, apoi se întoarce spre mine schiţând, în colţul gurii, acel zâmbet sexy care îi face o gropiţă în obraz. Răspunde la fel de ironic.

— Se vede?

La dracu’ cu gropiţa lui…

Fac pariu că am o zi mai proastă decât a lui, dar totuşi sunt dispusă să îl salvez. Mă apropii şi îi aranjez gulerul de la helancă, care se vede că a îmbrăcat-o în grabă, ceea ce nu îi stă în caracter. De obicei e foarte atent la astfel de detalii. Şi ce e

cu barba asta?

— Ăştia cred că ai fost la un client, însă ţinuta nu prea îţi susţine povestea, îi zic, ca să îmi explic gestul. Închide-te în birou o oră şi bagă o cafea tare înainte de şedinţa de la ora douăsprezece.

Eu ştiu sigur că aşa o să fac. Am nevoie de puţin timp să mă liniştesc şi apoi să mă pot concentra pe ce am de făcut la birou.

Mai rămân o clipă cu privirea asupra lui şi apoi pornesc spre clădire, pentru că dacă îi mai privesc chipul rebel, mintea mea o să o ia razna.

Ştiu că este într-o relaţie serioasă, iar o fantezie cu el este ultimul lucru de care am nevoie. Chiar ultimul.

Intru în lift, ştiind că el mă urmează, însă când mă întorc, îl văd în faţa liftului, oprit. Are o privire ciudată. Pătrunzătoare. Serioasă. Face un pas şi se opreşte.

Apoi închide ochii şi când îi deschide mă priveşte fix şi vine glonţ spre mine. Se opreşte la un pas în faţa mea, iar eu mă simt blocată, pierdută în privirea lui animalică, în timp ce simt că ceva se petrece, dar nu ştiu ce şi astfel nu pot să reacţionez. Uşile liftului se închid şi în clipa aceea distanţa dintre noi se reduce instant, în timp ce el îmi ia faţa în mâinile lui calde şi mă sărută. Încet, senzual, dar curajos. Limba lui pătrunde imediat printre buzele mele, iar eu simt că în clipa asta nu am un strop de putere să îi opun rezistenţă. Sau motiv să fac asta. Îl las şi îi

răspund imediat cu aceeaşi plăcere, limba mea întâmpinând-o pe a lui şi lăsându-l să mă guste. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, cu noi, ce se întâmplă în liftul ăsta, dar mă las în voia sorţii.

Nu mai am nimic de pierdut. Sunt o femeie care trece printr-un divorţ urât şi care speră ca după cele cinci luni de procese şi discuţii să se încheie totul cât mai repede. Iar sărutul ăsta îmi pare o gură de aer venită din cer să mă scoată din starea depresivă pe care o am.

Continuăm să ne sărutăm până când liftul anunţă etajul la care urmează să coborâm. Totul a durat câteva clipe, dar pare că a fost o veşnicie.

Îşi desprinde cu greu buzele de ale mele şi când mă priveşte, pe chipul lui este un amalgam de microexpresii. Respiră apăsat şi încă are buzele întredeschise şi ştiu că lui i-a plăcut, însă totodată văd o furie în ochii care mă fixează şi care mă fac să fiu confuză.

— Eram sigur… şuieră printre dinţi şi face un pas în spate.

Când uşile se deschid, se întoarce pe călcâie şi îmi face loc să ies.

Îl privesc şocată şi vreau să spun ceva, însă cuvintele mi se blochează în gât. El priveşte în faţă şi simt că trebuie să ies din spaţiul ăsta mic. Nu ştiu cum reuşesc să îmi fac picioarele moi să se mişte mecanic şi să îmi susţină corpul care pare să cântărească acum peste o tonă. Inima îmi bate cu putere şi trec pe lângă el, uitându-mă ţintă spre

uşa care dă în recepţie. Trec glonţ pe lângă toată lumea, conştientă că buzele mele sunt roşii şi umflate şi probabil toată faţa mea e înroşită şi ruşinată. În spatele meu încă simt prezenţa lui Bogdan ca şi când îmi suflă în ceafă. Închid după mine uşa biroului, dorind să scap de senzaţia asta şi îmi las încet geanta pe fotoliul din faţa mesei de lucru. Biroul meu, ca şi al lui, are un perete întreg din sticlă transparentă, dar care poate fi închis foarte uşor cu un buton care lasă în jos nişte jaluzele tip roletă. Aşa că iau măsuri pentru că simt nevoia să mă închid puţin în spaţiul meu şi să îmi dau seama ce s-a întâmplat.

De ce a făcut asta? De ce acum? Ce e în mintea lui? De ce m-a sărutat cu atâta pasiune? A fost ca şi când a dat tot ce a putut să fie cel mai memorabil sărut pentru mine, atât de dulce şi totuşi cu o uşoară aromă de alcool. A fost ameţitor. Încă e.

Întrebările se rotesc în capul meu şi nu reuşesc să le pun măcar în ordine.

Îmi ating cu degetele buzele încă umflate şi îmi dau seama că zâmbesc. Mi-a plăcut. Mult. Of, Doamne, ce se întâmplă?

Un ciocănit în uşă mă trezeşte din visare şi imediat mă îndrept de spate şi iau o poziţie cât mai serioasă.

— Ţi-am adus cafeaua, îmi spune secretara cu părul albastru şi cu un zâmbet mare pe chip.

Nu-mi amintesc dacă am salutat-o, dar îi

mulţumesc pentru gestul pe care îl face aproape în fiecare dimineaţă, ştiind cum îmi place acest elixir menit să mă trezească. Este plăcerea ei să mi-o aducă, chiar dacă i-am spus că nu face parte din obligaţiile ei.

— Eşti o dulce ca întotdeauna.

— Eram mai liberă şi am văzut că nu prea eşti în apele tale. M-am gândit eu că iar ai avut de-a face cu un client-problemă.

— Pff… şi încă cum, exclam încet, eu ştiind mai bine decât oricine ce dimineaţă am avut şi… încă am.

Imediat, în spatele ei, intră şi Miruna, una dintre colegele din echipa de vânzări.

— Bună! Ai câteva minute libere? Vreau să verific ceva cu tine înainte de şedinţa de la ora doişpe.

Ridic din sprâncene.

— Şedinţa îi vizează pe cei de la Marketing, nu pe noi.

— Ştiu, dar mi-ai zis să văd care au fost reacţiile clienţilor faţă de campaniile precedente.

— Mda, era mai mult o curiozitate de-a mea, care a fost feedbackul direct al clienţilor.

Sincer aş fi preferat să nu am acum această discuţie. Mi-aş fi dorit să mai am puţin timp să îmi limpezesc gândurile, mai ales legate de ceea ce s-a întâmplat cu câteva minute înainte.

Dar aşa sunt zilele aici, pline de activitate şi de agitaţie. O agitaţie care îmi place la nebunie.

Echipa mea este grozavă şi toţi sunt pasionaţi de ceea ce fac, iar asta ne face pe toţi să avem un mediu relaxat şi plăcut, chiar şi în zilele mai pline, îmi gust cafeaua şi realizez că micuţa secretară a dispărut deja. Îi fac semn Mirunei să se aşeze şi aşa începe ziua.

Ora trece repede şi intru în sala de şedinţe cu emoţii. Şi nu din cauza prezentărilor, ci din cauza lui Bogdan pe care am evitat să îl văd sau să îi vorbesc în acest timp.

El este deja în încăpere, tolănit pe un scaun şi pare extrem de relaxat, însă foarte serios. Când mă simte, îşi ridică încet privirea, şi-o fixează pe mine şi este la fel de animalică ca în clipa când a intrat în lift. Stomacul mi se strânge ca un ghem, dar nu schiţez nimic şi mă aşez pe scaunul din faţa lui, unde stau de obicei. El continuă să mă urmărească din priviri, în timp ce eu încerc să mă fac că nu observ acest lucru.

Prima prezentare o face un coleg din echipa lui, care vorbeşte despre ultimele ajustări la campania de Black Friday, urmând ca altul să vorbească despre cea de Crăciun. Este începutul lui noiembrie şi acum începe adevărata perioadă aglomerată pentru noi. Toţi clienţii care îşi expun produsele pe site-ul nostru se aşteaptă ca rezultatele campaniilor noastre să le mărească considerabil cifra de afaceri în această perioadă, aşa că aceste campanii sunt foarte importante.

Îndată ce acesta începe să vorbească,

telefonul meu vibrează, anunţându-mă că am un mesaj. Când văd că destinatarul este chiar persoana care stă în faţa mea, stomacul mi se strânge din nou şi inima îmi bate mai repede.

„Termini târziu azi?” Mă uit la el şi pare concentrat pe prezentarea colegului, ca şi când nici nu a aruncat în aer o întrebare menită să mă agite şi mai tare. „Foarte posibil”, răspund, ştiind că în perioada asta orele peste program devin o obişnuinţă. Asta pe lângă faptul că este ora prânzului şi nu am făcut nimic până acum, iar şedinţa asta o să îmi răpească încă o oră cel puţin. „Ok. După ce pleacă lumea şi se mai linişteşte pe aici, vreau să vorbim”.

Şi el are multe zile în care a stat până târziu, însă nu ştiu dacă e dispus să stea la fel de mult ca şi mine. Cel puţin în ultimele luni, de când am avut un dezgust major să mă întorc într-o casă pustie, am preferat să plec ultima, de multe ori chiar şi după ce pleca el. Eram cea care închidea birou, cum s-ar spune. Însă mesajul lui pare foarte hotărât, aproape poruncitor şi, sincer, aş vrea să văd ce are de spus chiar mai devreme şi să nu fiu nevoită să aştept până la lăsarea nopţii. Dar nu vreau să par disperată şi răspund scurt: „Ok”.

Pe o parte sunt uşurată să ştiu că lucrurile sunt îngheţate până pe seară şi astfel nu o să mai stau încordată că în orice clipă poate să intre în birou şi să fiu pusă din nou într-o situaţie stânjenitoare. Pentru că aşa mă simt. Ruşinată că

l-am lăsat să mă sărute.

În scurt timp, după şedinţă, mă afund atât de tare în muncă şi în telefoane, că nu realizez când trece timpul. Îl văd cu coada ochiului de câteva ori ieşind din birou, la colegii lui, sau într-o întâlnire, însă nu ne intersectăm deloc şi asta mă ajută să îmi văd de treabă. Observ doar momentul când afară e deja întuneric şi prin biroul open space mai sunt doar câteva persoane, care şi acestea par că se pregătesc să plece. Mă uit la ceas şi este aproape şapte. La Bogdan, roletele i-au acoperit geamurile toată ziua. Am emoţii şi nu ştiu cum aş putea să abordez situaţia, deci mai amân un pic. Miruna se pregăteşte să strângă, aşa că scot capul pe uşă o clipă şi o rog ca înainte să plece să îmi trimită pe mail o ofertă pe care vreau să o verific înainte de a o trimite la client. Se conformează rapid şi apoi mă focusez pe treabă. Mă salută când pleacă şi îi fac cu mâna.

După câteva minute telefonul meu vibrează şi am un nou mesaj. „Când te eliberezi puţin, poţi să vii până la mine?”

Mă opresc din ce fac pentru că mintea mi se blochează. Ceva din mine vrea ca discuţia pe care o vom avea să fie legată strict de campaniile prezentate şi nu despre sărutul din lift. Parcă şi văd cum o să decurgă discuţia, cum el o să îşi ceară scuze, cum o să mă facă să mă simt prost că i-am răspuns la sărut, apoi o să îmi amintească de relaţia Sui serioasă şi o să încerce să mă convingă

că a fost un impuls care nu o să se mai repete şi pe care el o să vrea să îl uite şi să trecem peste el ca şi când nu s-a întâmplat. Toate astea nu vor face decât să îmi dea o stare şi mai proastă şi deja îmi e ruşine de mine şi de cum o să mă simt când o să ies după aceea din biroul lui, revenind la viaţa mea goală. Aş prefera să evit toată discuţia asta. Dacă ar fi după mine, aş şterge totul cu buretele, într-o secundă, dar ştiu că el o să vrea să se explice şi să discute. E genul căruia îi place să vorbească şi să se asigure că totul este în regulă, însă eu sunt opusul. Eu tac, înghit şi, când paharul se umple, mă întorc cu spatele, fără prea multe explicaţii şi plec mai departe. Am tăcut şi-am înghiţit, sperând că o să salvez o căsnicie eşuată, iar într-o zi am pus punct. Şi acum tac fără să spun ceva legat de toate astea şi încerc să îmi văd de viaţă în continuare, fără să mă justific nimănui. Aşa că nu ştiu dacă va trebui să dau explicaţii, dar va trebui să le ascult şi asta îmi displace în aceeaşi măsură.

Vreau să mai trag de timp, însă nu pot deloc să mă concentrez, aşa că ies din birou şi, cu paşi hotărâţi, mă îndrept spre al lui. Tot etajul este gol, deci nu-mi fac griji că cineva va asculta discuţia noastră.

Bat la uşă şi, după ce am aprobarea lui, intru cu capul sus şi foarte relaxată. La suprafaţă. De fapt, inima îmi bate cu putere şi sper ca el să nu-mi observe emoţia.

El stă pe scaun, lăsat uşor pe spate, ca şi când mă aştepta.

— Ce faci? mă întreabă cu o voce joasă.

— Am pierdut mult timp azi şi am rămas puţin în urmă cu nişte oferte. Dar recuperez eu.

Am închis uşa după mine, însă rămân în picioare, la o distanţă rezonabilă de biroul lui. Din fericire, vocea mea este una normală şi nu mă dau de gol.

Are aceeaşi privire sălbatică şi fixă, un mixt de poftă şi furie şi nu înţeleg ce se întâmplă cu el. Se ridică în picioare şi ocoleşte încet biroul venind spre mine.

Vreau să îl întreb despre sărutul de mai devreme, însă ceva mă opreşte. Prefer să îl las pe el să deschidă subiectul.

— Mi-au plăcut propunerile voastre pentru campanii. Mâine o să pot să le analizez mai bine şi apoi o să stabilim paşii următori.

El nu zice nimic şi continuă să se apropie.

— Nu mă interesează campaniile, răspunde când este aproape de mine. Mă interesează cum eşti tu.

Postura lui impunătoare şi încrederea pe care o afişează acum, mă fac să mă simt intimidată şi fără să îmi dau seama, fac un pas înapoi, însă în spatele meu e peretele. El nu se opreşte şi mai face un pas, fiind cu faţa la câţiva centimetri de a mea.

— Sunt… confuză, reuşesc să mărturisesc,

privindu-l în ochii pe care îi face mici. Ce se întâmplă cu tine?

Ridică mâna spre faţa mea şi cu degetele lungi îmi atinge uşor obrazul. Atingerea lui îmi transmite fiori în tot corpul.

— Nu pot să mă gândesc la nimic altceva după sărutul din lift, îmi şopteşte în timp ce respiraţia lui este ca o atingere şi mai caldă decât mâna lui fină.

Totul e diferit faţă de cum mi-am imaginat şi astfel corpul mi-l simt din nou paralizat şi dacă în mod normal l-aş fi împins şi aş fi spus o glumă menită să îl trezească, în clipa asta nu pot să reacţionez, decât să îl las să văd ce va urma. Şi simt că îmi doresc să urmeze ceva.

— Buzele tale moi, la care am visat atâta timp, m-au ameţit azi. Limba ta jucăuşă când a întâmpinat-o pe a mea nu a făcut decât să mă trezească şi să mă facă să îmi doresc să gust mai mult din tine.

Continuă să vorbească, în timp ce buzele lui trec uşor peste faţa mea, iar corpul lui mă face încet prizoniera braţelor rezemate de perete de-o parte şi de alta a umerilor mei. Îşi trece o mână prin părul meu, răsucind o şuviţă pe deget.

— Îmi doresc să mă pierd în aroma părului tău, Alexandra, îmi şopteşte în ureche în timp ce cu limba trasează o linie scurtă pe claviculă pe care o închide cu o atingere umedă a buzelor lui.

Simt că tot corpul îmi ia foc şi cu ochii închişi

îmi rezem capul de perete. Nu-mi amintesc că vreodată cineva să îmi vorbească aşa. Atât de sincer. Iar efectul să fie atât de puternic. Cu buzele întredeschise, respiraţia mi se accelerează şi când deschid ochii văd privirea lui, plină de poftă, aţintită asupra mea. Mă las purtată de val şi când buzele i se întind spre ale mele, le primesc fără ezitare. Urmează un sărut mult mai pasional decât cel din lift şi îmi cuprinde ceafa în căuşul mâinii, imobilizându-mi faţa şi făcându-mă prizoniera lui. Este o poftă şi o pasiune năucitoare, acumulată de-a lungul timpului, în urma unei atracţii ascunse. Limba lui pătrunde curajoasă şi jucăuşă printre buzele mele, împletindu-se cu a mea şi făcându-mă să mă simt tot mai umedă. Mă împinge cu pelvisul ca şi când vrea să fiu conştientă de erecţia lui, moment în care îmi ridic mâinile, petrecându-mi-le pe după gâtul lui. Îmi trec degetele prin părul lui scurt, bucurându-mă de senzaţia fină pe care o simt. El mă trage mai aproape cu braţele şi, dezlipindu-şi buzele de ale mele, începe să coboare cu sărutările pe gât, gustându-mi pielea şi muşcându-mă uşor. Rochia are un mic V ca decolteu, însă drumul spre pieptul meu şi-l face cu mâna, care îmi cuprinde sânul peste materialul rochiei mulate.

Nu mai este cale de întoarcere. Păşesc cu curaj şi cu poftă spre acest episod plin de dorinţă, nepăsându-mi de clipa ce va urma. Cealaltă mână

îmi coboară încet pe spate şi trage de fermoarul rochiei, eliberându-mă de strâmtoarea ei. V-ul decolteului se lărgeşte şi îi eliberează calea spre sânii mei, umflaţi de dorinţă. Îmi trage rochia peste umăr şi imediat înlătură dantela sutienului, dezvăluindu-mi sânul pe care buzele lui îl găsesc şi-l sărută, trăgându-mi uşor sfârcul cu dinţii, sugându-l şi lingându-l din nou. Geme şi mă face să trag adânc aer în piept printre buzele întredeschise. Cealaltă mână coboară pe curbura fundului, pe care îl strânge uşor.

Mă simt tot mai goală în faţa lui şi îl vreau cât mai repede eliberat de hainele de pe el. Îl vreau gol şi vulnerabil, la fel cum sunt şi eu. Trag de helanca neagră şi într-o secundă mă ajută, rămânând astfel într-un tricou negru, descoperindu-şi tatuajul mare de pe antebraţul stâng. Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele şi lipindu-mă din nou de perete îi simt o mână cum îmi ridică încet partea de jos a rochiei, până peste fund. Pe drum, descoperă dantela dresului şi atunci geme din nou, într-un mod ameninţător de provocator.

— Oh, Doamne, Alex… şopteşte printre buzele noastre şi apoi mă sărută cu mai multă poftă.

Este prima dată când îmi spune numele scurtat şi senzaţia îmi dă fiori. Atingerea lui e ca focul pe pielea mea şi îl trag uşor de păr, făcându-l să îşi ridice buzele şi mai mult spre întâmpinarea mea. Îl sărut cu poftă şi simt cum mâna lui urcă pe

coapsa mea, până ajunge la dantela chilotului meu. Îmi freacă uşor vulva şi când îşi strecoară fără reţinere degetele pe sub bucata de material, îl muşc uşor de buză, gemând în gura lui. E ca un îndemn să meargă mai departe şi să exploreze mai mult. Îmi şopteşte „Mă înnebuneşti, cât eşti de udă!” şi îşi pătrunde degetul mijlociu în mine, scoţându-l şi băgându-l din nou, frecându-mă cu podul palmei, totul într-un ritm care mă face să simt că pot să explodez în orice clipă.

Gem de plăcere şi vreau să îl simt cât e de tare, aşa că îi găsesc şliţul de la blugi pe care îl desfac imediat şi descopăr că nu poartă lenjerie. Gem gândindu-mă că aşa a fost toată ziua, chiar şi în lift şi îl cuprind cu mâna. Îl mângâi şi îl frec uşor, în timp ce el îşi continuă jocul cu degetele care mă umezesc tot mai tare. Gemem amândoi şi totul începe să fie mai intens şi mai plin de dorinţă. Se desprinde din sărutarea mea şi mă priveşte în ochi, însă nu să îmi ceară aprobarea să continue, ci să îmi arate că el nu mai poate da înapoi. Privirea lui mă fixează, în timp ce şi al doilea deget intră în mine, făcându-mă să respir adânc printre buzele întredeschise. Este un joc al privirilor, plin de erotism, iar eu nu mă las mai prejos trecându-mi un deget peste capul umed al penisului lui, continuând să îl strâng între degete şi să îl frec. Respiraţia lui este precipitată şi, fixându-mi privirea cu aceeaşi poftă, îmi ridică fusta de tot peste fund şi mă ridică pe şoldurile

lui, mă aşază pe biroul pe care îl eliberează într-o secundă aruncând pe jos tot ce era pe acolo. Stau cu fundul pe margine şi cu braţele petrecute după gâtul lui şi-l sărut din nou. Îşi freacă capul umed de chilotul meu pe care îl dă într-o parte şi apoi se freacă direct de vulva mea umedă. Se joacă, băgându-l puţin şi apoi îl scoate şi repetă din nou mişcarea care mă face să îl vreau şi mai mult, şi mai repede. Gem şi îmi adâncesc degetele în spatele lui şi dintr-o mişcare este tot în mine. Se împinge cu putere şi îl simt tot mai adânc, făcându-mă să scot un geamăt scurt şi zgomotos.

— Nu te abţine, Alex, îmi spune cu vocea răguşită, nu mai e nimeni pe aici. Vreau să aud că îţi place!

— Oh, da!

Cuvintele rostite printre buzele înroşite de barba lui nerasă sunt ca un imbold de plăcere, îmi place la nebunie să îl simt în mine. Mă lasă pe spate peste biroul acela şi îmi ridică genunchii, trecându-şi braţele pe sub ei. Intră în mine din nou cu putere şi continuă să-şi mişte şoldurile cu fermitate. Trece cu unghiile peste dantela jartierei *şi iese* din mine, lăsându-mă cu respiraţia întretăiată şi se apleacă asupra mea, sărutându-mi interiorul coapsei, îndepărtând uşor dantela cu limba. Mă muşcă, făcându-mă să îmi simt tot corpul pe marginea prăpastiei şi se ridică, penetrându-mă din nou cu putere, mişcându-se tot mai repede şi cu mai multă fermitate, făcându-mă

să simt cum corpul îmi este cuprins de valuri de căldură.

— Dă-ţi drumul, iubito, îmi spune în clipa în care explodez de plăcere, arcuindu-mi spatele şi eliberând un geamăt de plăcere.

El se apleacă peste mine şi, ridicându-mă cât să îi pot întâmpina buzele, continuă să mă penetreze cu acelaşi ritm năucitor, care îmi face din nou corpul să ardă şi să mă conducă din nou pe culmile plăcerii. Degetele lui îmi strâng carnea, trăgând în acelaşi timp de dantelă şi când simt că explodez din nou în jurul lui, gem puternic printre dinţi: „Oh, Doamne!” nevenindu-mi să cred că pot să am parte de atâta plăcere.

El geme la auzul cuvintelor mele pline de plăcere şi amândoi culminăm printr-un şuierat de interjecţii năucitoare, exprimate datorită plăcerii care explodează în jurul nostru în acelaşi timp. Iese din mine în ultima clipă şi îşi dă drumul pe piciorul meu, peste dantela dresului. Apoi mă ridica cât să îi vin în întâmpinare şi mă sărută cu o poftă nebună, cuprinzându-mi chipul cu mâinile până ce aproape mă lasă fără răsuflare. Când inimile noastre par să-şi liniştească bătăile, îşi lipeşte fruntea de fruntea mea şi stăm aşa cu ochii închişi câteva secunde. Se desprinde de mine şi se apleacă după cutia de şerveţele de pe jos şi cu grijă mă curată pe picior. Îşi ridică şliţul şi îmi lasă spaţiu să mă ridic de pe birou şi să mă adun.

Îmi simt picioarele mai lipsite de vlagă ca

niciodată. Închid fermoarul cât pot de mult şi trec o mână peste rochie, să fiu sigură că s-a aşezat cum trebuie şi apoi prin păr, încercând să îl rearanjez.

El este cu spatele la mine, trecându-şi o mână prin păr. Îl simt agitat şi tot ce pot să gândesc este că el regretă, ceea ce mă face să simt că primesc o lovitură mult prea dură.

Închid ochii cât să pot să înjur în gând. Este momentul în care îmi dau seama ce-am făcut şi simt cum puterea îmi părăseşte tot corpul. Mă rezem de birou pentru a-mi recăpăta echilibrul şi trag aer în piept ca şi când viaţa mea depinde de acea gură de aer pe care o eliberez în cea mai mare linişte, chiar dacă în clipa asta aş vrea să ţip cât pot de tare. Strâng din pumni până când simt cum unghiile îmi intră în palme şi reuşesc să găsesc forţă să stau dreaptă. Eu ştiu că relaţia mea este terminată, însă el este încă împreună cu o femeie de care ştiu că este îndrăgostit. Am fost mai egoistă ca niciodată, aşa că trebuie să fiu cea care vorbeşte prima.

— Suntem doi oameni maturi, care au cedat tentaţiei, dar sunt sigură că ne putem continua relaţia de colegialitate ca şi când seara asta nu a existat.

Se întoarce spre mine şi furia din ochii lui mă ia prin surprindere.

— Cam greu să uiţi aşa ceva, nu crezi?!

— Şi atunci ce vrei? îl întreb răstindu-mă la el.

Să dăm un mail oficial la toată lumea despre ce tocmai s-a întâmplat?!

El pare tot mai nervos şi-şi trece din nou o mână prin păr. Este vizibil încurcat şi nici el nu ştie ce vrea.

— De ce ai făcut asta? mă întreabă printre dinţi şi nu înţeleg întrebarea.

Mă priveşte acuzator şi nu-mi dau seama de ce se poartă ca şi când eu am fost cea care a iniţiat totul.

— De ce m-ai lăsat să continui când ai ştiut în ce direcţie mergem? repetă el, văzând că nu-i răspund.

Şi atunci înţeleg. Mă consideră vinovată că am cedat tentaţiei iniţiate de el, când corect ar fi fost să îi lipesc o palmă şi să ies din birou. Totuşi întrebarea mă pune pe gânduri. De ce nu am reacţionat aşa? Pentru că am fost egoistă. Ştiu asta. Pentru că eu nu mai am la cine să mă gândesc şi pe care l-aş face să sufere. Pentru că sunt singură şi el m-a făcut să mă simt cum niciun alt bărbat nu m-a făcut vreodată. Am avut într-o singură partidă de sex cu el, mai multe orgasme decât am avut în ultimii ani de căsnicie. Pentru că am sperat că o să simt din nou că sunt femeie, alături de un bărbat frumos care era evident că în clipa aia mă dorea pe mine şi nu pe altcineva. Pe mine, aşa cum sunt şi nu pentru că i-am gătit o mâncare bună şi simte că trebuie să mă recompenseze la sfârşit de lună cu o partidă de

sex scurt. De asta am făcut-o. Pentru că aveam nevoie să simt că încă trăiesc şi că încă mai există acea sexualitate în mine, care poate să facă un bărbat să uite de existenţa oricărei alte femei din viaţa lui, în afară de mine. Am fost rea. Diabolic de egoistă. De aceea am făcut-o. Dar nu pot să îi spun asta. Aşa că prefer să iau totul asupra mea.

— Dacă ai nevoie de un vinovat, mi-o asum cu cea mai mare plăcere, pentru că ai dreptate. Eu sunt cea care trebuia să te refuze, însă am fost atât de egoistă şi m-am gândit doar la plăcerea mea carnală.

— Dar tu nu eşti aşa, spune cu dezamăgire în glas şi un oarecare dezgust, care mă loveşte mai tare, încât simt că vreau să fac acolo o groapă şi să mă pitesc în ea, să nu pot vedea privirea aceea asupra mea.

Reuşesc totuşi să trag aer în piept şi să îmi menţin poziţia dreaptă. Nu am de gând să mă prefac a fi o sfântă. Chiar deloc. Reuşesc să îmi ridic colţul gurii într-un mod ironic şi arăt spre el.

— Să fim serioşi, nu ştiu cât mai puteam să rezist la cât de bine arăţi. Chestia asta, şi arăt cu degetul spre noi, era inevitabilă. Aşa că dacă asta îţi uşurează conştiinţa într-un fel, poţi să dai vina pe mine. Nu îmi pasă. Dar asta a fost de ajuns să ne satisfacem curiozitatea şi să mergem mai departe.

Închid cuvintele cu răceală şi ies din biroul lui, dorind să ies din acea încăpere în care simţeam că

dacă mai stau o secundă, as izbucni în plâns.

El rămâne pe loc, probabil cântărind cuvintele mele şi mă bucur că nu mă urmează. Mă duc repede în birou de unde îmi iau laptopul pe care îl arunc în geantă şi agăţându-mă de palton spre ieşire, plec fără să mă uit în urmă.

În maşină realizez că mi-am uitat telefonul. Inima îmi bate cu putere ca şi când mă simţeam urmărită de o fantomă. Aşa că nu am de gând să mă întorc acolo, pentru că oricum nu are cine să mă sune la ora asta. Pornesc motorul şi plec dorind să nu mai văd niciun chip de om în faţa ochilor. Pe drum reuşesc să îmi stăpânesc lacrimile, însă când ajung acasă şi mă simt în siguranţa spaţiului meu, singură, pe teritoriul meu, încep să plâng, acolo jos, pe gresia rece de lângă uşă. După câteva minute mă ridic cu greu şi abia reuşesc printre lacrimi să îmi dau jos pantofii.

Este prima dată când plâng de când am început toată nebunia cu divorţul. Chiar dacă el a fost împotriva acestei decizii, nu am plâns o secundă din momentul în care l-am anunţat de hotărârea mea. Mergeam amândoi pe drumuri diferite care nu făceau decât să ne aducă tristeţe amândurora. După discuţii interminabile, certuri şi ţipete, cu greu a acceptat. Însă şi-a propus să îmi facă viaţa grea pe toată perioada asta şi a atacat acolo unde mă aşteptam cel mai puţin: bunurile comune. A devenit avar şi în ultima clipă a început să aibă pretenţii la mai mult decât i se

cuvine, inclusiv la casa părinţilor mei, casă plină de amintiri frumoase ale copilăriei mele, casă în care crescusem şi pe care părinţii mei mi-o lăsaseră după ce ei au divorţat. Era situată într-o zonă de munte şi o foloseam doar pe perioada concediilor, iar acum avea o valoare destul de mare, însă pentru mine nu avea decât o valoare sentimentală. Iar pentru asta aveam de gând să mă lupt şi ani de zile. Însă azi avocatul mă asigurase că vom câştiga şi nici măcar în acea clipă nu am plâns, chiar dacă abia atunci mi-am simţit sufletul liber pentru prima dată în mulţi ani.

Şi toată acea încărcătură sentimentală a culminat cu avansul inopinat al lui Bogdan. Ce-a fost în capul lui? Ce s-a întâmplat cu el de s-a purtat în felul ăsta fără să se gândească la consecinţe? Şi cu toate astea, m-a făcut tot pe mine să mă simt vinovată.

Nu ştiu dacă sunt în măsură să judec acţiunile mele când ştiu foarte bine ce a fost în capul meu, însă nu am nici cea mai mică idee ce o să fac în continuare.

Capitolul 2

Alexandra

Ajung în clădirea mare la o oră foarte matinală, ştiind sigur că nu ajunge nimeni aşa devreme. Pe drum m-am oprit la un Starbucks şi

mi-am luat o cafea mare. Azi prefer să ajung înaintea tuturor, să îmi termin treaba mai repede şi să nu mai stau peste program, însă mai nerăbdătoare sunt să ajung în posesia telefonului uitat.

Sunt mai obosită decât ieri şi probabil mai puţin obosită decât mâine. Am lucrat pe laptop până târziu şi în acelaşi timp am băut şi un pahar de vin, în speranţa că mă va ajuta să adorm. Dar nu a ajutat. M-am întors pe toate părţile toată noaptea amintindu-mi sărutările lui Bogdan, atingerile lui pline de dorinţă şi senzaţia de plăcere maximă când îl simţeam în mine. E un bărbat perfect din toate punctele de vedere, mai puţin faptul că nu este perfect pentru o aventură. E colegul meu! Are o relaţie serioasă! Ce-a fost în capul meu? Şi revin mereu la întrebarea: ce-a fost în capul lui? El m-a sărutat primul! El a iniţiat totul chiar şi în biroul lui! Eu doar… am acceptat…

Întrebări şi gânduri care mi-au alungat somnul şi încă îmi bântuie dimineaţa. Scutur capul cu putere şi, încercând să mă concentrez pe prezent, îmi dau seama că sunt în faţa liftului în care a început toată nebunia de ieri.

Îmi vine să mă dau cu capul de perete, să fac trei paşi înapoi şi să scuip peste umăr, că liftul ăsta e ca o piază rea pentru mine acum. Dar mă abţin. Inima îmi bate cu putere la amintirea celor întâmplate cu nici 24 de ore în urmă în acest spaţiu mic şi nu reuşesc decât să rămân

înmărmurită în faţa lui şi îmi scapă un râs ironic şi totodată isteric. În spatele meu mai vin câţiva angajaţi ai firmelor din clădire şi mă întreb unde au fost ieri, la o oră mult mai normală ca cea de azi. Se uită ciudat la mine, dar îi ignor, iar când uşile de deschid, păşesc ca şi când aş merge spre ghilotină.

În sediu nu e nimeni momentan. E linişte. Mă uit la ceas şi ştiu că mai am cel puţin o oră la dispoziţie până când locul ăsta o să se umple de zumzet şi agitaţie. Înainte să intru în biroul meu mă opresc o clipă în loc şi privesc spre biroul lui Bogdan. Este la fel ca aseară, cu roletele trase, iar uşa e deschisă. Pentru o secundă vreau să mă duc acolo şi să mai văd o dată „locul crimei”, aşa cum face un criminal, însă rezist tentaţiei şi intru în birou meu, închizând uşa după mine. De data asta las totul la vedere prin geamurile despărţitoare, pentru că am văzut ce se poate întâmpla în spatele unor „uşi închise” şi vreau să evit orice aluzie sau asociere. Din acest motiv azi am decis să mă îmbrac cu o pereche de pantaloni gri la dungă şi o helancă albă. Pantofii cu toc nu lipsesc aproape niciodată, aşa că la capitolul ăsta am tras linie. Ideea e că am acoperit tot ce am putut din corpul meu, mai puţin faţa şi degetele mâinilor. Degetele pe care cândva purtam inelul de logodnă şi mai rar verigheta. Cred că trebuia să fie un semn clipa în care am decis că acea verighetă stârnea nişte discuţii prea personale cu unii clienţi, în special

cliente şi am preferat să port doar inelul de logodnă. Nici Marius nu purta verighetă, aşa că nu l-a deranjat, cum nu l-a deranjat nici că nu i-am luat numele după căsătorie. Acum toate încep să le văd ca pe nişte semne care nu mi-au deschis ochii la momentul potrivit. Nici mie şi nici lui. Eram prea preocupaţi de carierele noastre, încât aceste detalii nu intrau în raza noastră de interes.

La exterior păream cuplul perfect, amândoi aveam cariere de succes: eu eram tot mai apreciată în vânzări şi asta o arătau cifrele şi ofertele pe care le primeam, el era o prezenţă destul de întâlnită şi la TV, unde era invitat la mai multe emisiuni pentru sănătate, pentru că părerea lui în calitate de nutriţionist era foarte apreciată. În ultimii ani devenise destul de cunoscut şi multe vedete îi treceau pragul cabinetului privat. Poate că atenţia primită din partea aceea, depăşea cu mult atenţia pe care eu i-o ofeream şi în timp am încetat să mai depun eforturi de a fi soţia perfectă şi m-am dedicat şi mai mult carierei mele. Am rămas perfecţi doar în poze şi la câteva petreceri mondene unde insista să îl însoţesc, chiar dacă nu îmi plăceau astfel de adunări şi încercam să le evit cât mai mult. Dar o făceam, pentru imaginea lui, ştiind că nu o să mor câteva ore să ascult bârfele unor oameni pe care nu îi cunoşteam sau consultaţiile gratuite pe care Marius era nevoit să le facă pentru a nu le ofensa pe cele care erau fericite că îl prindeau la un astfel de eveniment şi

nu mai erau nevoite să facă programare la clinică.

Amintirile încă mă fac să simt fiori reci şi trag de mânecile lungi ale helăncii să îmi acopăr degetele de tot.

Am decis ca în locul inelului de logodnă să pun un inel primit de la mama mea la majorat. Un inel micuţ din aur şi cu o piatră albă în mijloc, dar acoperea fără probleme urma inelului precedent.

Imaginea inelului mă aduce cu picioarele în prezent şi îmi amintesc de telefonul uitat, pe care îl văd pe birou, aşezat perfect la linie lângă agendă. Se pare că o uitasem şi pe asta aici. Am patru apeluri nepreluate şi trei sms-uri. Toate de la Bogdan. Stomacul mi se strânge şi cu degetele ezitante, le deschid pe rând: „Sunt în lift. Aşteaptă-mă în parcare” „Ai plecat deja?” „Răspunde. Trebuie să vorbim”.

Inima îmi bate şi mai tare, anticipând efortul pe care va trebui să îl fac şi azi să îl evit. Este evident că el nu vrea să treacă peste acest episod aşa uşor. Închid ochii, lăsându-mi capul pe spate şi oftez. O să fie o zi lungă.

Decisă să mă fixez pe problemele mele, reuşesc să mă apuc de treabă, însă în acelaşi timp îi observ pe colegii mei care ajung la birou şi mă aştept ca în orice clipă să apară şi el. Scutur din cap de mai multe ori, încercând să îmi impun să mă controlez şi să nu mai fiu atât de încordată, însă nu e uşor. Imagini din seara precedentă încă îmi bântuie gândurile şi oricât de mult încerc să le

alung, îmi este imposibil. Totul este prea proaspăt în mintea mea, iar prezenţa inevitabilă a lui Bogdan nu o să mă ajute deloc.

Câţiva colegi mă salută, văzându-mă prin geam, însă prima care vine în birou este Miruna.

— Mă simt prost că a trebuit şi ieri să stai peste program, spune ea cu o voce vinovată, iar azi să ajungi mai devreme să corectezi ceva ce trebuia să ţi-l dăm deja bine făcut.

Zâmbesc.

— Suntem o echipă, Miru, zic cu voce calmă, împreună o să ne ajutăm şi o să ne perfecţionăm. Aşa că o să mai facem un mic training, în cincisprezece minute. Strânge-i pe toţi în sala de conferinţă şi o să mai discutăm despre problemele astea.

Ştiind că am câţiva oameni relativ noi în echipă, va trebui să profit de ocazia asta şi, explicându-le acestora anumiţi paşi, le voi reaminti şi celor mai vechi mici reguli uitate.

Apoi vine şi secretara cu părul albastru, Ancuţa, care bagă doar capul prin crăpătura uşii.

— Neața! Ai nevoie de ceva?

Îi arăt cafeaua şi îi zâmbesc, mulţumindu-i pentru intenţie.

Miruna iese şi în acea clipă telefonul începe să sune, în timp ce inima mi-o ia la galop. Este Bogdan, dar decid să îl ignor. Sunt sigură că nu e momentul să îi răspund şi să am o discuţie cu el. Nici nu cred că aş fi în stare să fiu calmă, ţinând

cont că ultima dată el mă considera vinovată pentru tot ce se întâmplase între noi. Las telefonul la încărcat şi mă duc în sala de conferinţă, unde colegii mei încep să se strângă.

Majoritatea sunt tineri, cu mai multă sau mai puţină experienţă în vânzări, însă toţi sunt dornici să înveţe mai mult şi să muncească mai mult, pentru că asta le aduce şi bonusuri pe măsură. Deşi pare exagerat, ţin să le reamintesc câteva reguli de bază ale corespondenţei scrise între ei şi clienţi. Le explic cu răbdare formatul pe care o ofertă trebuie să îl aibă şi dacă noi renunţăm la toate detaliile unui mail, nu vom obţine la rândul nostru răspunsurile complete pe care trebuie să le primim. Pun accent şi pe formele de apelare şi pe puterea de a transmite într-un mesaj scris o energie pozitivă.

— Nu e nevoie să puneţi emoticon la mailuri. Indicat ar fi să nu o faceţi deloc, ci să vă rezumaţi la cuvinte frumoase, care sunt mult mai apreciate, atât în scris, cât şi atunci când vorbiţi cu ei. Chiar dacă aveţi o relaţie foarte bună cu clienţii, este bine ca în formatul scris să vă menţineţi profesionalismul. Atât timp cât nu sunt mailuri personale, hai să menţinem o anumită etichetă. Relaxată, dar profesională.

Continui să le explic în detaliu formatul ofertelor şi profit de ocazie să amintesc de campaniile precedente şi paşii pe care îi vom urma la lansarea celor din acest an. Ştiu că trebuie să

discut mai mult despre acest subiect şi cu Bogdan, însă sper să pot evita asta cât mai mult şi să reuşesc să înţeleg campania din prezentările trimise. Au fost primele pe care le-am studiat în seara precedentă şi dacă mai am întrebări, intenţionez să le aflu pe parcurs.

Sunt într-o situaţie care nu-mi place şi, gândind lucrurile în felul ăsta, îmi dau seama de ea. Din cauza acestei tensiuni între noi, relaţia bună, ca şi colegi, va avea de suferit.

Îmi trec o mână prin păr şi încerc să mă concentrez pe ceea ce le explic colegilor mei. Îmi dau seama că, pentru o clipă, m-am oprit din vorbit şi sunt cu ochii pierduţi pe geam, însă îmi recapăt imediat simţurile şi revin la discursul meu, plimbându-mă prin încăpere şi uitându-mă la fiecare din cei opt „pitici” din echipa mea. Îşi iau notiţe conştiincioşi şi îmi place entuziasmul lor şi dorinţa de a învăţa. Îmi amintesc cum eram eu în urmă cu peste zece ani, când intram pentru prima dată în acest domeniu.

Sunt mândră de realizările mele profesionale şi că la treizeci şi patru de ani deţin o poziţie foarte bună într-o firmă cu mare potenţial şi cu un viitor frumos.

Însă gândul mă poartă din nou la Bogdan şi nu pot să nu mă întreb cum vom fi afectaţi în viitor de ceea ce s-a întâmplat între noi.

Nu-mi termin gândul că, aruncând o privire spre peretele din sticlă care desparte încăperea de

holul principal şi de restul birourilor, îl văd. Stă cu mâinile în buzunare şi se uită la mine cu aceeaşi privire fixă pe care a avut-o şi ieri. Îl privesc scurt, cu respiraţia întretăiată şi apoi revin la colegii mei, care nu observă starea mea agitată. Discutăm şi despre campaniile următoare, însă le sugerez ca întrebările despre ele să le adreseze colegilor de la marketing, fiind cei mai în măsură să ne explice orice nelămuriri au.

La scurt timp după asta, încheiem şedinţa şi toată lumea se întoarce la treabă, inclusiv eu.

Stăteam aplecată asupra biroului, rezemată în mâini, când un ciocănit în tocul uşii mă face să îmi ridic privirea. Stomacul mi se strânge imediat când îl văd. Înjur în gând slăbiciunea corpului meu. Este îmbrăcat într-o cămaşă neagră, băgată în blugii de aceeaşi culoare, şi inevitabil îmi amintesc ceva ce nu am nevoie în clipa asta: este foarte posibil ca nici azi să nu poarte lenjerie, ceea ce înseamnă că o singură bucată de material mă desparte de ceea ce mi-a produs atâta plăcere cu nici douăzeci şi patru de ore înainte. Însă tot acest negru îi scoate în evidenţă tenul deschis la culoare şi ochii căprui. Depun tot efortul din lume să îmi păstrez aerul distant, văzându-l atât de răvăşit. Şi barba aia… încă nu şi-a dat-o jos.

— Te-am sunat, spune în timp ce închide uşa în urma lui.

Vocea îi e serioasă şi nu schiţează nicio emoţie, iar asta mă ajută să fiu la fel de calmă. Cel

puţin încerc să par.

— Mi-am uitat telefonul aici, răspund scurt, nemişcându-mă.

— Ştiu. Încercam să dau de tine, când l-am auzit prin birou. Dar te-am sunat şi dimineaţă.

— Am avut treabă, răspund.

— Putem să vorbim puţin?

Tonul lui devine uşor în defensivă. Simte că vreau să îl evit.

— Adevărul este că trebuie să vorbim câte ceva despre Black Friday. Nu avem foarte mult timp la dispoziţie şi trebuie să ne mişcăm repede cu implementarea campaniei.

— Nu despre asta vreau să vorbim, Alexandra.

Sunt din nou „Alexandra” şi nu „Alex”. Lucrurile sunt clare pentru mine, fără să rostesc un cuvânt legat de subiect. Şi totuşi, auzindu-mi numele spus de el, stomacul mi se strânge. Respir adânc şi încerc să îmi potolesc bătăile inimii.

— Doar despre asta avem de discutat, Bogdan. Nimic altceva.

— Ai plecat în grabă şi nu am apucat să mai spun ceva.

— Cred că ai zis destule cât să înţeleg situaţia… Ce trebuie să fac ca să uităm complet subiectul ăsta? întreb deja iritată.

— Am fost un idiot aseară şi am reacţionat total greşit. În primul rând tu nu eşti vinovată de nimic. Eu am avut o zi proastă şi nu m-am mai gândit la consecinţe.

— Dacă asta este modalitatea ta să îţi ceri scuze, atunci le accept, cu condiţia să ne oprim din a discuta despre asta. Nici eu nu m-am gândit la ce va urma şi din această cauză sunt la fel de vinovată. Cel mai important pentru mine este ca relaţia pe care o avem aici, la birou să nu fie afectată.

— Aici ai perfectă dreptate. Nici eu nu vreau să stricăm prietenia care ne leagă ca şi colegi.

— Atunci este stabilit, spun şi închei repede, cu un zâmbet forţat, în timp ce mă îndrept de spate.

— Nu este stabilit decât un aspect, continuă el. Eu încă vreau să vorbesc cu tine despre ce se întâmplă între noi la nivel personal.

— Ţi-am spus că nu am nimic de vorbit despre asta, Bogdan. A fost o greşeală pe care clar o regretăm amândoi.

Face ochii mici şi îmi aruncă o privire tăioasă.

— Eşti sigură că regreţi?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere.

— Normal! Uită-te la noi cât de diferit ne purtăm unul cu celălalt faţă de cum eram înainte. Tu nu regreţi? întreb ştiind răspunsul, evident după reacţia lui de aseară.

— Nu.

Răspunsul mă loveşte şi fac ochii mari.

— Eşti nebun… bombănesc uimită.

— Tu mă înnebuneşti, Alex, spune cu vocea ca o şoaptă, făcându-mă să simt dorinţă.

Inima mi-o ia razna din nou şi sunt conştientă că m-am înroşit ca focul. Face un pas spre mine, însă citindu-i intenţia, mă uit pe geam, spre colegii din camera alăturată, concentraţi pe munca lor şi atunci îşi dă şi el seama că ne pot vedea. Se opreşte în loc şi se uită şi el prin peretele mare de sticlă şi se resemnează.

— Aici nu e locul potrivit să vorbim. Putem să ne vedem în seara asta?

— În seara asta avem cina cu şeful, ai uitat?

În mod normal ar fi fost ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit în această perioadă, însă se pare că discuţia cu Bogdan i-a luat locul.

Şeful nostru este un bătrânel de aproape şaizeci de ani, care se ocupă de alte afaceri mult mai mari, în timp ce pe noi ne-a lăsat să ne ocupăm de acest segment. Directorul nostru este fiica lui care momentan este pe punctul de a naşte primul ei copil, aşa că fiind în concediu, în ultimele luni, domnul Enache a preferat să ne scoată la câte o cină în care să îi povestim cum merge treaba. Azi era rândul meu şi al lui Bogdan, fiind departamentele care activau cel mai mult împreună.

— Corect, chiar uitasem, spune el.

Nu ştiu dacă mai vrea să mai discutăm, însă, din fericire, telefonul meu începe să sune şi, simţind că trebuie să încheiem, îmi face semn să răspund şi iese din birou, băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Imaginea, de la spate, cu blugii mulaţi pe fese şi pe coapsele frumos conturate, mă fac să mă gândesc din nou la seara precedentă şi imagini fierbinţi îmi invadează mintea.

Răspund absentă, aproape bâlbâindu-mă, dar îmi revin repede la normal. Însă pe tot parcursul zilei mă deconcentrez de mai multe ori, în special când îl văd cu coada ochiului sau când îi aud vocea.

În mod normal aş fi stat peste program până la ora opt, când era programată cina, dar ştiu că nu este o idee bună şi la ora şase plec spre casă, profitând de ocazie să mă schimb în ceva mai elegant pentru o cină cu şeful.

Aleg o rochie neagră, tip capod, care se leagă peste talie cu un cordon subţire. În funcţie de cum adun materialul pe lângă corp, îi pot regla decolteul şi crăpătura uşor vizibilă de pe picior, aşa că îl strâng cât pot de mult pe lângă corp, ca să micşorez anumite tentaţii. Îmi iau pantofii în picioare şi îmi las părul să îmi cadă peste umeri. Mă uit în oglindă. Da. Arăt bine. Şi oftez. Asta sunt eu şi aşa îmi place să mă îmbrac şi chiar nu vreau să fac compromisuri la felul meu de a fi, doar ca să evit să tentez un bărbat. Nu vreau nici să o caut cu lumânarea, cum s-ar spune, însă nici nu am să mă transform în călugăriţă.

Ajung la restaurantul elegant, cu mai puţin de cinci minute înainte de ora stabilită. Punctualitatea este un alt deziderat de-al meu.

Aşteptăm liftul care transportă clienţii spre etajul rezervat restaurantului, când lângă mine apare Bogdan. Inima începe să îmi bată cu putere, însă încerc să mă liniştesc.

— Bună, îmi spune şoptit.

— Bună, răspund, schiţând un zâmbet.

— Credeam că venim amândoi împreună de la birou.

— Am vrut să trec pe acasă să las maşina.

— Ai venit cu taxi?

— Da. O să beau probabil un pahar de vin şi nu vreau să am probleme.

— Eu sunt pe apă azi. Nu am fost la fel de inspirat ca şi tine.

— Poţi să bei şi să laşi maşina aici.

Vorbim unul cu celălalt, cu ochii pe lift. Mă întreb dacă şi el se gândeşte la ce s-a petrecut între noi în lift.

— E o idee, însă îmi asum rolul de a fi şoferul tău în seara asta.

Îl privesc şi-l văd zâmbind în colţul gurii. Face mişto de mine sau chiar e serios?

— Sunt sigură că mă descurc.

— Nu te mai încăpăţâna, Alexandra şi lasă-mă să te conduc acasă. Nu este prima dată când fac asta, deci nu trebuie să vezi asta ca ceva ieşit din comun. Plus că este singura modalitate când putem să discutăm fără să fim deranjaţi, dacă vrei să nu te mai bat la cap cu povestea noastră.

Îl înjur în gând şi nu-i răspund. Ideea lui este

rezonabilă, însă ceva mă opreşte să o accept atât de uşor.

— De acord? insistă el şi îşi întoarce privirea spre mine.

În timpul ăsta urcăm în lift, împreună cu alte câteva persoane. Se lipeşte de mine, sub pretextul că nu are loc şi, aplecându-se puţin, îmi şopteşte:

— Deci?

— Ok! aprob iritată.

Zâmbeşte şi îmi dau seama că mica lui glumă m-a făcut să mă destind puţin şi zâmbesc şi eu. Se îndepărtează, cât să nu mai stăm lipiţi, însă este foarte aproape încă şi nu pot să scap de încordare.

Ne lăsăm hainele la garderoba restaurantului şi, punându-şi o mâna pe spatele meu, mă conduce în urma hostesei care ne ghidează la masa noastră. După câţiva paşi, îşi lasă mâna pe lângă corp şi senzaţia de cald dispare.

Domnul Enache este deja acolo şi când ne vede, se ridică să ne salute pe amândoi, iar pe mine să mă pupe, ca de obicei, pe ambii obraji, părinteşte.

— Copiii mei dragi, luaţi loc!

Ne face semn să ne aşezăm amândoi pe cele două locuri din faţa lui şi ne conformăm, eu, cel puţin, cu o mică ezitare.

— Ce faceţi voi, frumoşilor? ne întreabă în timp ce-i răspundem bombănind câte un „bine”, formal. Nu am comandat nimic, că abia ce am ajuns, aşa că hai să studiem ce ne oferă locul. Mi-e

o foame de lup!

Când mă aşez, crăpătura rochiei mele se lărgeşte prea tare, descoperind o parte din coapsă, mult mai mult decât mi-aş fi dorit, inclusiv jumătate din banda dantelată a dresului. Bogdan vede faza, fiind chiar lângă mine şi îmi aruncă o privire care spune multe, în timp ce îşi muşcă uşor buza de jos.

Trag aer adânc în piept şi mă simt vulnerabilă.

Domnul Enache este cu totul pitit în spatele unui meniu şi nu vede cum Bogdan mă fixează cu acea privirea animalică care îmi transmite exact ce e în mintea lui. Este privirea pe care orice femeie şi-o doreşte asupra ei, care te dezbracă şi-ţi arată că în clipa aceea doar tu contezi pentru el şi pe tine te doreşte mai mult decât pe oricine.

Sunt pierdută doar câteva clipe, care însă par ore. Clipesc de câteva ori şi iau şervetul de pe farfurie şi mi-l aşez pe picioare, îndreptându-mi atenţia spre meniu. Sau cel puţin încerc să mă concentrez pe hârtia mare din faţa mea, însă nu reuşesc să văd mare lucru.

Îl aud pe Bogdan oftând şi apoi se concentrează şi el pe studierea meniului.

— Ce mâncăm, ca să ştim ce bem? întreabă hazliu ca de obicei şeful.

Eu optez pentru peşte, iar Bogdan pentru pui, iar când e vorba de băutură, el anunţă că e şofer şi va zice pas alcoolului şi astfel comandăm un vin alb.

Tensiunea dintre noi se risipeşte de îndată ce începem să îi facem mici rezumate şefului despre cifrele actuale şi să îi prezentăm ce urmează să facem. Este încântat de idei şi ne mulţumeşte că ne descurcăm atât de bine fără ajutorul lui sau al fiicei sale.

Este un om foarte relaxat, care niciodată nu ne-a stresat cu rezultatele. Chiar dacă fiica lui, Elena este directorul general, tot el a fost omul care lua deciziile mai importante. A avut încredere în noi de la început, iar noi am făcut tot posibilul să nu îl dezamăgim şi mereu i-am urmat sfaturile, pentru că am ştiut să valorificăm ideile şi poveştile lui, fiind un om cu multă experienţă.

După ce terminăm discuţiile profesionale, ne povesteşte despre Elena şi cum se simte ea acum pe ultima sută de metri înainte de naştere.

— Dar voi ce faceţi? Alexandra, ce mai face soţul tău?

Aproape mă înec când aud întrebarea şi sunt mai mult surprinsă de direcţia pe care discuţia a luat-o aşa de brusc.

L-a cunoscut pe Marius la o petrecere privată, la puţin timp după ce m-am angajat în firmă, însă chiar nu vreau să îi spun acum secretul legat de căsnicia mea inexistentă în acest moment.

— E bine. Munceşte. Sunt sigură că ar vrea să îţi transmit salutările lui.

— Şi eu, de asemenea, răspunde el. Poate vom avea ocazia să ne revedem cât mai curând, eu

ştiu… la nunta lui Bogdan? şi îmi face cu ochiul în glumă.

Acesta din urmă chiar se îneacă şi începe să râdă.

— Nu cred că sunt făcut pentru aşa ceva, spune, luând o gură de apă ca să-şi recapete respiraţia.

— Ăsta e cursul vieţii: căsătorie, copii… Inevitabil va veni şi momentul tău.

— Nu zic „nu”, răspunde el zâmbind.

Simt că-mi vine să intru în pământ de ruşine. Este unul dintre cele mai penibile momente din viaţa mea. Eu mint de zvânt, iar omul din faţa mea vrea să se vadă cu fostul meu soţ la nunta celui cu care ieri mi-o trăgeam pe biroul lui. Sunt vai de capul meu, aşa că beau o gură zdravănă de vin.

— Poate ţi se pare că ai o viaţă perfectă, dar când se vor întâmpla toate astea, o să te întrebi cum ai putut să trăieşti până atunci fără emoţia naşterii şi creşterii unui copil. Aşa că vă imaginaţi, continuă el adresându-ni-se amândurora, plin de fericire pe chip, cât de împlinit mă simt ştiind că acum urmează să am şi o nepoată!

Ciocnim în cinstea familiilor şi încerc să mă prefac că sunt încântată şi că mă simt bine, când domnul Enache răspunde la un telefon care îl schimbă complet la faţă. Nu sunt atentă la conversaţia lui, însă se ridică în picioare şi după un „Vin acum!” închide şi se uită la noi.

— Copii, mă tem că trebuie să vă las. Iertaţi-

mă, dar Elena e la spital, naşte! Se pare că prinţesa noastră s-a decis să vină mai repede pe lume cu o săptămână!

Fericirea şi emoţia de pe chipul lui îl fac să strălucească. Ne pupă pe amândoi, fără să ţină cont de cine e femeie sau bărbat şi fugitiv îi transmitem multe urări bune Elenei şi viitorului bebeluş. Pleacă grăbit, ceea ce mă face să mă gândesc dacă i-a stat gândul să-şi ia măcar haina de la garderobă.

Rămân cu privirea pierdută după el, când lângă mine o voce joasă mă întreabă:

— Mai vrei vin?

Fac ochii mari şi realizez că am rămas singură cu Bogdan, la masă, unul lângă altul, el şi rochia mea deocheată. Privesc cu coada ochiului crăpătura care îmi dezgoleşte destul de mult piciorul, când stau aşezată şi mă uit discret după şerveţel, care reţin că-l pusesem pe masă. Chiar şi când am terminat de mâncat, am continuat să mă folosesc de el pe post de acoperitor.

Îmi întorc încet privirea spre Bogdan, care stă cu capul rezemat în mână şi mă priveşte zâmbind.

— Bună, zice cu subînţeles.

— Ai chef de glume! spun serioasă, scuturând uşor din cap.

— Nu pot să nu mă amuz cât eşti de preocupată de rochia ta provocatoare. M-am gândit că ai luat-o special ca să mă agiţi şi mai tare, însă mi-am adus aminte că azi la birou mai

aveai un pic şi-ţi puneai şi un voal pe faţă, doar să nu văd un centimetru de piele.

Cum dracu’ şi-a dat seama?!

Tonul lui devine mai serios când continuă.

— Dar dă-mi voie să te anunţ că şi un sac de rafie dacă pui pe tine, din moţul capului până în vârful degetelor de la picioare, o să mă aprindă şi mai rău.

Oftez exasperată şi îmi frec cu nervozitate fruntea, apoi beau o gură de vin.

— Poate e timpul să încetezi cu fanteziile, nu crezi?

Devin furioasă pe atitudinea lui, pentru că simt cum încearcă să mă încolţească cu aluzii menite să mă ameţească şi mai tare.

— Fanteziile sunt făcute pentru a fi îndeplinite, Alexandra. Eu doar m-am săturat să visez, iar după ce am gustat realitatea mi-am dat seama că nu vreau să mă opresc.

— Nu ştiu ce e în capul tău şi nici ce vrei de la mine, însă sunt sigură că trebuie să încetezi, Bogdan.

— Te vreau pe tine, răspunde imediat.

Are aceeaşi privire pătrunzătoare şi respiraţia lui agitată nu fac altceva decât să îmi crească temperatura în tot corpul. Nu mă pot controla în prezenţa lui chiar deloc? Nu. Atât timp cât el o să fie atât de direct, eu o să continui să fiu mereu luată prin surprindere.

— Alex, la dracu’ cu tot… recunoaşte că e ceva

între noi. Mereu a fost şi mereu am ignorat amândoi. Dar acum eu nu mai pot. Nici psihic şi nici fizic, şopteşte printre dinţi.

Spunând asta îmi ia mâna cu care ţineam marginile crăpăturii şi mi-o aşază peste umflătura tot mai vizibilă prin pantalonii lui. Îmi dau seama că nu poartă nici acum lenjerie şi respiraţia mi se opreşte. Instinctul meu este să îmi retrag mâna, însă el mi-o ţine prizonieră cu a lui şi atunci mi-o strânge mai tare peste penisul lui tare, făcându-mă să îl simt pulsând.

Nu mai am aer şi în acelaşi timp tot sângele îmi fierbe în vene.

— Nu vreau să mai ignor, Alex, zice aplecându-se uşor spre mine. Recunoaşte că nici tu nu poţi.

Are dreptate. Are perfectă dreptate. Îl vreau. Mereu l-am apreciat ca om şi l-am admirat ca şi coleg. De când l-am cunoscut am simţit o atracţie faţă de el, însă gândurile n-au ajuns atât de departe. L-am visat, dar mă forţam ca în ziua următoare să uit visele legate de el. L-am vrut, dar nu am formulat nici măcar în gând aceste cuvinte. Şi acum îl vreau, dar mi-e prea frică.

Trebuie să fug. Măcar câteva secunde.

— Nu ştii ce vorbeşti, zic cu voce tremurândă. Trăgându-mi mâna de sub a lui mă ridic de la masă. Revin, îi spun scurt.

Mă îndrept spre toaletă, în speranţa că puţină apă pe faţă o să mă ajute să îmi recapăt echilibrul.

Intru în baia mare şi mă bucur că nu e nimeni care să mă vadă cât sunt de agitată. Las apa să curgă pe mâini câteva secunde şi închid ochii. Sunt excitată şi îmi muşc buza de jos, gândindu-mă la bărbatul care mi-a spus clar că mă vrea.

Aud uşa deschizându-se şi în spatele meu apare Bogdan care, văzând că nu mai e altcineva acolo, dintr-un pas e lângă mine, luându-mi faţa în mâini şi sărutându-mă mai mult forţat. Mă împinge până îmi simt spatele lipit de peretele rece, însă nu-şi desprinde buzele de ale mele. Încerc să îl împing, dar nu fac decât să îi dau ocazia să mă apuce de încheieturi şi să mi le prindă pe amândouă la spate. Cu cealaltă mână îmi prinde uşor părul de la ceafă, forţându-mă să îi dăruiesc buzele cu mai multă uşurinţă. Gura lui e avidă şi chiar dacă aş vrea să opun rezistenţă… nu pot. Cedez, obosită să mă lupt cu ceva ce de fapt îmi doresc şi el simte asta.

Mă conduce fără să se desprindă de buzele mele spre toaleta cea mai apropiată şi închide uşa cu piciorul în spatele nostru. Sunt din nou prizonieră între un perete întunecat şi corpul lui puternic şi mă sărută cu poftă, gemând. Îmi ridică mâinile deasupra capului şi la fel ca înainte, le ţine prizoniere. Pot să scap, dar nu vreau. Nu pot nici eu să mai rezist, aşa că mă las pradă atingerilor lui carnale şi vreau mai mult. Limbile noastre se împreunează, pornind un val de căldură şi mai puternic în corpul meu. Îşi strecoară un picior

printre ale mele, forţându-mă să mi le despart puţin şi să îi simt muşchiul încordat atingându-mi lenjeria. Se freacă uşor de mine şi scap un geamăt, oprit însă de gura lui ademenitoare. Îmi strânge sânul în palma lui, iar când descoperă că rochia se desface doar dintr-un cordon, devine şi mai dornic să mă descopere, să mă atingă, să mă simtă. Sutienul este doar un mic obstacol în calea degetelor lui, care îmi găsesc cu uşurinţă sânul şi sfârcul întărit. Mă apucă de el cu buricele degetelor şi strânge, producându-mi fiori de plăcere. Gura lui se desprinde de a mea şi îmi gustă imediat sânul, sugându-l şi muşcându-l uşor, făcându-mă să gem.

Din fericire, muzica ambientală se amestecă cu gemetele noastre şi nimeni nu-şi poate da seama că în acest spaţiu mic, doi oameni sunt pierduţi în atingeri fierbinţi. Gura lui o găseşte din nou pe a mea şi mâna îi ia locul, dezmierdând sânul meu umflat, masându-l. Se joacă cu sfârcul deja sensibil şi apoi nu mai durează mult până degetele lui trasează dungi fierbinţi pe coastele mele şi peste abdomen, până când, fără să ezite, îşi bagă mâna în chiloţii mei, descoperind cât sunt de udă.

— La dracu’, Alex, şopteşte. Mă omori în felul ăsta…

Mâinile mele i se agaţă de braţe şi-l muşc când mă penetrează cu degetele, frecându-mi clitorisul cu podul palmei.

— Tu mă omori pe mine! îi şoptesc, continuând să îl sărut.

Fără ezitare îi caut nasturele de la blugi şi, aşa cum bănuiam, nici acum nu are lenjerie. Este excitat la maxim şi îi simt vena pulsând în mâna mea. Îl strâng şi-l frec, dorindu-l cât mai repede în mine.

Muzica de pe fundal ne acompaniază gemetele înfundate şi cu greu reţinute, însă îl aud când îmi şopteşte:

— Spune-mi că mă vrei, Alex. Spune-mi că şi tu vrei asta…

Degetele lui sunt tot mai rapide, intrând şi ieşind din mine. Mă simt înnebunită de plăcere, însă reuşesc cu greu să răspund:

— Te vreau, Bogdan! răspund răguşită, te vreau acum!

Mă apucă de şolduri şi, ridicându-mi un picior peste şoldul lui, încet îşi împinge penisul erect în mine. Îmi acoperă gura cu a lui, pentru a-mi opri geamătul de plăcere şi, după ce stăm nemişcaţi pentru o secundă, începe să-şi mişte pelvisul intrând şi ieşind cu putere şi poftă. Mişcările capătă un ritm tot mai alert şi mai excitant, făcându-mă să simt că mă ridic tot mai sus pe culmile plăcerii. Mă agăţ cu braţele de gâtul lui şi din când în când buzele noastre se găsesc şi se devorează. Îşi lipeşte fruntea de a mea şi apoi mă sărută din nou, continuându-şi mişcările năucitoare. Îşi măreşte ritmul şi când îl simt

aproape de climax, corpul meu rezonează cu al lui. Fiori îmi cuprind corpul şi valuri de căldură îmi ard venele, explodând în jurul lui. Pentru a-mi înăbuşi ţipătul de plăcere, îmi acopăr gura cu clavicula lui pe care o muşc uşor, iar el termină înfigându-şi degetele în spatele meu şi în coapsa pe care o susţinea. Rămânem nemişcaţi, ascultând muzica din jurul nostru şi nimic altceva. Inimile noastre bat cu putere, gata să spargă pieptul şi respirăm cu greu, ca nişte oameni ieşiţi din apă după prea mult timp. Trec clipe bune până când el se mişcă şi îmi sărută tâmpla, îndepărtându-se apoi încet.

Îmi simt corpul la fel de lipsit de vlagă ca în seara precedentă, iar când îmi lasă piciorul în jos, descopăr că picioarele îmi sunt destul de moi, însă reuşesc să mă ţin pe ele.

— Eşti bine? mă întreabă încet, cu blândeţe, privindu-mă.

Clatin din cap în sensul că da, chiar dacă nu ştiu exact dacă este răspunsul adevărat.

Încercăm în acelaşi timp să ascultăm dacă mai e cineva în baie, dar nu auzim niciun zgomot.

După ce suntem liniştiţi şi ne punem hainele în ordine, se uită la mine, analizându-mă şi îmi dau acordul că sunt ok, după ce îmi aranjează o şuviţă de păr. Mă sărută scurt şi apăsat şi îmi şopteşte înainte să iasă:

— Te aştept afară.

Iese şi eu rămân în toaletă, moment în care

mă aşez peste colacul wc-ului simţind că voi cădea dacă mai fac un pas.

Nu sunt sănătoasă la cap, îmi recunosc singură. Am comis-o a doua oară, însă creierul meu refuză să gândească mai mult.

Îmi reaşez rochia, strângând-o cu cordonul şi ies mecanic din baie după câteva secunde şi mă opresc în faţa chiuvetei să dau cu puţină apă pe mâini şi pe faţă. Încerc să nu stric machiajul, însă am buzele înroşite şi umflate. În afară de asta, par la fel ca atunci când am ajuns la restaurant, dar cu starea interioară schimbată.

Respir adânc de câteva ori, număr în gând până la treizeci şi ies afară. Bogdan mă aşteaptă în faţa toaletei, rezemat cu un picior de perete şi cu două degete în buzunarele pantalonilor. Arată atât de masculin, pierdut în gândurile lui, uşor încruntat. Respir adânc şi mă observă când se închide uşa în spatele meu şi imediat se îndreaptă.

Face un pas şi îmi pune o mână pe braţ.

— Eşti bine?

— Este a doua oară când mă întrebi asta pe ziua de azi.

— Pentru că mă interesează, răspunde sincer.

Oftez.

— Dar tu cum eşti? îl întreb.

Pare că nu se aştepta la întrebarea mea. Este uimit şi pare că-şi ţine respiraţia, însă după ce respiră adânc îmi răspunde:

— La fel ca tine.

— Nu cred asta, îi spun şi întorcându-mă încet pornesc spre restaurant, iar el mă urmează.

— De ce spui asta?

— Pentru că, în comparaţie cu mine, tu pari că ai idee ce se întâmplă.

Nu răspunde şi ne întoarcem la masă în tăcere.

Ospătarul care ne servise apare imediat şi ne întreabă dacă ne poate servi desertul comandat. Eu nu mai pot mânca nimic. Sunt prea confuză. Bogdan observă privirea mea încurcată şi mă întreabă dacă vreau să îl iau la pachet, însă îi spun că nu este nevoie, aşa că cerem doar nota.

Beau o gură de vin şi îmi doresc să plec mai repede de-acolo. O parte din mine vrea să fugă din nou de lângă el, dar cealaltă parte este prea obosită să mai facă vreun pas. El însă mi-o ia înainte, ca şi când din nou îmi citeşte gândurile:

— Ai promis că mă laşi să te conduc eu acasă. Nu încerca să mă eviţi din nou.

Oricum nu am putere să mai fac asta, în mintea mea învârtindu-se tot ce s-a întâmplat în ultimele zece – cincisprezece minute, presărate de cuvintele lui: „Recunoaşte că e ceva între noi. Mereu a fost şi mereu am ignorat…”

Mă mângâie uşor cu degetele şi mă face să îl privesc în ochi.

— Nu te mai gândi. O luăm pas cu pas şi vedem ce o să facem.

— Am nevoie de timp să mă gândesc, zic cu

voce slăbită.

— Nu o să te las să faci asta, spune cu hotărâre în glas. Dacă te las, o să fugi.

— Şi ce e rău în asta?

— Nu ştiu dacă e ceva rău, însă ştiu că nu o să fie deloc bine.

— Bogdan, trebuie să fim realişti.

— Sunt cât se poate de realist.

Oftează şi vrea să mai spună ceva, însă ospătarul vine şi ne spune că nota a fost achitată de domnul care a plecat şi-şi cere scuze că ne-a făcut să aşteptăm.

Ne ridicăm imediat în picioare ca şi când amândoi vrem să fi plecat de-acolo cât mai repede. Ne luăm în tăcere hainele de la garderobă şi, după ce mă ajută să îmi îmbrac paltonul, ne îndreptăm spre lift. Acolo nu mai este nimeni, aşa că urcăm singuri în el. În singurătatea acelui spaţiu, el se apropie de mine şi mă ia în braţe, transformând toată acea energie sexuală, în ceva mult mai plăcut şi mai intim. Îşi afundă faţa în părul meu şi mă ţine strâns la piept până când liftul ajunge la parterul clădirii.

Capitolul 3

Bogdan

O simt fragilă şi speriată şi vreau să o liniştesc, aşa că în lift profit de faptul că suntem

singuri şi o iau în braţe. Îşi pune capul pe pieptul meu şi nu mă respinge, ceea ce mă face să mă simt atât de liniştit. Părul ei miroase atât de frumos, iar corpul ei este cald. Aş vrea să o ţin aşa la pieptul meu ore întregi, însă liftul ajunge la parterul clădirii şi cu greu ne desprindem şi până la maşină ştiu că trebuie să merg la o distanţă rezonabilă de ea. Aş vrea să o iau de mână, să îi simt pielea fină, să ştiu că e încă lângă mine şi că n-a fugit din nou, dar nu vreau să o vadă vreun cunoscut şi să aibă probleme. Cu toate că asta a fost intenţia iniţială, când ne-am sărutat în lift, dar acum am creierii varză.

Îi deschid uşa de la maşină şi o urmăresc cu privirea. Când se aşază, rochia îi dezgoleşte provocator piciorul. Eforturile ei de a remedia problema sunt deja amuzante şi mă fac şi mai tare să îmi doresc să sfâşii acea rochie şi să o scap de stres. A dracu' rochie… A dracu' Alexandra că a ales-o şi mi-a pecetluit soarta. Ştiu că nu asta a fost intenţia ei, rochia fiind foarte decentă când stătea în picioare, însă am citit surpriza pe chipul ei când croiala a început să îi facă figuri.

— Putem să oprim pe drum, să vorbim câteva minute?

— Unde? mă întreabă.

Iniţial mă gândeam că am putea merge la mine acasă, însă ştiu că ar refuza asta, iar momentan prefer să o duc pe un teren neutru care ar face-o să se simtă mai în siguranţă.

— Ştiu un loc mai ferit pe marginea lacului Morii. Mai merg la alergat pe-acolo şi în timp ce fumăm o ţigară vorbim liniştiţi.

— Nu fumez, iar tu parcă te lăsaseşi.

— Azi cred că simt nevoia, mărturisesc şi mă întind spre torpedou după pachetul ascuns acolo, dar o ating fără să vreau pe piciorul dezgolit.

Corpul meu răspunde imediat şi pentru o clipă mâna mea rămâne nemişcată, în contact cu pielea ei. Tensiunea creşte într-o secundă şi, când o privesc, ochii ei mari par că sunt la fel de uimiţi ca şi ai mei de atmosfera existentă între noi. Iau pachetul şi îmi retrag mana încet ca o mângâiere şi mă uit în faţă, la drum, oftând.

— Deci, putem să mergem acolo?

— Ok, aprobă şi sunt surprins, dar şi bucuros în acelaşi timp.

Am şansa să mai stau împreună cu ea şi chiar asta îmi doresc. Mergem în tăcere, dar simt nevoia să îi spun:

— Dacă tu crezi că am toate răspunsurile, te înşeli. Sunt la fel de confuz ca şi tine şi nu ştiu care este drumul cel bun. Tot ce ştiu este că alături de tine e diferit şi bine. Şi îmi place la nebunie să te ating, să te simt, să mă pierd în tine…

Mă opresc, simţind că nu fac decât să cresc şi mai tare tensiunea existentă.

Ea îşi freacă fruntea agitată şi nu spune nimic. Este tăcută şi asta mă face să fierb, dar nici eu nu

ştiu ce-aş vrea să aud de la ea. După câteva secunde îmi spune cu o voce joasă, resemnată:

— Prima dată a fost o greşeală, însă deja am comis-o de două ori. Nu mai am scuze pentru că am acceptat ca povestea să ajungă atât de departe.

— De ce continui să cauţi în tine vinovatul, când ştim amândoi că eu sunt cel care a iniţiat totul?

— Am mai discutat treaba asta, Bogdan. Se presupune că eu sunt cea matură şi care trebuie să fiu mai conştientă de realitatea fiecăruia şi nu trebuia să fac aşa ceva niciodată.

Ştiu că sunt vinovat, dar nu ştiu încotro să o iau. Este o femeie măritată şi nu merita să îi fac asta! Ştiam că fac o greşeală din clipa în care am sărutat-o, dar nu mi-am dat seama de consecinţe decât după ce ne-am tras-o prima dată şi mi-am dat seama că îmi place prea mult de ea ca să mai dau înapoi.

Amintindu-mi acum dantela dresului ei în acea seară, pielea fină, sfârcul întărit pe care l-am descoperit abia azi, simt cum mă excit din nou numai gândindu-mă la cea care este acum atât de aproape.

— Putem să uităm de toată lumea şi să ne concentrăm doar pe noi?

— Asta ar însemna să fim cei mai egoişti oameni de pe Pământ. Şi nu-i normal.

— Mai departe de noi doi nu cred că pot să

gândesc la altcineva, când sunt lângă tine, mărturisesc cu vocea pierdută.

Nu-mi stă în caracter să fiu atât de sincer cu o femeie, însă cu ea totul e altfel. Dacă nu spun ce gândesc, o să fugă şi eu vreau să o ţin alături de mine cât de mult pot.

Îi iau mâna şi i-o aşez din nou peste erecţia mea care este aproape constantă în prezenţa ei.

— Ţi se pare normal aşa ceva? Doar te-am gustat şi am devenit dependent…

E de ajuns să îi văd pupilele dilatate şi buzele întredeschise de uimire şi să nu mai poată respira. Îşi retrage uşor mâna şi şi-o strânge ca un pumn în poală.

Mă muşc de buză şi mă abţin să nu trag maşina pe dreapta, aici, în mijlocul drumului. Măresc puţin viteza pentru că vreau să ajung cât mai repede într-un loc unde pot să mă concentrez pe Alexandra şi nu pe condus.

Îşi lipeşte coapsele şi semnul este evident pentru mine.

— Şi tu eşti la fel de excitată ca şi mine… rostesc mai mult în şoaptă.

Ştiu asta. O văd pe chipul ei, pe corpul ei. Şi eu vreau să fiu din nou în ea, să mă pierd ca un nebun şi ea să urle de plăcere.

Tensiunea dintre noi creşte cu fiecare metru parcurs, dar când opresc la primul semafor, o trag de mâna spre mine şi o sărut lacom să gust aroma vinului din gura ei, să explorez cu limba buzele ei

moi şi încă înroşite după partida aprinsă în baia restaurantului. Ea nu opune rezistenţă şi o simt cum se deschide, din nou dornică la fel ca şi mine de mai mult. O vreau. Aici. Acum.

Claxoanele unei maşini mă aduc la realitate şi îmi dau seama că s-a făcut lumina verde la semafor, aşa că apăs acceleraţia şi plec în viteză.

Ea mă priveşte cu ochii mari, uimită de dorinţa dureroasă pe care o resimţim.

— Ce îmi faci? îmi şopteşte şi în clipa asta ştiu că e a mea.

Nu mai poate da înapoi şi nici eu nu vreau lucrul ăsta. Îmi întind mâna spre coapsa ei şi o cuprind cu palma, dar în acelaşi timp îmi strecor degetele între picioarele ei strânse, forţând-o să mă lase să pătrund cât mai adânc. O secundă simt reţinerea ei, însă cedează, lăsându-şi capul pe spate cu ochii închişi şi cu mâinile pe lângă corp, strânge de marginea scaunului.

Încerc să mă concentrez şi pe drum, pentru că sunt la câteva minute de locul acela, aşa cum degetele mele sunt concentrate să atingă locul ei fierbinte. Lenjeria dantelată este din nou în calea mea, însă o frec uşor pe deasupra, simţind căldura şi umezeala care mă aşteaptă. Îi dau rochia la o parte şi imediat îmi strecor mâna pe sub dantelă, mângâind-o încet peste vulva umflată. E umedă şi geme de plăcere, iar eu simt că explodez în pantaloni doar văzând-o cum răspunde la atingerile mele. Mă joc cu clitorisul ei, dorind să îl

gust şi să îl muşc şi ea geme şi mai tare.

— Nu te abţine, iubito, şoptesc cu vocea pierdută. Vreau să te aud şi să mă pierd în gemetele tale.

Continui să mă joc cu clitorisul umed, frecând înainte şi înapoi şi îmi bag un deget în ea, în acelaşi joc de du-te-vino, imaginându-mi că o penetrez cu penisul meu dornic să intre în ea cât mai repede. Măresc uşor ritmul, dorind să o duc tot mai sus pe culmile plăcerii, scoţându-mi şi din nou penetrând-o cu degetul. O simt tot mai umedă, respiraţia ei devine tot mai precipitată şi pentru că mai am foarte puţin până la locul cu pricina, încetinesc maşina pentru a mă concentra pe plăcerea care explodează în jurul ei, făcând-o să geamă zgomotos, prin cel mai erotic „ah” pe care l-am auzit vreodată.

O mângâi încet simţind-o cum se linişteşte, însă eu sunt la limită şi simt că o să îmi dau drumul în pantaloni dacă nu o simt cât mai repede.

În câteva secunde opresc maşina la locul unde voiam să ajung şi o văd cum se apleacă spre mine şi mă sărută, în timp ce o cuprind cu braţele şi dându-mi scaunul la maxim pe spate, o trag peste mine, lăsând-o să mă călărească. Mă las pe spate la maxim şi îmi place să o văd deasupra mea, dominându-mă, trăgându-mă uşor de părul de la ceafă, lăsând-o să îmi sărute clavicula şi să mă zgârie uşor cu unghiile pe piept, ajungând la

abdomen şi apoi băgându-şi mâna în pantalonii mei, eliberându-mă imediat. Îmi freacă capul umed şi mă conduce imediat spre vulvă, frecându-mă de labiile ei umezite şi apoi mă conduce spre locul mult dorit, iar acolo mă lasă să pătrund în ea cu forţă. Se freacă de mine, dar nu pot să o las să facă toată treaba, pentru că o vreau prea tare. Vreau să intru şi să ies în forţă, să simt că e a mea şi ea să simtă că sunt tot în ea. O prind de şolduri, ajutând-o să ţină ritmul cu mişcările mele, sincronizându-ne perfect, tot mai rapid, tot mai apăsat, tot mai zgomotoşi. Strâng din dinţi, abţinându-mă să nu o muşc, însă degetele mele îi strâng cu putere talia subţire, pe sub rochie. Gemetele ei răguşite mă fac să îmi dau seama că este tot mai aproape de climax şi asta mă excită şi mai tare. Îşi afundă capul în scobitura gâtului meu, strângându-mă mai aproape de ea şi explodează, gemând cu putere, moment în care şi eu explodez pe rochia şi pe lenjeria ei, în timp ce gem în părul ei, lipindu-mi capul de al ei şi strângând-o la piept cu putere.

Suntem pierduţi. Eu sigur sunt. Stăm nemişcaţi clipe întregi, până când respiraţia fiecăruia se linişteşte, când ea îşi ridică încet capul şi vrea să se îndepărteze, dar nu o las. Îi cuprind faţa cu mâinile, făcând-o să mă privească, dar imaginea ei îmi frânge inima când văd că are lacrimi în ochi.

Doar pot să îmi imaginez bătălia interioară

care o chinuie, aşa că o sărut apăsat, gustându-i buzele înroşite de barba mea şi vrând să o asigur că lângă mine este în siguranţă şi că aş vrea să fug cu ea cât mai departe şi să nu mă mai întorc. O sărut cu pasiune, strângând-o la piept şi ce simt, e un sentiment ciudat faţă de dorinţa pe care am mai simţit-o cu mulţi ani înainte. Oare…?

Alexandra

— Vino cu mine, îmi spune după ce mă sărută cu gura lui avidă, lăsându-mă din nou fără răsuflare.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi stăm aşa cu ochii închişi câteva secunde.

— Unde vrei să vin cu tine? îl întreb încet.

Aş fi tentată să merg oriunde cu el acum.

— Nu ştiu… departe… cât mai departe, răspunde încet. Vino la mine.

Ştiu că nu am pe nimeni care să mă aştepte acasă şi aş vrea să îi spun şi lui lucrul ăsta, însă mi-am promis că până nu se termină toată nebunia cu procesul şi partajul, nu o să suflu niciun cuvânt nimănui. Şi cum să vin la el? Chiar dacă iubita lui nu e acasă, sunt lucrurile ei acolo. Ar fi un gest de care nu am nevoie în situaţia asta complicată în care sunt, nici să mă lovească în nas acest reminder al faptului că din cauza mea, Bogdan îşi înşală iubita.

— Eşti nebun, şoptesc.

— Este a doua oară pe ziua de azi când îmi spui asta, glumeşte el.

— Se repetă cam multe lucruri astăzi.

— Nu mă plâng.

Ne privim în tăcere, până când îi spun:

— Nici eu.

— Vino cu mine, îmi spune, căutându-mi din nou buzele.

Aş merge, aş fugi cu el, însă ştiu că am pierdut total controlul asupra a ceea ce se întâmplă. Nici nu vreau să mă gândesc ce părere are el despre mine, ca femeie măritată, care are o aventură cu el, chiar dacă nu ştie adevărul. Însă lucrurile merg prea repede şi încă sunt întrebări ce se învârt în capul meu şi, cu cât mă afund mai tare în această aventură, cu atât o să îmi fie mai greu să găsesc răspunsuri şi soluţii. Mi-e frică de ce urmează, aşa că trebuie să respir adânc înainte de toate.

— Este destul de târziu… îi spun. Trebuie să mă liniştesc puţin şi cred că şi tu ai nevoie de puţin timp.

— Am nevoie doar de tine.

— Chiar eşti nebun…

Zâmbeşte.

— Tu mă faci să fiu aşa, Alex.

Îmi mângâie uşor obrazul cu degetele şi închid ochii savurând atingerea.

— Sunt ca o bucată de plastilină în mâinile tale, şoptesc.

— Oh, Alex, cât îmi doresc să te am lângă

mine mereu…

Deschid ochii şi ştiu că ceea ce se întâmplă e prea mult. Chiar şi pentru el. El încă are o iubită.

Oftez şi mă ridic, dându-mă la o parte de pe el.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă puţin confuz.

— S-au întâmplat prea multe într-un timp prea scurt, zic referindu-mă şi la ce se întâmplă în viaţa mea personală.

Mă uit la el şi văd că aşteaptă explicaţii şi îi spun cu sinceritate:

— Dar ce se întâmplă acum între noi mă bulversează cel mai tare şi mi-e frică de ce o să urmeze. Spune-mi, te rog, că mă înţelegi.

Mă priveşte fix, analizându-mi chipul care cere din priviri aprobare şi apoi clatină din cap aprobator.

— Te înţeleg perfect.

— Atunci, du-mă acasă să pot să mă liniştesc.

— Nu vrei să mai discutăm despre…

— Nu cred că mai e nevoie de alte cuvinte, îl întrerup. Nici nu ştiu ce aş mai putea să zic, decât că vreau să mă liniştesc înainte de a mai face o prostie.

Mă mângâie uşor pe obraz şi îmi zâmbeşte cald.

— Sunt la un telefon distanţă… dacă pot să te ajut cu ceva… şi dacă tu consideri că ai nevoie de mine, anunţă-mă şi vin imediat.

Nu ştiu ce îşi imaginează că s-ar putea întâmpla cât să îl chem… Poate se gândeşte la un

scandal cu soţul meu, văzându-mă atât de ciufulită şi cu rochia şifonată, dar măcar pentru imaginea mea personală mă străduiesc să o aranjez, în timp ce el, oftând, porneşte motorul maşinii.

Până acasă suntem tăcuţi. Privesc pierdută pe geam şi sper să nu plâng, cum mi s-a întâmplat după orgasmul de mai devreme care m-a zbuciumat.

Am plâns de fericire că am parte de asemenea plăcere, dar şi de durerea că bărbatul care mă face să mă simt cum nici altul n-a reuşit până acum, nu este al meu. Este al alteia, la care el se duce acum. Oare i-am lăsat semne? Sper să nu aibă probleme din cauza mea… în momentele astea se pare că tot pentru el îmi fac griji. Pentru că eu nu am nimic de pierdut, însă el, da.

În faţa blocului, mă uit din obişnuinţă spre apartament, însă normal lumina e stinsă. Înainte să cobor, încerc să îi zâmbesc.

— Ne vedem mâine, spun încet.

— Abia aştept, răspunde, zâmbind uşor.

— Nu aştepta! îl mustru. Doar conştientizează până mâine că nu este bine ce facem şi că trebuie să ne oprim.

— Nu pot să fiu conştient de asta, pentru că se simte prea bine, Alexandra.

— Te porţi ca un copil… Toată povestea asta va produce durere, dacă o continuăm.

— Eu cred că nouă nu ne va aduce deloc durere, Alex, spune şoptit, însă uşor încruntat. În

cel mai rău caz va fi o durere plăcută.

Deschid gura să zic ceva, însă mă opresc, când îmi acoperă mâna. Are tendinţa de a spune lucruri ce mă bulversează şi simt că discuţia capătă o nouă conotaţie, încărcată de tensiune sexuală. Chiar am nevoie să iau o pauză, departe de el, aşa că mă port ca o încăpăţânată, să nu risc să iau decizi impulsive. Dacă continuă să mă privească cum mă priveşte acum s-ar putea să îl chem la mine şi tot secretul meu să fie dezvăluit, iar atunci va crede că sunt doar o femeie disperată după sex, acum că a scăpat de soţ. Am fost discretă cu viaţa mea personală şi am despărţit-o de job cât am putut de mult, până când le-am dat cap în cap pe amândouă şi de două zile continui să o fac, aproape cu inconştienţă.

— Noapte bună, Bogdan, îi spun, retrăgându-mi mâna din a lui.

— Noapte bună, Alex.

De fiecare dată când îmi spune numele scurt, îl pronunţă într-un mod simplu şi erotic pentru urechile mele. Încet, aproape ca o şoaptă, trezeşte în mine toate amintirile partidelor de sex avute cu el.

Cobor, după o scurtă ezitare şi cu greu rezist tentaţiei de a nu mă uita înapoi, de a-l mai privi măcar o clipă.

Holul gol al apartamentului, azi nu mă mai face să plâng, din contră, mă bucură că nu mai e aşa pustiu. Mă bucur că nu trebuie să inventez

minciuni care m-ar face să mă simt mult mai vinovată decât sunt. Mă bucur că sunt singură şi că sunt liberă. Contrar stării de ieri, azi sunt fericită. Nu ştiu ce se întâmplă între mine şi Bogdan, însă sunt atât de plină de viaţă, datorită acestei nebunii pe care o trăiesc alături de el. Ştiu că nu e bine, că nu e corect faţă de iubita lui, nu e corect probabil nici faţă de conducerea firmei, pentru că am abuzat de biroul lor, dar chiar nu vreau să mă mai simt prost faţă de nimeni, că m-am lăsat purtată de ceea ce am simţit şi mi-am dorit. Măcar acum, aici, la mine acasă, vreau să mă bucur de ceea ce simt cu adevărat. Şi ce e mai grav, este că m-am îndrăgostit. Sau poate că am fost deja puţin îndrăgostită de el, de când l-am cunoscut. Asta ştiu sigur, însă acum că lucrurile sunt altfel între noi, surprinsă, descopăr un bărbat atent, care are o putere sexuală incredibil de puternică asupra mea, care mă face să îmi încalc toate principiile, doar cu o sărutare. Un bărbat care ştie exact unde şi cum să mă atingă şi să mă facă să explodez de plăcere de nenumărate ori. Un bărbat care îmi spune că vrea să fie mereu cu mine.

Nu ştiu ce e în mintea lui şi ce vrea el mai exact de la mine, dar după ce mă liniştesc şi fac o baie fierbinte o să reuşesc să îmi pun ordine în gânduri şi să am în zilele care urmează o discuţie serioasă cu el. Cuvintele lui îmi ridică semne de întrebare şi totodată aprind o speranţă în mine,

care dacă se dovedeşte a fi falsă, o să mă doară foarte tare. Până când această speranţă va creşte şi mai mult, va trebui să aflu cum vede el relaţia noastră: ca pe ceva cu potenţial sau o simplă aventură? Doar după ce aflu răspunsul lui, o să ştiu cum să îmi canalizez sentimentele mele pentru el şi care va fi direcţia în care voi merge.

Baia fierbinte mă ajută. Multă spumă, muzică în surdină pe fundal şi totul este perfect. Pot spune că, după mult timp, aceste minute sunt cele mai liniştite pe care le-am avut în ultimul timp, în ultimele luni. După aceea încerc să mai lucrez puţin, însă mă simt prea obosită, însă azi este o oboseală plăcută. Corpul meu este epuizat după tot ce a trăit în ultimele zile şi chicotesc acum gândindu-mă. Adorm târziu, mintea mea fiind aromată de amintirea atingerilor şi senzaţiilor produse de Bogdan.

Capitolul 4

Alexandra

Şi azi ajung la birou destul de devreme, dar de data asta mai sunt câţiva colegi harnici veniţi înainte de program. Este vineri şi unii preferă să ajungă puţin mai devreme şi să poată încheia programul mai repede, pentru a se bucura de weekend. Dar şi cu ei este linişte momentan în birou, îmi las geanta pe un scaun, când pe masă

văd că mă aşteaptă un bileţel de la Bogdan: „Vino până la mine în birou când ajungi, piş. Mersi!” şi un smiley face.

Sunt sigură că nu mi l-a lăsat aseară şi mă face să mă gândesc că a ajuns şi el mai devreme azi. Îmi verific ţinuta, care este formată tot dintr-o pereche de pantaloni albaştri şi o cămaşă albă, apoi îmi iau agenda, plină de bileţele şi notiţe şi mă îndrept spre biroul lui, unde are jaluzelele trase. Uşa este uşor întredeschisă, iar când mă apropii, îmi dau seama că vorbeşte cu cineva, aşa că încetinesc înainte să intru, pentru a-mi da seama dacă pot să îl deranjez. Şi atunci îl aud:

— Toate femeile care înşală sunt curve, Vlad. Că sunt măritate sau nemăritate, sunt toate la fel şi merită să fie pedepsite.

Vocea lui este rece şi scârbită, când pronunţă aceste cuvinte, iar socul lor mă loveşte atât de tare, încât scap agenda pe jos şi toate hârtiuţele se împrăştie pe lângă mine.

— Diana, nu e nici prima, nici ultima, man. Stai liniştit, îl aud continuând. Mă bucur că am aflat înainte ca treaba să devină mai serioasă, însă o femeie care îşi înşală bărbatul de lângă ea, atât timp cât ăla face tot ce poate să o facă fericită… merită să îţi baţi joc de ea şi să o faci să nu-i mai ardă altă dată să calce strâmb. Din păcate, ea a scăpat, pentru că nu mă aşteptam să mi-o facă în felul ăsta şi s-a mişcat prea repede după ce-am aflat că şi-o trăgea cu ăla.

Corpul îmi tremură şi abia pot să adun hârtiile de pe jos. Acum realizez că asta crede el despre mine. Toate în mintea mea se leagă şi creează conexiuni care mă fac să înţeleg comportamentul lui din ultimele zile. O singură frază spusă de el şi totul devine clar. S-a folosit de mine doar ca să mă pedepsească şi să-şi bată joc, aşa cum şi-ar fi dorit să o facă cu iubita lui. D-aia nu-i păsa de consecinţe, el era concentrat să-şi dovedească că şi eu sunt la fel ca ea şi că-mi înşel soţul cu el, ca să fiu apoi pedepsită. Încerc disperată, cu lacrimi în ochi, să adun cât mai repede hârtiile, dar pentru că abia îmi mai pot controla tremuratul, simt că nu mai reuşesc niciodată. Îmi vine să le las acolo şi să fug sau să intru în biroul lui şi să arunc cu ceva în el.

Lângă mine vine un coleg care se oferă să mă ajute, însă reuşesc doar să dau din cap că nu am nevoie de ajutor, însă totodată sper să se oprească din vorbit, astfel încât Bogdan să nu-şi dea seama că sunt acolo.

Însă e prea târziu. Uşa se deschide larg şi nu vreau să mă uit la el, dar se apleacă să mă ajute şi îi văd chipul. Este uimit că sunt în faţa biroului şi, speriat, deschide gura să spună ceva, însă văzându-mi privirea îngrozită, totodată furioasă şi corpul tremurând, rămâne înmărmurit.

— De cât timp eşti aici?

Nu-i răspund şi dau să mă ridic, însă mă prinde de mână, dar într-un gest din reflex mă

smulg, aproape lovindu-l. Îmi strâng palma ca un pumn şi reuşesc să îi şuier printre dinţi, cu cel mai ameninţător ton existent:

— Dacă mă mai atingi o dată, te omor!

Mă ridic repede şi mă îndrept glonţ spre biroul meu, însă el este în urma mea. Închide uşa în spatele lui şi închide jaluzelele apăsând pe un singur buton.

— Ieşi afară, acum!

Ţip la el, destul de tare, dar cât să fiu sigură că nimeni din afara biroului nu mă aude. Este izolat destul de bine, dar nu vreau să risc. Sunt roşie de furie şi chiar vreau să dispară din faţa ochilor mei, fără să mai aud scuzele ieftine.

Este agitat, însă încearcă să-şi păstreze calmul când vorbeşte.

— Ascultă-mă, te rog. Nu e aşa cum a sunat.

— Tu crezi că mai poţi să schimbi ceva după ce am auzit exact ceea ce gândeşti? Chiar crezi că mai poţi să mă prosteşti?

— Nu asta am vrut!

— Jură-te! zic ironică. Chiar nu ai avut intenţia să te răzbuni pe mine pentru că ai fost înşelat?

El pare încurcat.

— Ba da, dar…

Confirmarea e mai dureroasă decât atunci când l-am auzit vorbind. Îmi vine să plâng, dar nici în ruptul capului nu o să îi arăt cât de tare sufăr.

— Dispari din faţa ochilor mei!

— Ascultă-mă o clipă!

— Nu mă mai interesează scuzele! Dispari acum!

Îşi trece nervos mâinile prin păr.

— După cearta mea cu Diana am fost foarte confuz şi foarte nervos şi tu ai fost prima care mi-a apărut în faţa ochilor. Pur şi simplu nu am mai vrut să mă gândesc la consecinţe, însă am regretat că-ţi fac asta din prima clipă când am urcat în liftul ăla, apoi a fost prea târziu pentru mine…

— Ai plănuit totul în mintea ta bolnavă! spun şi mai îngrozită. Doar ca să îţi satisfaci nevoile de bărbat rănit în orgoliu! Spune-mi ce-a fost mai exact în capul tău, când ştiai că sunt măritată? La soţul meu nu te-ai gândit că s-ar simţi la fel ca şi tine dacă ar afla?

— Nu vrei să ştii ce era în capul meu… Eram rănit şi nu judecam corect.

— Spune-mi acum!

— În clipa aia mi-am zis că unui bărbat îi este mai bine singur, decât alături de o femeie capabilă să îl înşele.

— Eşti un tâmpit! Pentru că eu am făcut pasul ăsta doar din cauza ta! mă răstesc la el, punând accentul pe ultimul cuvânt şi arătând spre el.

Face un pas spre mine, ca şi când vrea să mă atingă, însă mă dau înapoi şi ridic un deget ameninţător.

— Ţi-am zis că dacă mă mai atingi, te omor şi am vorbit serios!

— În fiecare secundă am regretat că am întors toată povestea împotriva ta, Alexandra, însă îndată ce te-am sărutat mi-am dat seama că nu mai este despre răzbunare, ci este doar acea dorinţă pe care o simţeam faţă de ţine de când te-am cunoscut. Dorinţa aia este sinceră şi este reală, iar gândurile mele stupide le-am avut doar câteva minute. Atât! Crede-mă că nu aş fi capabil să te fac să suferi în halul ăsta doar ca să mă răzbun. Te doresc cu adevărat şi sincer cred că m-am îndră…

— Termină cu vrăjelile de genul ăsta! îi întrerup cu dezgust confesiunea, oricât de sincer încearcă să fie. Normal că spui asta acum, doar că te-am prins cu adevăratele tale intenţii! Ţi-ai bătut joc de mine din secunda în care ai păşit în liftul ăla şi nu ţi-a păsat absolut deloc de cum m-aş fi simţit eu dacă eram măritată!

— Cum adică dacă erai? mă întrerupe încruntat.

La dracu’! Sunt atât de nervoasă încât cuvintele ies fără să le mai gândesc.

— Sunt măritată, Bogdan. În ceea ce te priveşte pe tine am o căsătorie fericită şi un soţ perfect, iar tu ai încercat să distrugi asta, din dorinţa de a-ţi dovedi că mă poţi corupe. Felicitări! Mi-am învăţat lecţia. Acum poţi să ieşi!

Pare că nu s-a prins de scăparea mea şi este ultimul lucru pe care vreau să îl afle acum despre mine. Sunt dezgustată de el şi mă simt atât de

rănită încât vreau să iasă cât mai repede şi să fac în aşa fel încât să plec imediat din tot biroul ăsta.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Alexandra. Îţi jur şi-ţi repet din nou că dorinţa de răzbunare a dispărut în secunda în care te-am sărutat şi mi-a dat seama că şi tu simţi la fel pentru mine.

— Nu te amăgi singur, Bogdan. A fost doar o iluzie care a dispărut în clipa în care te-am auzit cum vorbeai cu amicul tău, ca între băieţi.

Fac ochii mici şi vorbesc scârbită de amintirea cuvintelor lui: „curvă” „trebuie pedepsită”.

— Am greşit că m-am exprimat aşa…

— Chiar nu înţelegi că nu mai contează? întreb pe un ton disperat de rugător. Nu mai vreau să aud scuze şi, dacă s-ar putea, nu aş vrea să mai aud deloc de tine! Dar suntem colegi şi din secunda asta aş vrea să ne rezumăm la discuţii cât mai scurte, legate DOAR de muncă!

Vorbesc rar şi apăsat, punând accentul pe fiecare cuvânt, astfel încât să înţeleagă că trebuie să dispară din faţa ochilor mei.

Îşi pune mâinile în cap şi se trage de păr, aplecându-se de la mijloc în faţă, apoi respiră adânc de parcă nu mai are aer.

— Am dat-o în bară rău de tot… bombăne ca pentru sine.

Îmi încrucişez braţele la piept şi încerc să mă calmez. Chipul îi este marcat de-un regret vizibil. Face un pas spre mine, dar mă dau imediat înapoi

şi se opreşte.

— Vreau doar să mă crezi că am fost cu adevărat sincer cu tine din clipa în care te-am sărutat prima dată. Chiar nu cred despre tine acele lucruri urâte pe care le-am spus.

Privesc spre geamul exterior şi mă port ca şi când nu mă interesează. Undeva, în inima mea, sinceritatea lui lasă un mic semn de întrebare, însă nu mai sunt dispusă să cred nimic.

Vede că nu-i răspund şi face un pas înapoi, după care se întoarce şi iese, închizând uşa după el.

Rămân singură şi mă prăbuşesc pe primul scaun. Vreau să plâng, însă mă abţin, pentru că sunt la birou şi urăsc persoanele care plâng la locul de muncă. Mi se pare slăbiciune şi lipsă de profesionalism. Dar despre ce vorbesc? Am depăşit limitele profesionalismului de mult, aşa că lacrimile sunt un nimic pe lângă ce-am făcut. Îmi apăs cu putere tâmplele şi îmi las capul pe spătarul scaunului. Am făcut o mare greşeală, aruncându-mă în nebunia cu Bogdan, dar acum gata! Povestea se încheie în momentul ăsta şi trebuie să redevin eu, Alexandra cea puternică şi echilibrată. Fără alte jocuri.

Dacă în faţa biroului lui încercând să adun hârtiile din agendă am simţit că mă prăbuşesc, acum reuşesc să găsesc echilibrul care să mă ajute să mă ridic de pe scaunul ăsta. Îmi vine să fug mâncând pământul, să plâng şi să urlu pe

stradă, să arunc cu tot ce e în jur, dar mă abţin. Mă muşc de buza de jos să mut durerea din suflet, dar degeaba. Beau cu poftă din paharul cu apă să mă mai liniştesc, dar gândurile îmi sunt întrerupte şi inima îmi sare din piept când aud o bătaie în uşă.

Mi-e frică să răspund şi pentru că roletele îmi acoperă geamurile, nu pot să văd afară. Cu un ton rece întreb:

— Cine e?

— Eu sunt, aud vocea Mirunei de cealaltă parte a uşii.

— Intră, răspund un pic mai relaxată, răsuflând uşurată că nu s-a întors Bogdan.

— Bună, mă salută ea cu timiditate. S-a întâmplat ceva?

— De ce întrebi? zic, fiind sigură că cineva şi-a dat seama de cearta de mai devreme.

Miruna îmi este destul de apropiată. Nu pot să spun că îmi este prietenă, însă mereu mi-a plăcut de ea că a fost sinceră cu mine. Se aşază pe scaunul din faţa mea, dar înainte de asta îi fac un semn să ridice jaluzelele.

— Spunea cineva că te-ai certat cu Bogdan. De fapt şi eu când am ajuns te-am auzit ridicând tonul la el. Nu mi-am dat seama despre ce a fost vorba… S-a întâmplat ceva aseară la cina cu şefu’?

— S-au întâmplat destule ca azi să avem o discuţie mai aprinsă. Dar nu trebuie să vă faceţi voi griji. O să rezolvăm divergenţele dintre noi,

fără să fie afectat businessul.

Mă bucur că ea a adus aminte de cina de aseară şi că pot să mă folosesc de ieşirea aceea ca de un pretext. Mă las pe spătarul scaunului, încercând să par relaxată, pentru că nu vreau să simtă ea sau ceilalţi tensiunea dintre mine şi colegul din celălalt birou.

— Mereu am avut impresia că faceţi o echipă bună şi mi-ar părea rău să văd că nu vă mai înţelegeţi.

— O echipă bună mai are şi momente de genul ăsta. Sunt sănătoase şi o să vezi că şi foarte constructive.

— Să înţeleg că totul răul e spre bine?

— Desigur, draga mea, o asigur, zâmbind machiavelic, dar cu încredere. Tot răul spre bine.

Ea zâmbeşte şi pare mai liniştită.

— S-a schimbat ceva la campania de Black Friday?

— Momentan nu, zic, dar posibil să vin cu nişte ajustări în funcţie de clienţi.

Mă ridic în picioare şi mă uit în sala mare. Toţi din echipa mea sunt prezenţi.

Poate că nu mă pricep prea bine la relaţiile personale, asta mi-o dovedeşte tot ce s-a întâmplat în ultimele luni şi a culminat cu ultimele zile, însă sunt decisă să mă concentrez pe ceea ce ştiu sigur că sunt bună: vânzări.

— Hai să vorbim cu toţii câteva minute.

Ea mă urmează când ies din încăpere şi mă

aşez cu jumătate de fund pe unul dintre birourile lor şi îi strâng în jurul meu pe toţi cei din echipa mea.

— Săptămâna viitoare, până vineri seara, trebuie să stabiliţi întâlniri cu toţi clienţii. O să fac tot posibilul să merg cu voi la toate, chiar dacă ne vedem cu ei la noi, ori la ei sau îi putem scoate chiar şi la un prânz.

Mă opresc pentru că în acel moment Bogdan iese din biroul lui, vizibil supărat.

— Faceţi în reţea un fişier, continui, ignorându-i acestuia prezenţa, însă observ că se îndreaptă direct spre ieşire. În fişierul respectiv completaţi de îndată ce stabiliţi câte o întâlnire, încercând, pe cât posibil, să nu le suprapuneţi, mai adaug.

Ei mă ascultă docili, în timp ce încerc să îmi liniştesc bătăile inimii, cauzate de prezenţa fugitivă a lui Bogdan şi să mă concentrez pe discurs.

— Chiar dacă nu pot să ajung la o întâlnire, oricum voi avea discuţii individuale cu fiecare dintre voi, pentru a stabili abordarea clienţilor în ceea ce priveşte aceste campanii.

Ei aprobă şi mă ridic de pe birou.

— Toţi clienţii trebuie să fie mulţumiţi, aşa că nu ne permitem nicio greşeală. Campania care începe în foarte scurt timp, trebuie aprobată de ei cât mai rapid şi este doar un preview la cea de Crăciun. Baftă! Vă aştept la mine cu întrebări sau

nelămuriri.

Le zâmbesc, iar ei sunt încântaţi că le ofer tot sprijinul meu.

Mă întorc în biroul meu şi aşa îmi începe ziua de vineri, mai agitată ca orice altă zi, fiind asaltată de întrebările lor.

La prânz, prefer să plec din firmă şi să mănânc singură la un restaurant unde mai merg de obicei. Nimeni nu mă deranjează, iar cei de acolo sunt obişnuiţi cu mine, aşa că prefer o masă mai rezervată şi astfel evit să iau contact cu eventuali cunoscuţi.

Poftă de mâncare nu prea am, dar simţindu-mă epuizată psihic, vreau să mănânc ceva dulce. Nu pierd mult timp, pentru că sunt încă destul de agitată şi iau doar câteva înghiţituri. Prefer să mă întorc la birou pentru că sunt entuziasmată de ceea ce m-am apucat să fac împreună cu ceilalţi, însă în acelaşi timp aş vrea să fug de acel loc şi să îl evit pe Bogdan. Îmi amintesc că după discuţia cu mine aproape a fugit din birou şi până plecasem eu la masă, el nu revenise. Gândul că sunt îngrijorată pentru el, mă enervează. Nu sunt sănătoasă?! Mă enervez în special pe mine şi alung gândurile legate de acest personaj, în timp ce mă ridic şi plec spre birou.

Când ajung acolo, observ că are roletele deschise la birou şi el este în spatele monitorului mare. Nu ştiu dacă mă vede, pentru că nu insist cu

privirea în acea direcţie.

Este trecut de ora două când mă reaşez la laptopul meu şi văd că am un mail de la el, în care mă întrebă dacă vreau să îmi dau părerea despre bannerele Online pe care urmau să le afişeze online. Recunosc că inima mi s-a oprit o secundă când am văzut că am un mail de la el, însă respir adânc pentru a mă linişti şi îmi impun să îmi revin şi să nu mai reacţionez în felul acesta. Trebuie să ajung în starea în care eram de acum trei zile.

Deschid fişierele şi îmi par ok. O singură ajustare propun la unul dintre ele, dar nu primesc răspuns.

În câteva minute, un coleg din echipa lui Bogdan vine la mine şi mă roagă să îl însoţesc până la calculator şi să îi explic cum să facă modificarea solicitată.

Nu este prima dată când procedăm aşa şi eu mă conformez fără reţinere.

Stau aplecată lângă el şi îi dau indicaţii, când lângă noi apare Bogdan. Inima mi se opreşte, când îl simt aproape şi, fără să vreau, îmi ridic privirea din reflex spre el, şi mă blochez. Barba i-a dispărut. Faţa lui este din nou luminoasă, în ciuda ochilor trişti cu care mă priveşte. Părul îi este aranjat puţin într-o parte, dar nu este mare diferenţa pentru că îl are oricum scurt. Dacă şi cu barbă mi-a părut atrăgător, acum îmi amintesc de ce am fost mereu atrasă de el. Îmi mut repede privirea la monitor şi îi ignor prezenţa, înjurând în

gând corpul şi inima care nu se conformează deloc deciziilor mele.

— Am putea să inversăm culorile la scris, sugerează el lângă mine.

Colegul lui încearcă modificarea propusă şi rezultatul îmi place mai mult decât înainte.

— Super, spun politicos şi mă întorc spre el. Mersi de sugestie!

Îi zâmbesc cât pot de natural, însă în ochii mei poate vedea cu adevărat cât de fals este acest zâmbet, menit doar să schimbe imaginea creată de conflictul de dimineaţă, faţă de colegi.

El este puţin surprins şi-l las în spate, întorcându-mă în biroul meu. De data asta, din fericire, nu mă urmează.

Prin geam îl văd cum mă priveşte, însă nu am putere să îi zâmbesc. Îmi citeşte pe chip dezamăgirea şi supărarea, şi-şi lasă privirea în jos.

Am impresia că ziua asta nu se mai termină şi, totuşi, când realizez că deja a trecut de ora şase şi colegii mei încep să plece unul câte unul, încerc să închid cât mai repede şi să îmi văd de drum, pana nu rămân din nou singura în compania pericolului care parcă pândeşte din umbră.

Acasă plâng. Plâng cât pot de tare, cu suspine şi lacrimi care îmi udă faţă ore întregi. Vreau să mă descarc de toate durerile şi să îmi pot continua viaţa ca şi când nimic din toate astea nu s-au întâmplat. În weekend nu plec niciunde, aşa că umblu prin casă cu părul nepieptănat şi fără să mă

schimb de pijama.

Luni dimineaţă am programare la salon pentru coafat şi manichiură, aşa că până atunci îmi permit să fiu o leneşă. Mănânc în pat sau direct pe canapeaua din sufragerie, mulţumită că nu este nimeni lângă mine să mă certe că fac mizerie. Oricum o să vină menajera în câteva zile să facă curăţenie, aşa că nu mă deranjez să ridic nici măcar o pungă de pe jos. Este weekend-ul meu, leneş şi depresiv, primul în mulţi, mulţi ani şi presimt că nu o să fie singurul în viitor.

Singura persoană cu care vorbesc zilele astea este prietena mea cea mai bună, care însă este mutată în Franţa şi nu am să o văd până la Crăciun, când urmează să vină în vizită la părinţi. Este impresionată de povestea mea şi mă aşteptam la reacţia asta.

— Nu te credeam în stare de aşa ceva, nebuno, îmi zice şmechereşte.

Se pare că totuşi o distrează situaţia mea, însă cred că aveam nevoie de cineva care să privească cu amuzament drama mea.

— Nici eu nu mă credeam în stare, până când… am fost în stare şi uite unde am ajuns.

— Ok, tipul a fost un porc că a zis aşa ceva, dar nu ştiu de ce simt că trebuie să îi iau apărarea.

— Eşti de partea ursului?! Trădătoareo!

— Hai, hai, nu fi aşa tranşantă. Eu nu ştiu povestea decât din exterior, chiar dacă mi-ar fi

plăcut să fiu în locul tău acolo, în interior… El în interior…

Dau ochii peste cap, cunoscându-i stilul mai pervers de a se exprima. Îi place să glumească, însă când vine vorba de fapte, devine timidă şi nu face nimic.

— Trezeşte-te, Luiza… o întrerup, zâmbind plictisită.

— Iartă-mă, Alex, sunt lipsită de atingerea unui bărbat de aproape jumătate de an, spune cu sarcasm. Iar tu ai avut parte în două zile de mai mult sex decât am avut eu parte în cealaltă jumătate de an. Aşa că, dă-mi detalii. Spune-mi amănuntele picante.

Auzindu-o când îmi pronunţă numele scurt, îmi trec prin faţa ochilor imagini ale celui care îmi spunea aşa cu câteva zile înainte. Însă nimic nu se compară cu fiorii pe care îi simţeam când el îmi şoptea numele aşa.

— Nu ştiu dacă-mi face bine să vorbesc despre asta şi să îmi amintesc toate acele detalii, Liz, zic încet şi ea suspină, redevenind serioasă.

— Te înţeleg, însă, pe de altă parte, poate că e mai bine să te descarci de toată încărcătura emoţională şi luni, când o să dai din nou cu ochii de el, o să poţi să îl priveşti în ochi mai mult de două secunde.

Are dreptate… cred. Dar trebuie să îl uit.

— Nu are rost, Liz. Nu aş face decât să readuc la suprafaţă nişte sentimente şi amintiri pe care

încerc să le uit. Mă doare prea tare să vorbesc despre momentele petrecute cu el şi, în acelaşi timp, să îl urăsc pentru ce a vrut de fapt să facă.

— Alex… tu chiar te-ai îndrăgostit de el…

— Nu mă ajuţi deloc… spun ameninţător.

— Şi totuşi, el a zis că a fost sincer cu tine. Tu îl cunoşti mai bine, dar eşti sigură că nu ţi-a spus adevărul?

— Nu îl cred, răspund categorică.

— Pentru că nu ţi-a părut sincer sau pentru că ţi-e mai uşor să fugi de el şi de o eventuală relaţie cu el?

— Să te f...

Îi zic scurt cu înţeles şi ea nu se supără pentru că asta este relaţia noastră.

— Dacă nu o face nimeni până vin în ţară, s-ar putea să te las măcar în dimineaţa de Crăciun.

— La dracu'… nu am chef deloc de sărbători anul ăsta.

— Nici anul trecut nu ai avut şi nu erai singură. Lasă că ne distrăm noi două, poate mergem pe undeva, cât să nu ne simţim singure sau divorţate. Ne avem una pe alta.

Zâmbesc şi îi mulţumesc.

— Lasă Crăciunul şi răspunde-mi la întrebare: nu a fost sincer cu adevărat sau a fost sincer?

Întrebarea mă blochează ca şi prima dată. Simt răspunsul în inimă, însă capul meu îl refuză.

— Să fiu sinceră cu tine, nu are importanţă. Este alegerea pe care o fac şi anume, să stau

departe de el cât de mult pot.

— Cum vrei, Al, însă eu cred că dai cu piciorul la ceva ce poate fi cu adevărat deosebit…

— Nu o să pot să trec peste cuvintele lui. „Nevestele care înşală, sunt curve…” M-a lovit fix în inimă şi nu pot să uit aşa ceva, mai ales că le-am auzit din gura unui om în care începeam să am mai multă încredere.

— Probabil că şi eu aş fi reacţionat la fel, dacă eram în situaţia ta. Tu cunoşti situaţia mai bine decât mine şi dacă asta e alegerea ta, atunci o să te susţin şi nu o să te mai bat la cap.

— Mersi, Liz! spun cu drag, răsuflând uşurată că, undeva în lume, am pe cineva care mă susţine şi mă ascultă.

— Cu drag, scumpa mea. Nebunia cu Marius când se termină?

— Avocata mea spune că săptămâna asta o să îmi trimită nişte acte la semnat şi de-acolo ar mai fi doar câteva proceduri. Ideea e ca până la Crăciun să se încheie totul.

— El te-a mai căutat?

— Ne-am văzut miercuri, la întâlnirea cu notarul şi era destul de răvăşit. Nu am stat la discuţii prea mult, pentru că m-am grăbit să ajung la birou.

— Şi uite unde te-a dus asta… Ai căzut din lac în puţ, zice ea râzând şi, pentru prima dată, sunt în stare să mă amuz din cauza acestei situaţii.

— Facem haz de necaz, e bine, îi zic şi ea râde

şi mai tare.

Adorm puţin mai relaxată după convorbirea de aproape două ore cu ea. E genul de om care mă face să văd partea bună a lucrurilor şi care mă ajută să mă ridic când sunt jos. Aveam nevoie de ea şi, ca întotdeauna, m-a ajutat şi azi.

Mă trezesc însă în miezul nopţii foarte agitată, ca şi când am visat ceva. Îmi dau seama că este de la stres şi cu greu adorm la loc.

Capitolul 5

Alexandra

Ritualul zilei de luni este acelaşi ca în fiecare săptămână: trezit mult mai devreme, însă de data asta cu o uşoară durere de cap, o cafea scurtă să mă trezesc, însă nu pare să-şi facă efectul, după care fug la salon, unde sper să îmi recapăt starea de zen şi să mă relaxez puţin. Cu un păr care arată superb, mi-e greu să nu zâmbesc în oglindă, apoi zâmbetul dispare amintindu-mi că trebuie să plec la birou.

Bogdan este lângă un coleg din echipa lui şi când mă vede, mă urmăreşte cu privirea, după cum observ cu coada ochiului. Salut pe toată lumea, fără a face o discriminare evidentă.

Acelaşi tratament îl aplic şi în zilele următoare şi sunt încântată că programul îmi este foarte încărcat cu întâlnirile cu clienţii. Pe cât sunt de

mulţumită de acest lucru, pe atât de obosită mă simt, iar statul peste program pare să devină din nou o obişnuinţă, oricât de mult m-aş strădui să termin la timp. Însă evit să rămân singură.

În seara asta pierd noţiunea timpului şi Bogdan apare în uşa mea. Nu mai este nimeni în biroul mare, iar el profită de asta; privirea îi e pătrunzătoare şi ameninţătoare. M-a prins.

— Am treabă, spun uitându-mă în calculatorul meu. Pot să te ajut cu ceva?

— Măcar să îmi spui cum te simţi. Nu ai vorbit cu mine săptămâna asta.

— Înseamnă că nu am avut ce să îţi spun.

Închide uşa în urma lui, chiar dacă nu mai este nimeni în birou, însă, din fericire, nu se atinge de jaluzele.

— Eşti încă supărată pe mine, spune cu vocea tristă.

Ochii lui sunt încercănaţi şi pare foarte obosit. Nu l-am văzut deloc zâmbind zilele astea, însă nici eu nu am avut motive să fiu veselă. Pentru o clipă mă bucur să îl văd aşa, pentru că astfel am un motiv să mă amăgesc singură de faptul că şi el se simte la fel de mizerabil ca şi mine. Dar el nu are motive, decât că a rămas fără iubita cu care avea o relaţie serioasă şi, pe lângă asta, nici eu nu mai sunt dispusă să îi iau locul aceleia pentru a-i satisface lui nevoile.

Trag aer în piept şi-l eliberez încet şi cu calm, calm pe care încerc să îl găsesc undeva în mine

când vorbesc.

— Aşa cum ţi-am mai spus şi de data asta vorbesc foarte serios, singurul subiect pe care îl mai putem avea de discutat va fi legat de job-urile noastre şi nimic altceva. Iar dacă mai ai măcar o fărâmă de respect faţă de mine, o să încetezi cu astfel de discuţii care încep să devină mult prea deranjante.

El se încruntă.

— Nu mi-am pierdut nicio clipă respectul faţă de tine. Am făcut o singură greşeală şi am fost orbit de prostie pentru o clipă, însă aici nu este vorba de respectul pierdut. Nu eşti rezonabilă, crede-mă! Te încăpăţânezi şi nu vrei să vorbim despre ce se întâmplă cu noi.

— Nu vreau să vorbim, pentru că nu mai avem ce să ne spunem, înţelegi?

— Eu mai am de spus multe, răspunde, punându-şi mâinile în şolduri şi privindu-mă cu ochii mijiţi.

Mă las pe spătarul scaunului şi-l privesc întrebător.

— Serios? Nu crezi că ai spus destule?

— Nu ştiu exact ce-ai auzit, însă vorbeam cu un prieten despre problema pe care o aveam şi am generalizat-o, asta însă nu te viza deloc pe tine. Tu eşti…

— Vocea lui imediat se înmoaie şi face un pas spre mine, dar se opreşte.

— Tu eşti altfel. M-ai luat prin surprindere şi

mi-ai dat viaţa peste cap în doar câteva zile. Şi mi-a plăcut sentimentul ăla. Atât de mult, încât am îndrăznit să visez că noi doi chiar o să fim împreună.

— Am fost. Ai văzut cum e. A fost ok, acum s-a terminat şi mergem mai departe, îl întrerup, fluturând leneş din mână.

— Nu aşa.

Ridic din sprâncene, neînţelegând ce vrea să spună.

— Am fost împreună, însă nu aşa cum am visat. Nu doar o simplă aventură.

Inima mi-o ia la goană şi stomacul mi se strânge de emoţie. Oare aud corect? El îmi spune că ar vrea să aibă o relaţie adevărată cu mine? El ştie că sunt măritată şi acum vine şi îmi spune că vrea să fie cu mine? Adică să divorţez pentru el? Pentru omul care şi-a tras-o cu mine din răzbunare? Oare e sincer cu adevărat sau nu are cu cine să şi-o tragă şi m-a găsit pe mine pradă uşoară?

— Tu îţi baţi joc de mine? îl întreb, încruntându-mă.

— Sunt cât se poate de sincer cu tine, Alexandra.

Îşi lasă mâinile pe lângă corp şi chipul lui pare să fie sincer.

— Eşti absurd, Bogdan, spun rece, ridicându-mă în picioare. Nu-ţi dai seama ce spui şi cred că ai uitat care e viaţa ta şi care este a mea. Şi cel

mai important: chiar dacă aş fi liberă de orice obligaţie matrimonială, tot nu aş fi cu tine!

În timp ce vorbesc, ocolesc biroul şi mă opresc la mai bine de un metru în faţa lui. Inima îmi bate cu putere şi sper că vocea să nu mi se frângă şi să îmi dau la iveală emoţia ascunsă.

— Singura încredere pe care o mai pot avea în tine este cea profesională, însă atât timp cât eu nu pot să stau la birou peste program de teamă că tu o să vii peste mine şi o mă pui din nou într-o situaţie de genul acesteia, atunci chiar avem o problemă. Nu mai vreau să fug de tine şi să te evit, pentru că îmi e ruşine de mine, iar tu să îmi reaminteşti, prin astfel de discuţii, de marea greşeală pe care am făcut-o. Dacă o să continuăm aşa, o să fiu nevoită să fac ceva ce nu-mi doresc şi anume să plec de tot din firma asta.

Cuvintele curg şi, spunându-le, îmi dau seama că aici se poate ajunge, dacă el îmi va aduce în continuare această stare de disconfort. Însă, totodată, îmi dau seama că exagerez. Voit. Deschid gura să îndrept ceva din ce-am spus, să nu pară totuşi situaţia atât de neagră, dar în clipa aia el face un pas înapoi, încurcat, fără să ştie ce să facă.

— Nicio secundă nu am vrut să se ajungă la aşa ceva şi nu m-am gândit că-ţi fac atâta rău, cât să vrei să fugi chiar aşa de mine.

Îşi ridică privirea spre chipul meu, analizându-l.

— Eşti căsătorită şi acum îmi dau seama prin ce-ai trecut în timpul ăsta. Îmi pare sincer rău că te-am rănit, Alexandra.

Vocea lui tristă şi sinceră mă răneşte mai tare. Dar nu cuvintele spuse, ci imaginea pe care o am în faţa mea. Bărbatul puternic pe care îl ştiu, este acum umil şi dărâmat. Niciun actor nu ar putea să joace atât de bine durerea pe care o văd în ochii lui. El m-a rănit pe mine, însă eu, acum, fac acelaşi lucru şi nu mă simt deloc bine, văzându-l aşa.

Şi, pentru o clipă, mă întreb ce s-ar întâmpla dacă i-aş spune că de fapt am divorţat şi că sunt la fel de singură ca şi el. Dacă acum aş lăsa orgoliul şi aş avea încredere în el?! Dacă aş face un pas spre el şi l-aş lua în braţe.

Dar el face încă un pas în spate.

— Promit că nu am să te mai deranjez cu astfel de discuţii. Chiar dacă o să fim singuri în toată clădirea, vreau să stai liniştită că nu am să mai fac aşa ceva, pentru că nu vreau să te pierd ca parteneră în firma asta.

Se întoarce spre uşă şi o deschide, însă înainte să iasă se mai opreşte şi îmi adaugă.

— Sper ca totuşi, într-o zi să mă ierţi şi să mă crezi când îşi spun că am fost cu adevărat sincer.

Se întoarce în biroul lui şi eu rămân pe loc, blocată.

E linişte. E liniştea pe care o voiam şi acum am obţinut-o, însă… nu mă simt atât de bine pe

cât aş fi vrut. Mă doare mai tare decât înainte. Mă simt mai confuză decât înainte.

Mă aşez, încet, la loc pe scaun şi mintea mea derulează din nou şi din nou cuvintele lui, discuţia noastră.

După minute bune, plec ca un robot spre casă, dându-mi seama că nu am mişcat nicio hârtie în ultima jumătate de oră. Pe drum, nu sunt atentă şi la un semafor trec pe roşu, însă din fericire nu produc niciun accident şi nu este poliţia prin preajmă să mă taxeze. Acasă îmi comand o pizza şi las televizorul pe un film, însă nici baia fierbinte şi nici laptopul, deschis cu mailuri şi prezentări, nu reuşesc să îmi alunge gândurile. Sunt ca o fantomă prin casă şi când văd că mă sună mama, nu-i răspund, ştiind că nu sunt în stare să îi ascund starea mea depresivă.

Îi dau un mesaj că sunt foarte prinsă cu treabă şi că o să o sun eu în zilele următoare. Ştiu că asta o să o liniştească măcar o săptămână. Dacă ar fi ceva urgent, ar insista, însă nu o face, deci pot să stau liniştită.

Încerc să mă bag în pat mai devreme decât de obicei, fiind conştientă că o să îmi ia ore bune să adorm şi exact aşa se şi întâmplă. Până când nu îmi fac un ceai cald undeva pe la trei dimineaţa, nu reuşesc să adorm. Chiar şi aşa, somnul meu este agitat şi plin de vise cu atingeri şi cuvinte menite să mă tulbure.

Mă trezesc mai obosită ca niciodată şi mă

bucur că e vineri, ceea ce înseamnă că mă aşteaptă un nou weekend în care o să zac pe canapea. Este singurul gând care mă ajută să mă ridic în dimineaţa asta.

Bogdan

Îmi e greu să o văd, însă nu mă satur să o privesc. Stă lângă masa de lucru a unuia dintre angajaţi, vorbind cu câţiva de-acolo şi îmi place să o văd mişcându-şi mâna când le explică, să îi observ acea mişcare fină cu care îşi dă după ureche şuviţa, sau să îi privesc zâmbetul politicos pe care îl afişează în faţa colegilor. Este un zâmbet trist şi sunt sigur că este din vina mea. Nici înainte nu era cea mai veselă persoană, poate doar la început când am cunoscut-o şi când am început să lucrăm împreună. Atunci era mai luminoasă, părea mai fericită. În ultimul timp, am observat-o mai abătută, mai preocupată, însă mereu am presupus că este din cauza volumului mare de muncă, colegi noi, responsabilităţi şi mai multe. Ştiu asta, pentru că aşa m-am resimţit şi eu.

Însă azi, tristeţea ei ştiu că este o povară pe care eu singur trebuie să o duc în spate. Nu exclud ca toată povestea noastră să îi fi produs şi ceva conflicte acasă, ceea ce mă face să simt fiori pe spate. Chiar dacă mi-aş dori ca ea să fie a mea şi numai a mea, suferinţa ei, pentru a obţine o

astfel de libertate, nu aş putea să mi-o iert. Dar dacă şi ea simte la fel pentru mine şi decide să divorţeze, ca să fim împreună, atunci aş fi lângă ea în fiecare secundă şi nu aş lăsa-o să simtă regret şi suferinţă nicio clipă.

Dau din cap şi aproape că îmi vine să îmi dau o palmă. Ce căcat, visez cu ochii deschişi? Visez imposibilul şi asta nu mă ajută cu nimic să îmi ţin promisiunea făcută aseară de a sta departe de ea.

Mi-e dor de ea, de mirosul ei, de gustul ei şi din nou corpul meu rezonează cu imaginile care îmi străbat mintea şi mi se scoală imediat. Este o tortură să o ştiu atât de aproape şi totuşi, atât de departe.

Deschid o prezentare şi încerc să citesc textele aleatoriu, doar ca să îmi relaxez corpul înfierbântat. Ca să îmi fac de lucru, mă duc la recepţie şi o întreb pe Ancuţa dacă a venit un plic sau colet pentru departamentul meu.

— Aşteptaţi ceva de la curier? Că pot să îl sun şi să îl întreb, se oferă ea.

— Nu, nu, spun repede. Adică da, eu aştept, dar nu cred că o să ajungă zilele astea, oricum. Am vrut doar să ies puţin din birou şi mi-am amintit şi de asta.

Mint, pentru că nu aştept nimic, însă trebuie să fac ceva să îmi omor timpul. Mai beau o gură de cafea din cana pe care am luat-o cu mine fără să îmi dau seama, când ea mă întreabă, foarte zâmbitoare:

— Mai vrei?

Mă uit încurcat la ea.

— Cafea, spune arătând spre cană şi întinde mâna spre ea. Oricum mă duc să îmi fac eu una, aşa că dacă nu te deranjează să stai două minute pe aici, îţi aduc eu.

Propunerea ei pare interesantă, aşadar accept, mulţumindu-i şi îi fac cu ochiul, ceea ce pe ea o face să zâmbească. Sper că gestul meu să nu fie interpretat aiurea, dar de fel mă consider o fire mai prietenoasă, aşa că nu e cazul să mă umflu în pene.

Stau rezemat cu un cot de birou, însă din plictiseală mă duc în spatele biroului fetei cu părul albastru. Niciodată nu am fost curios să o cunosc, dar azi profit de plictiseala mea să fiu indiscret.

Privesc de la distanţă, fără să mă ating de lucrurile ei. Zgomotul liftului îmi atrage atenţia şi mă îndrept imediat de spate când uşile se deschid şi spre mine se îndreaptă un tip tânăr, îmbrăcat la costum, foarte elegant.

— Bună ziua, mă salută el formal, zâmbindu-mi. Daniel Popescu de la „Bunea şi Asociaţii”, am o întâlnire cu doamna Stoian.

Numele firmei, evident de avocatură, îmi pare foarte cunoscut, însă nu stau pe gânduri pentru că într-o clipă îmi dau seama că am fost confundat cu un recepţionist, din moment ce mă aflu în spaţiul respectiv.

— Bună ziua, îl salut. Să vină colega din

recepţie şi o să vă anunţe. S-a dus să facă o cafea.

— Mă scuzaţi, aştept. Nu este nicio grabă, spune politicos.

Profit de ocazie să analizez discret plicul pe care acesta îl are în mână. Este un plic maro, ce pare să conţină destul de multe hârtii şi nu pot să nu mă întreb ce treabă are avocatul ăsta cu Alexandra? Ştiu sigur că nu suntem în proces cu nimeni şi mă îndoiesc că o firmă de avocatură ar avea nevoie de serviciile noastre. Dacă vor promovare pe site, trebuia să fiu şi eu înştiinţat de aşa ceva, însă mă îndoiesc că este vorba de asta. Nu-mi rămâne decât să trag concluzia că acest Daniel Popescu este venit cu o treabă personală la Alexandra, dar întrebarea e: ce treabă are un avocat cu ea? Pentru că vreau să îl privesc ca pe un avocat în prezenţa ei şi nu ca pe un bărbat tânăr şi foarte aranjat.

Din fericire, Ancuţa apare cu cafelele destul de repede şi îşi preia responsabilităţile, anunţând-o imediat pe Alexandra.

— Doamna Stoian o să vină imediat, îl anunţă pe acesta şi observ că se uită cu coada ochiului la mine.

— Ancuţa, întreb eu pentru a trage de timp, de cât timp lucrezi tu la noi?

— De un an şi câteva luni, răspunde ea.

— Şi în timpul ăsta nu te-a interesat o altă poziţie în departamentele celelalte? Că s-au tot eliberat locuri unde sunt sigur că aveai o şansă.

Ea zâmbeşte ruşinată şi îşi lasă privirea în jos.

— Ba, m-a interesat, însă nu cred că sunt pregătită momentan, recunoaşte ea. Ştiu că mai am de învăţat şi în acelaşi timp să termin şi facultatea, că sunt ultimul an. Dar după aceea sigur o să aplic.

Observ că Alexandra întârzie, aşa că merg mai departe cu întrebările.

— Şi mai exact la ce departament ai vrea să ajungi?

Ea chicoteşte din nou.

— Să fiu sinceră, nu sunt decisă. Îmi place şi la marketing, însă îmi place foarte mult de Alexandra. Cred că aş avea multe de învăţat şi de la ea.

— Aşa e, mărturisesc eu.

În clipa aia, din fericire, îşi face apariţia chiar persoana în cauză, care văzându-mă acolo, rămâne blocată. Îşi mută privirea de câteva ori de la mine la avocatul care se ridică imediat de pe canapea când o zăreşte. Alexandra clipeşte des şi face un pas spre tipul care o întâmpină cu un zâmbet foarte luminos pe chip. Îmi vine să mă duc între ei şi să îi dau un pumn în faţa lui rânjită şi să îi umplu de sânge costumul lui impecabil.

— Daniel, îl salută ea, zâmbindu-i vizibil stânjenită de prezenţa mea. Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Te rog, vino cu mine în birou.

— Nu face nimic, răspunde acesta cu acelaşi zâmbet enervant. Nu am altă treabă pe ziua de

azi, deci nu era cazul să te grăbeşti.

Să înţeleg că e cu treabă? Şi atunci de ce se uită la ea ca şi când o dezbracă din priviri? Oare din cauza lui s-a îmbrăcat ea în rochia asta? E neagră, cu nasturi albi, mulată pe corpul ei subţire, până aproape de genunchi şi nu face decât să mă aţâţe şi mai tare.

Îmi dau seama că am rămas ca un prost cu ochii pierduţi în urma ei, dorindu-mi să fiu eu cel care o urmează şi care se bucură de prezenţa ei atât de aproape. Dar eu sunt în recepţie, lângă secretara care pare că îşi face deja de lucru.

— A... spun gândindu-mă la ceva care să închidă discuţia noastră cât mai plauzibil. Sunt sigur că o să faci alegerea corectă. Important este să alegi ce-ţi place cu adevărat, astfel încât fiecare zi de lucru să fie o plăcere.

Îi zâmbesc şi ea îmi răspunde la fel de zâmbitoare şi plec repede de acolo, pentru a închide subiectul ăsta.

Trecând pe lângă biroul ei, unde roletele sunt strânse, o văd împreună cu respectivul individ la biroul ei, semnând nişte hârtii. Atât ea, cât şi acesta par destul de serioşi.

Îmi continui drumul şi când ajung în birou, închid uşa în spatele meu, rezemându-mă cu spatele de ea. „Bunea şi Asociaţii”. Unde am mai auzit eu numele ăsta?

Îmi scot telefonul din buzunar şi caut în agendă dacă am pe cineva salvat cu acest nume.

Constat cu dezamăgire că nu am pe nimeni asociat al acestei firme, aşa că îl sun pe Vlad, sperând că el mă poate lumina.

— Boss, îl iau repede, ce faci? Ai treabă?

— Nu boss, o frec pe la spălătorie cu maşina. Tu ce faci? Ce-ai păţit? mă întreabă simţindu-mi agitaţia.

— Auzi, noi ştim pe cineva la o firmă de avocatură „Bunea şi Asociaţii”?

— Hmm… stă el să se gândească câteva secunde şi apoi plin de entuziasm, răspunde: Ionuţ!

— Vărul tău, Ionuţ?

— Da! Ai uitat că ne-a dat de băut acum câteva săptămâni că fusese promovat?

Faţa mi se luminează şi strâng din pumni de fericire că sunt atât de aproape de a găsi răspuns la curiozitatea care mă macină.

— Mai bine de atât nici că se putea! Am nevoie de o informaţie, care însă e posibil să nu vrea să ne-o dea.

— Ooo, sună interesant. Ia spune!

— A venit aici la firma un tip, Daniel Popescu de la „Bunea şi Asociaţii” şi avea treabă cu Alexandra Stoian. Am nevoie să aflu ce treabă are cu ea.

— Cine e tipa?

— E o colegă de-a mea.

— De asta m-am prins, dar de ce interesul acesta pentru ea?

— Află care e povestea cu avocatul şi îţi spun.

— Este prietena ta?

Face mişto de mine, dar nu am de gând să îi fac jocul şi să scap informaţii care nu îl privesc.

— Aş vrea eu, îi răspund.

— Păi şi ce te opreşte?

— E măritată, îi spun scurt şi-l aud şuierând.

— Bine boss, acum îl sun şi te sun înapoi.

Închide şi mă uit la telefon. Ştiu că nu este treaba mea, însă dacă nu pot să fiu lângă ea, vreau măcar să ştiu ce învârte. Poate pot să o ajut dacă are probleme. Este o scuză stupidă, pe care nici eu nu aş crede-o, dar nu sunt în stare să găsesc una mai bună care să îmi justifice comportamentul.

Stau ca pe ace minute întregi, până când Vlad mă sună înapoi.

— Boss, am vorbit.

— Şi? întreb cu entuziasm.

— Şi a zis că poate să afle chiar de la ăla de a venit la tine la birou, dar respectivul se întoarce tocmai luni la firmă şi dacă îl sună să îl întrebe, o să pară dubios şi nu vrea să rişte.

— Oricum, se riscă cu toată treaba asta, zic realizând favorul pe care i-l cer. Cum l-ai convins?

— Eh… zice şi parcă îi văd zâmbetul şmecher, mai ştiu şi eu nişte chestii pe care mă-sa nu trebuie să le afle…

Nu pot să mă abţin să nu râd de situaţie, dar în acelaşi timp de fericire că luni o să aflu. Sunt

nerăbdător şi până luni cred că o să o iau razna, dar măcar ştiu c-o să scap de chestia asta, după ce aflu ce se-ntâmplă.

Stabilesc cu Vlad să ieşim în seara asta să bem ceva şi aşa încep să îmi fac planuri pentru un weekend cu mult alcool, pentru că am nevoie.

Pentru prima dată după aproape două săptămâni, sunt în sfârşit entuziasmat de ceva. Şi bine-nţeles pentru că are legătură cu Alexandra.

Capitolul 6

Alexandra

După primul weekend, ca femeie divorţată şi cu toate socotelile cu adevărat încheiate, mă simt mult mai relaxată. Aşa cum mi-am propus, mi-am închis telefonul şi am dormit până când m-am săturat de somn. Am mâncat numai de la restaurante care făceau livrare la domiciliu şi nu mi-a păsat că eram în pijama de fiecare dată când deschideam uşa să îmi iau aprovizionarea adusă sub nas.

Am profitat de liniştea casei mele şi m-am gândit mult la Bogdan, chiar dacă aş fi preferat să uit tot ce s-a întâmplat, mi-a fost imposibil să nu mă simt în continuare vinovată pentru starea pe care i-am dat-o.

Dar azi, într-o zi însorită, dar geroasă zi de luni, mă simţeam mult mai bine. Mai liniştită.

Colegii mei deja au ajuns la birou, pentru că mai avem puţin timp până la Black Friday şi e mult de muncă. Mă uit pe geam la ei, cum muncesc ca nişte furnici şi îmi dau seama că azi mă simt mult mai optimistă. Sunt cu adevărat fericită că am scăpat de toată nebunia cu procesul şi asta mă relaxează foarte tare. Dar prin faţa biroului meu trece Bogdan, care îmi aduce aminte de cealaltă nebunie a vieţii mele. Mi-a dat puţine emoţii vineri cu avocatul care venise cu ultimele acte de semnat, însă nimeni nu a pus întrebări şi-am scăpat de grija asta.

Îmi amintesc de mama şi că nu am sunat-o înapoi nici până acum, aşa că iau telefonul şi o apelez.

— M-ai uitat de tot, îmi reproşează cu o undă de umor caracteristică ei.

— Sincer, da. Am avut altele pe cap.

— Altele sau alţii?

Zâmbesc. Ea e tot cu gândul la prostii. De multe ori mă întreb cine e mama şi cine e copilul, pentru că ea câteodată se poartă mai infantil decât Luiza.

— Am semnat ultimele acte pentru partaj şi gata. Pot spune că s-a terminat cu toată nebunia.

— Ce mă bucur, draga mea!

Îi simt fericirea din glas şi zâmbesc din nou, simţind uşurarea din glasul ei.

— Ai scăpat de tot haosul ăsta, în sfârşit!

— Da, mamă, gata. Acum toate au revenit la

locul lor.

— Şi cum te simţi?

— Liberă, răspund sincer.

— Eh, acum eşti liberă să îţi găseşti pe unul care să te scoată de păr din biroul ăla, să te ducă acasă şi să îţi facă un copil.

— Mamă! exclam uimită de aberaţiile ei.

— Eşti încă tânără, Alexandra, dar nu o să mai fie mereu aşa. Aşa că pune repede mâna pe unul bun.

— Graba strică treaba, mamă. Chiar crezi că după toată povestea asta am chef să mă mărit din nou aşa repede?

— Dar cine a vorbit de măritat? Eu vorbesc de unul bun pentru nevoile unei femei şi poate, la un moment dat, vine şi un copil. E greu ca mamă singură, însă nu este imposibil.

— Te gândeşti prea departe…

— De acord, spune pe un ton mai înţelegător. Ştiu că e prea curând, însă un bărbat tot îţi trebuie. Nu ai nimic bun pe acolo pe la birou?

Ca la un semn, în clipa aia, îl văd pe Bogdan aplecat peste biroul unui coleg de-al lui. Este îmbrăcat într-un costum albastru închis, smart casual şi nu pot să nu îl admir. Sacoul, luat peste un tricou negru, îi scoate în evidenţă braţele puternice, iar pantalonii, strânşi pe şolduri, îmi amintesc de faptul că nu poartă lenjerie intimă. Închid ochii şi îmi mut privirea oftând.

— Nu-mi spune că e chiar lângă tine?!

— Cine? întreb repede revenind la realitate.

— Un bărbat bun!

— Nu e lângă mine, dar nici foarte departe, mărturisesc, nevenindu-mi să cred că m-am scăpat cu aşa ceva.

— Păi… dă-i bătaie! Pune mâna pe el!

— Bine, mamă, o să şi ascult eu de sfaturile tale… spun dându-mi ochii peste cap.

— Corect. Când vreodată ai făcut tu asta?

— Tu ce veşti ai? Ce face iubitul tău?

Mama, în comparaţie cu mine, are o relaţie serioasă cu un senior. L-a cunoscut în concediul din vară pe care îl petrecea împreună cu prietenele ei în Grecia şi soarta i-a scos în cale tot un bucureştean, văduv, care era acolo în concediu împreună cu fiica şi nepoţii. Sunt amuzanţi împreună şi se potrivesc foarte bine, având aceleaşi glume şi, de multe ori parcă vorbesc doar o limbă a lor. Nu mă deranja că ea era cu altcineva, pentru că pe partea cealaltă şi tatăl meu avea o relaţie cu altcineva, însă prefera să fie mult mai reţinut în a face public acest lucru, în special faţă de mine.

— Am avut o ceartă cu el săptămâna trecută, dar am cam rezolvat-o.

Tipic lor: se certau azi şi a doua zi se împăcau.

— Ce motiv aţi mai avut acum? zic, ştiind că iar a fost ceva prostesc.

— Locurile de veci.

Izbucnesc în râs. Nu mă pot abţine.

— Nu mai râde, ameţito, că într-o zi şi tu o să ai problema asta.

— O să fac partaj şi la asta înainte să mor, dacă va fi cazul, râd în continuare, ignorând seriozitatea ei.

— Se pare că tocmai asta e problema la noi. Că are locul de veci luat lângă nevastă-sa şi i-am spus că o să îmi fie foarte aiurea să îl înmormântez lângă ea şi în viaţa de apoi să fie cu ea şi nu cu mine.

— Mamă, nu crezi că te gândeşti cam departe, din nou? Şi ce te face să crezi că tu o să îl înmormântezi pe el?

— Pentru că el se văită mai mult decât mine. Şi are şi colesterolul mai crescut decât al meu, plus probleme cu inima. Eu sunt mai tânără, aşa că pot să am mai multe pretenţii, zice cu superioritate în glas, făcându-mă să râd din nou.

— Încetezi să mai râzi de mine? Mă faci să mă simt prost că ţi-am spus, se plânge ea.

— Iartă-mă, mă scuz, încercând să fiu mai serioasă. Înţelege-mă că doar ce am trecut un hop destul de greu pentru mine şi când te aud cu astfel de probleme, mă amuză să văd că le tratezi cu atâta seriozitate.

— Ai dreptate, zice cu voce mai blândă. Ştiu foarte bine ce înseamnă un divorţ, însă tu bucură-te că nu ai avut copii implicaţi în toată treaba asta.

Deschid gura să o aprob, însă, ca o furtună, în biroul meu intră Bogdan, roşu la faţă şi vizibil

furios. Închide uşa în spatele lui şi îşi pune mâinile în şolduri, aşteptând să închid telefonul.

— Mamă, pot să te sun eu mai târziu?

Vocea mea serioasă, o face să înţeleagă că trebuie să încheiem.

— Da, draga mea. Te pup şi spor la treabă. Povestim noi altă dată.

— Ok, te pup, spun în timp ce privirea mea este încă prinsă în ochii fixaţi pe mine.

Şi închid.

— Când dracu' aveai de gând să îmi spui şi mie că eşti divorţată de aproape două luni?!

Rămân cu gura căscată la propriu, şocată de întrebarea lui. Nu pot să îmi dau seama cum a aflat, pentru că am avut mare grijă ca această parte din biografia mea să rămână foarte bine ascunsă.

Mă ridic confuză de pe scaun, în timp ce el mai face un pas spre mine, aşteptând un răspuns. Dar nu îl am. Mă simt vinovată că i-am ascuns un lucru care pentru el se pare că are o mare importanţă, judecând după reacţia pe care o are acum, însă mă simt mai vinovată pentru că a aflat din altă parte, când cel mai indicat era să afle de la mine.

Şi totuşi…

— Cine ţi-a spus asta? îl întreb încet.

— Nu asta are importanţă acum! spune nervos, ocolind biroul şi oprindu-se lângă mine. Nu crezi că trebuia să ştiu şi eu aspectul ăsta al

vieţii tale?

— Viaţa mea personală nu a fost vreodată subiect de discuţie între noi! Şi cred că ce s-a întâmplat săptămâna trecută este o dovadă în plus că nici nu te interesa prea tare, doar dacă nu cumva…

Fac o pauză, privindu-l fix şi ceva foarte dureros mi se conturează. Continui, însă fac un pas înapoi.

— Tocmai ăsta a fost motivul pentru care mi-ai tras-o, nu-i aşa? Că eram măritată. Dacă ştiai că sunt divorţată, nici nu te uitai la mine.

Chipul îi e străbătut de un fior.

— Mereu m-am uitat la tine, însă nu am îndrăznit să te doresc decât în vise, pentru că în realitate ştiam că nu am voie să te ating!

— Şi totuşi ai făcut-o, îi arunc o privire cu dispreţ.

— Şi acum chiar nu am niciun motiv să regret!

Privirea lui devine din ce în ce mai pătrunzătoare. Mai fac un pas în spate, dar el face unul spre mine şi astfel distanţa dintre noi mai mult se micşorează.

— Divorţată sau nu, asta nu schimbă cu nimic situaţia între noi doi. Nu uita că eram divorţată şi în ziua în care ţi-am spus că mica noastră aventură s-a terminat.

Însă el schiţează un zâmbet în colţul gurii, un zâmbet care ascunde mai mult decât îmi pot da eu seama.

— În primul rând, asta schimbă foarte mult situaţia între noi, spune arătând cu degetul de la mine la el. Iar în al doilea rând, dacă stau bine să mă gândesc, nu ai spus niciodată că între noi s-a terminat ceva. Tu doar ai spus tare şi răspicat că nu mai vrei să mai discutăm.

— E acelaşi lucru!

— Acelaşi lucru cu „sunt” şi „nu sunt divorţată”? Tu ai idee cum m-am simţit după primul nostru sărut, ştiind că m-am dat la o femeie măritată, sau cum m-am simţit după ce am conştientizat că sunt îndrăgostit de o femeie care aparţine altui bărbat? Aproape am venit în genunchi la tine şi ţi-am cerut să divorţezi şi ţi-am spus că vreau să fii cu mine! Măcar atunci puteai, în puia mea, să îmi spui adevărul!

Durerea din glasul lui frânt mă face să mă simt şi mai vinovată. Are perfectă dreptate, însă este prea târziu să mai repar lucru ăsta. L-am minţit şi l-am rănit, aşa cum a făcut şi el cu mine.

Respir adânc, închizând ochii o clipă pentru a-mi recăpăta echilibrul pe care aproape că îl pierd.

— Acum suntem chit, spun încet, făcându-l să se încrunte şi să îşi mijească ochii. Nu am vrut să te rănesc sau să te fac să crezi că am avut un gând ascuns în a păstra secretă situaţia mea matrimonială şi cu toate astea ţi-am făcut rău. Ne-am rănit unul pe celălalt şi nu mai este cale de întoarcere.

— Eu nu vreau să mă întorc, Alex, spune cu

voce răguşită, lăsându-mă să simt dorinţa din glasul lui. Eu vreau să continui. Vreau să ne iertăm unul pe celălalt şi să încercăm să facem ceva real din ceea ce simţim.

Întinde o mână spre mine, mângâindu-mi braţul, însă fac un pas în spate şi apoi ocolesc biroul pentru a mări mai mult distanţa dintre noi. Atingerea lui încă o simt ca o rază fierbinte pe pielea mea, însă mi-e frică. Mi-e prea frică să mă las pradă sentimentelor, să mă las purtată de valul pe care el vrea să mă conducă. Relaţie cu el? Nu ştiu dacă vreau asta, dacă sunt pregătită să intru într-o nouă relaţie.

— Totul se întâmplă prea repede, Bogdan şi s-au întâmplat prea multe în ultimul timp.

Îmi frământ agitată mâinile şi, din reflex, îmi dau seama că mă joc cu micul inel pe care îl port în locul verighetei. Şi mă opresc. Îmi ridic privirea spre el şi ştiu că este timpul pentru o ultimă minciună.

— Şi mă tem că ai înţeles greşit, pentru că eu nu am aceleaşi sentimente ca şi tine.

Mă taie cu privirea atât de adânc, încât o simt până în măduva oaselor.

— Iar te porţi ca o încăpăţânată şi nu vrei să recunoşti? mă întrebă cu o voce ca un tunet.

— Nu am ce să recunosc, Bogdan. Vorbesc foarte serios când îţi spun că pentru mine ce-a fost ştiu că s-a încheiat definitiv. Iar dacă nu am spus-o până acum, iată o spun.

Seriozitatea din glasul meu mă surprinde şi pe mine, neştiind că sunt capabilă să mint în asemenea hal.

— Deci, asta este ceea ce vrei să mă laşi să cred.

— Ăsta este adevărul.

— Pe care eu nu îl cred.

— E problema ta.

— Eşti sigură că asta e ceea ce vrei cu adevărat să mă laşi să cred?

— Da.

Răspund poate prea repede, însă nu mai contează. El pare că se conformează deciziei mele şi trece pe lângă mine, oprindu-se în dreptul uşii.

— Fiecare are dreptul la o opinie şi la o decizie în ceea ce îl priveşte pe celălalt.

Cuvintele lui sună ca o promisiune şi îmi dau un sentiment ciudat de nesiguranţă.

— Decizia trebuie să fie unanimă.

— Corect, însă eu nu sunt de acord cu ea.

— O să fii de acord, pentru că nu ai altă variantă.

Îmi împreunez braţele pe piept, adoptând o atitudine categorică, însă el îmi aruncă un zâmbet ironic în colţul gurii.

— Şi dacă eu îţi spun că minţi şi astfel nici tu nu ai altă variantă decât să accepţi ce este între noi?

— Eşti absurd!

— Atunci, hai să vedem care îi mai absurd

dintre noi.

Bogdan

Mă abţin să nu trântesc uşa în spatele meu, aşa că prefer să o las deschisă. Spre biroul meu, încerc să merg cât mai relaxat, chiar dacă toţi idioţii ăştia se uită la mine cu coada ochiului, bănuind că ceva s-a întâmplat din nou între mine şi Alexandra. M-aş întoarce acum spre ei şi le-aş spune tot adevărul, numai să le văd feţele lovite de şocul veştii. Prind privirea unuia din echipa mea, care mă urmăreşte fix şi mă opresc lângă biroul lui.

— Tu nu ai treabă?

Revine imediat cu nasul în calculator, ca şi cum i-am tras o palmă şi l-am trezit din hipnoză, iar gestul lui este urmat de toţi ceilalţi care mă urmăreau cu privirea.

— Marketingul! strig tare încât să mă audă toţi. Mâine la ora patru e şedinţa la care fiecare să îmi vină cu câte o idee nouă de promovare pentru campania de Crăciun! Este timpul să arătăm clienţilor noştri că pot avea încredere în noi, pentru că noi suntem cei care avem dreptate şi se pare că ştim ce este mai bine, chiar şi pentru ei.

Le vorbesc cu încredere şi superioritate, destul de tare încât mesajul meu cu înţeles dublu să fie auzit şi de Alexandra, care a rămas cu uşa deschisă.

Vestea nu e bună pentru ei, însă aveam nevoie de ceva ca să îmi transmit încă odată mesajul, tare şi răspicat.

Cu ocazia asta le-am dat o direcţie în care să meargă bârfele curioşilor.

Mă închid în birou şi ignor văicărelile colegilor pe chatul intern, despre timpul prea scurt pe care îl au la dispoziţie şi despre faptul că deja era stabilită campania pentru Crăciun şi de ce vreau să o schimb acum.

Pentru că vreau să schimb totul. Dar, în primul rând, pentru că simţeam nevoia să pedepsesc pe cineva. Voiam să o pedepsesc pe Alexandra pentru că refuză să accepte că între noi e ceva şi că ea simte la fel ca şi mine, aşa că mi-am vărsat frustrarea pe ei. Ştiu că greşesc, însă în clipa aceasta nu-mi pasă. Am nevoie de activitate să îmi iau gândul de la fiinţa fierbinte care este la câţiva metri de mine. Să uit pielea ei fină, care ar putea fi atinsă de mine şi numai de mine. Şi când mă gândesc că ea, în tot timpul ăsta, s-a dus acasă unde a dormit singură, în timp ce putea să doarmă în braţele mele, iar asta o va face şi în noaptea asta, mă apucă toţi nervii. Nu pot să nu mi-o imaginez într-un pat mare, goală sub cearşafurile mătăsoase, în timp ce mâinile mele o caută încet printre ţesătura moale, mângâind-o ca un fulg şi descoperind fiecare centimetru al pielii ei fine, începând cu glezna subţire, urcând încet spre interiorul coapsei şi descoperind că este la fel de

umedă ca şi până acum, limba mea să o lingă şi să o guste cu poftă, până când ea explodează de plăcere.

Aşa vreau să o pedepsesc, de fapt. În fiecare zi, mereu şi mereu, să mă pierd în ea şi să o fac să explodeze până când rămânem fără aer.

Oh, Doamne…

Nu e nici măcar prânzul şi deja am o erecţie care începe să devină dureroasă. Ce o să mă fac eu cu femeia asta? 0 doresc atât de tare, iar acum ştiind că e liberă şi că poate fi a mea, mă înnebuneşte şi mai tare. Iar ea mă respinge. Ştiu că minte, pentru că tot corpul ei îi contrazicea fiecare cuvânt. Pupilele dilatate, respiraţia agitată, tremuratul din voce, toată acea agitaţie îmi arată că simte altceva. De ce nu recunoaşte asta, este altă poveste.

Foarte posibil să fie din cauză că am aflat de divorţul ei şi am fost prea dur cu ea… Nu ştiu… Pot să fie multe şi poate nu e nimic din astea. Poate că, pur şi simplu nu vrea să mai aibă de-a face cu mine, chiar dacă şi ea simte acea atracţie existentă între noi.

Nu am să las lucrurile aşa, sunt sigur de asta.

Am să îi dovedesc că eu sunt cel care poate să o facă fericită şi am să o fac să-şi amintească cât de bine se simte când o ating. Nu vreau să renunţ la ea. Nu pot.

Momentan însă, încerc să îmi bag nasul prin mailuri şi să mă concentrez puţin pe treabă. Orice,

numai să scap de încordarea din corpul meu, până când nu vine cineva şi îmi vede umflătura din pantaloni. În stilul acesta, voi fi nevoit să încep să port din nou boxeri, iar asta nu e deloc pe placul meu. Am renunţat la lenjeria intimă de câţiva ani, însă niciodată nu a fost o problemă, aşa cum o resimt acum sau, mai bine spus, cum am simţit-o în ultima săptămână. Mă las pe spatele scaunului şi nu pot să nu zâmbesc. La dracu'… ce face femeia asta din mine…

La prânz, dispare din sediu, ceea ce mă face să cred că s-a dus la masă. Ştiu locul unde merge de obicei, însă nu vreau să insist. Sigur are nevoie de puţin spaţiu şi dacă fac prea multe presiuni, risc să devin deranjant şi chiar enervant pentru ea.

Aşa că azi decid să nu o mai deranjez şi să o las să se liniştească.

Restul zilei şi-l petrece mai mult plecată în diferite întâlniri, iar eu nu pot decât să stau cu ochii pe geam şi să aştept ca ea să se întoarcă. Chiar şi o clipă când o văd trecând prin sediu, mă mulţumeşte. Apoi se închide în biroul care încă a rămas cu roletele trase şi mă întristez imediat.

Plec la o întâlnire destul de importantă şi gândurile mele se risipesc pentru câteva ore. Într-un târziu, ajung acasă şi în apartamentul gol îmi dau seama cât de mult s-a schimbat viaţa mea într-un timp atât de scurt. Diana a dispărut total din peisaj, aşa cum a dispărut orice sentiment pe

care îl aveam pentru ea. Totul datorită Alexandrei, care, cu un sărut, mi-a deschis ochii şi parcă m-a trezit la realitate. Nu regret nimic din ce-am făcut, pentru că doar aşa am realizat că eram fascinat de ea de mai mult timp decât eram eu pregătit să recunosc.

Încerc să fac un plan sau o listă cu lucruri care ar putea să o aducă în braţele mele, însă ştiu că orice plan în prezenţa ei poate lua o altă întorsătură, aşa că decid că paşii mici sunt cei mai potriviţi.

Pentru început, a doua zi dimineaţă mă opresc la Starbucks de unde iau două cafele, una fiind pentru Alexandra. În faţa liftului mă uit în reflexia mea din uşile metalizate şi zâmbesc cu încredere. Sunt fresh, ras, aranjat la dungă, într-un costum la fel de elegant cum a fost cel de ieri, însă azi nu mai am un aer casual, ci unul serios şi periculos de sexy. Pentru că aşa mă simt, iar ea o să vadă asta.

Cu un zâmbet ştrengăresc, salut pe toată lumea, ignorându-le privirile admirative. Mă îmbrac rar aşa, doar când am întâlniri foarte importante, însă azi chiar dacă nu mă văd cu un client, Alexandra este mult mai importantă. Mă îndrept spre biroul ei şi, din fericire, roletele sunt ridicate, ceea ce înseamnă că pot să o văd prin geam chiar şi din biroul meu. După un ciocănit scurt în tocul uşii deja deschisă, intru fără să aştept răspunsul ei.

— ’Neaţa! îi spun, privind-o în ochi şi zâmbindu-i.

Este luată prin surprindere de intrarea mea şi îmi răspunde un „bună” plin de incertitudine. Fără un alt cuvânt îi pun încet cafeaua în faţă şi după ce îi fac cu ochiul, mă întorc pe călcâie şi ies din încăpere, lăsând-o să îmi admire posteriorul.

Până acum totul a mers aşa cum am vrut. Acum îmi doresc să iasă din biroul ăla şi să o pot admira măcar de la distanţă. Este ca o doză de care am nevoie, să o văd cât mai mult, iar cele cinci secunde de mai devreme nu mi-au fost de ajuns.

Din fericire, dorinţa mi se îndeplineşte, la scurt timp după aceea, când se duce la biroul unei colege şi discută cu aceasta câteva minute. De ajuns să o pot vedea în toată splendoarea ei. Formele evidenţiate de fusta gri până la genunchi, cu o spărtură tentantă la spate, cămaşă albă cu nasturi închişi până la gât, care nu fac decât să îi evidenţieze sânii al căror gust parcă îl resimt în gură şi de care îmi e dor. Îşi dă din nou părul după ureche cu acelaşi gest elegant, când se apleacă spre calculatorul din faţa ei şi mă las pe spatele scaunului relaxat, ca şi când mă uit la un film captivant.

Apoi pleacă din nou din clădire şi sunt bosumflat ca un copil care o aşteaptă din nou să revină. La prânz, plec şi eu să mă întâlnesc cu Vlad, să îi fac cinste pentru informaţia obţinută.

Însă nu mă întind la prea multă vorbă, pentru că îi sunt dator cu o explicaţie legată de Alexandra, pe care nu vreau să i-o dau. Îi spun doar că sunt interesat de ea, dar să nu facă glume pe acest subiect pentru că nu este cazul.

— Te porţi ciudat, îmi spune ridicând o sprânceană. Nu ştiu dacă te-am văzut vreodată aşa preocupat de ce spun eu legat de o femeie cu care nu ai nicio relaţie.

— Este colega mea şi o respect, aşa că vreau să o respecţi şi tu.

— Să fiu al dracu'! zice şi se lasă pe spătarul scaunului, zâmbindu-mi impresionat. Eşti aprins bine după tipa asta!

Nu comentez şi prefer să îl ignor, continuându-mi prânzul.

— Man, sunt impresionat, zice mâncând şi zâmbind pe sub mustaţă. În primul rând, ai depăşit total starea pe care o aveai mai săptămâna trecută şi deja descopăr că te-ai îndrăgostit.

— Cred că mereu am fost îndrăgostit de ea.

Îndată ce spun asta, îmi dau seama că trebuia să tac, altfel el nu o să mă mai lase în pace niciodată. Însă rămâne şocat şi spre surprinderea mea se abţine să facă o glumă proastă.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Aşa aş zice.

— Proaspăt divorţată, tu proaspăt despărţit, ai cale liberă!

— Nu e chiar atât de uşor.

— Păi?

— E mai… reticentă, spun, încercând să nu dau alte detalii.

— Păi, în puia mea, doar ce a divorţat, zice cu gura plină. Poate că ăla a înşelat-o sau cine ştie ce s-a întâmplat şi acum ea nu mai are chef de bărbaţi un timp. Femeile nu sunt ca noi, care după o dezamăgire în dragoste căutăm imediat satisfacţie în braţele alteia. Ele se închid în cochilia lor unde îşi ling rănile, până când sunt pregătite să iasă din nou la vânătoare.

Şi atunci mă loveşte. Un alt motiv pentru care ea mă respinge: pentru că-i e frică. Şi din toate de până acum, acesta îmi pare cel mai plauzibil.

Şi nici eu nu am fost cel mai de încredere om în această săptămână, aşa că are toate motivele să fugă de mine.

— Eşti genial, omule, îi spun, fericit ca şi când am descoperit America. Cum de ştii atâtea despre femei şi totuşi eşti singur?

Întrebarea mea este pusă cu ironie, bineînţeles.

— Când trăieşti cu o soră mai mare şi una mai mică, auzi multe… Chiar mai multe decât îţi doreşti, zice cu o falsă amărăciune, care mă face să zâmbesc.

Când mă întorc la firmă sunt bine dispus şi entuziasmat ca şi când am elucidat misterul. Îmi stabilesc nişte criterii pe care să le respect în prezenţa Alexandrei: să fiu calm, atent şi

zâmbitor. Vreau să o bine dispun şi să o fac şi pe ea să zâmbească, pentru a fi relaxată în prezenţa mea. Trebuie să o fac pe ea să vină spre mine şi pentru asta am nevoie de multă răbdare. Ideea pe care am avut-o dimineaţă cu cafeaua a fost perfectă şi s-a potrivit strategiei pe care o am acum în minte. Şi, în primul rând, trebuie să îi dovedesc că poate să aibă încredere în mine şi că îmi doresc cu adevărat să fiu cu ea. Cum o să îi arăt asta, o să văd pe parcurs.

Dar viaţa poate fi imprevizibilă şi mi-o dovedeşte când, ajuns în faţa clădirii de birouri unde aveam sediul, o văd pe Alexandra la câţiva metri distanţă. Fac un pas să mă îndrept spre ea, pentru că îmi dau seama că nu mă vede din cauza oamenilor din jur, însă mă opresc brusc. Nu e singură. Spre ea vine Marius, soţul ei, care îi zâmbeşte şi o sărută fără ezitare. Apoi o ia de mână şi amândoi urcă într-o maşină oprită pe marginea trotuarului. Sunt blocat. Ce dracu'?! Parcă divorţaseră! Intru în clădire, confuz, ameţit şi foarte nervos.

Milioane de întrebări îmi trec prin minte, dar cea care mi se repetă cel mai des este dacă tot gestul a fost de imagine, pentru că nu vor să se afle încă despre divorţul lor sau în cele două luni şi-au dat seama că vor să se întoarcă unul în braţele altuia?

Gestul lor a fost prea natural, sărutul nu a fost unul lung, însă nu am văzut-o să îl respingă.

Nu mai înţeleg nimic. Dacă ieri nu aş fi aflat că au divorţat, acum nu aş fi bănuit că aşa ceva s-ar fi întâmplat între ei.

Stau ca pe ghimpi şi mă uit la ceas din cinci în cinci minute aşteptând întoarcerea ei. Mai am o oră până intru în şedinţă cu ai mei şi timpul parcă stă pe loc. Nu mai am răbdare, aşa că dau buzna în spaţiul lor.

— Cum staţi cu programul? Putem să mutăm şedinţa în zece minute?

Tonul meu, ca un tunet, îi crispează pe unii dintre ei, însă nu mă interesează. Nu-mi stă în caracter să fiu dur, însă zilele astea îmi recunosc că nu am fost foarte corect. Sunt foarte agitat şi vreau să îmi iau grija de la povestea asta, ca să mă pot concentra pe cea cu Alexandra.

Sunt încă în şedinţă când mă uit la ceas şi îmi dau seama că au trecut mai bine de trei sferturi de oră de când ea a plecat cu fostul soţ. Abia pot să mă concentrez pe ce prezintă fiecare coleg în parte, dar reuşesc să îmi păstrez profesionalismul şi să îmi aduc aportul la propunerile lor. Ei sunt relaxaţi şi eu încerc să le dau acelaşi sentiment, chiar dacă pe interior fierb. Însă când o văd că se întoarce, aproape sar de pe scaun şi mă ridic în picioare, ca şi când vreau să îi arăt că o văd şi privirea mea tăioasă să îi dea de înţeles că am văzut-o. Că ştiu.

Ea mă observă şi rămâne cu privirea asupra mea o clipă, apoi îşi continuă drumul, intrând în

biroul ei. Închide uşa şi se aşază liniştită pe scaun, urmându-şi cursul normal al activităţii.

Încă în picioare reuşesc să spun nişte aberaţii care să îmi acopere gestul subit. Mai sunt doi colegi care trebuie să prezinte ideile şi făcând un calcul, ar însemna încă douăzeci de minute, cel puţin.

Mă loveşte gândul că ea ar putea să plece în timpul ăsta şi eu să nu pot discuta cu ea. Aşa că, fiind încă în picioare, mă scuz la ceilalţi, spunându-le că luăm o pauză de două minute şi ies ca o furtună din sală, ducându-mă în biroul ei.

Bat în uşă şi intru fără să mai aştept răspuns, iar ea îşi ridică privirea spre mine, uşor surprinsă.

— Mai pleci pe undeva în următoarea ora? întreb direct şi serios.

— Nu chiar, răspunde cu ezitare. De ce întrebi?

— Vreau să te întreb ceva.

— Întreabă-mă acum.

— Nu am cum, răspund ezitând. E mai mult de discutat.

— Vine un client de-al Mirunei la ora patru şi jumătate şi mai am ceva de pus la punct cu ea până atunci. Dacă vrei, vorbim după aceea, dar nu ştiu la cât o să terminăm.

— Vrei să îţi eliberez sala?

— Nu e nevoie, o să ne strângem aici.

— Ok, atunci vorbim după ce termini, dar o să ieşim din sediu.

— Mergem la un client? e vizibil încurcată şi ştiu că o să îmi fie greu să o conving să meargă cu mine într-un loc ferit de ochii altora, unde să pot să îi pun toate întrebările care mă macină.

— Nu, răspund calm, dar deja colegii noştri o iau razna când ne văd că discutăm şi nu vreau să le dau şi mai multe motive de suspiciune.

Nu ştiu dacă explicaţia mea este plauzibilă, însă pare că a reuşit să o convingă, măcar un pic. Oftează şi răspunde.

— Hai să vedem când termin întâlnirea şi vorbim atunci.

— Ok.

Ies din încăpere, închizând uşa în spatele meu şi mă întorc în sala de unde dau startul la ultimele prezentări.

Mă simt puţin mai liniştit, însă tot sunt măcinat de dilemele anterioare. Planul meu de a trata situaţia cu calm s-a dus dracu'. Aşa cum eram sigur că se întâmplă cu orice aş planifica legat de ea. Sper doar ca discuţia noastră de azi să nu se anuleze şi astfel să îmi prelungesc agonia şi mai tare. Dar mai mult ca sigur ea bănuieşte cam în ce direcţie va merge conversaţia noastră şi probabil că va încerca să o evite.

După jumătate de oră terminăm şedinţa şi toată lumea se întoarce la treabă. Ea este în biroul ei împreună cu Miruna.

Oftez. Toată treaba asta se lungeşte al dracului de mult şi începe să mă calce pe nervi. Şi

nu mă ajută deloc să mă concentrez pe munca mea pe care simt că o neglijez într-o perioadă destul de aglomerată şi importantă pentru firmă. Nu-mi permit greşeli, însă continui să fiu pe muchie de cuţit şi să devin delăsător. Nu-mi stă în caracter.

Alexandra mă afectează mai mult decât mi-aş fi închipuit vreodată. Şi ştiu şi de ce: pentru c-o doresc foarte mult şi simt că-mi scapă printre degete.

Capitolul 7

Alexandra

Privirea lui Bogdan, când am ajuns în sediu, mi-a confirmat faptul că a aflat ceva ce nu aş fi vrut să ştie. Iar faptul că vrea să discute cu mine în afara sediului, nu face decât să îmi întărească această convingere. Îmi frec tâmplele cu putere simţindu-mă epuizată.

Marius este un încăpăţânat care nu mă ajută deloc să trec peste toată această perioadă. Totul a început cu un telefon venit după prânz.

— Sunt în zonă, ne putem vedea la o cafea scurtă? m-a întrebat cu o voce mieroasă.

— Sunt puţin cam ocupată, Marius. E o perioadă foarte aglomerată pentru mine.

— Alexandra, ţi-am spus că vreau să rămânem prieteni. Prieteni buni. Aşa că, de dragul a ceea ce

a fost între noi până acum, măcar atât poţi să faci pentru mine, să accepţi o cafea şi să vorbim puţin.

— Abia am ajuns la birou şi în câteva ore o să am o întâlnire cu un client important. Dacă poţi să ajungi acum, reuşesc să fug puţin, cedez fără entuziasm.

— Eşti o dulceaţă! Acum plec şi în cincisprezece minute sunt la tine. Îţi scriu când ajung, să nu mai urc eu, că pierdem timp.

Face o pauză, apoi întreabă încet:

— Apropo, colegii tăi ştiu despre noi?

Ezit să răspund, pentru că va trebui să îl mint.

— Nimeni nu ştie nimic.

— Atunci o să mă port ca şi când nimic nu s-a întâmplat, în cazul în care ne vede cineva.

Pe moment nu ştiu la ce se referă, însă când coboară din maşină şi vine direct spre mine şi mă sărută, cum nu o făcea niciodată, îmi dau seama că totul a fost un plan bine pus la punct.

— Nu trebuia să faci asta, îi zic serioasă şi el zâmbeşte.

— Am îmbinat utilul cu plăcutul, zice zâmbind şi îmi face cu ochiul.

Apoi mă ia de mână şi mă conduce spre maşină.

— Dacă erai la fel de afectuos şi în timpul căsniciei noastre, probabil că încă eram căsătoriţi şi acum, îi zic în timp ce porneşte motorul şi plecăm.

— Am greşit foarte mult. Am greşit şi faţă de

tine.

Vocea lui devine puţin mai serioasă.

— Am pornit de mult timp pe drumuri diferite şi amândoi am greşit că ne-am dat seama prea târziu de asta.

Schimbă subiectul pentru moment, întrebându-mă cum mi-a fost ziua, ca şi când nu ne-am văzut de câteva ore. Această lejeritate în conversaţii îmi lipsea. Mi-a lipsit şi în ultimii ani, iar acum, văzându-l aşa, mă face să mă gândesc la cum am fost cândva: îndrăgostiţi, implicaţi în activitatea celuilalt. Dar asta a fost cu mult timp înainte.

Ne oprim la o cafenea la nici cinci minute de firmă. Puteam veni şi pe jos, însă nu avea unde să lase maşina când m-a luat. Oricum decid ca la întoarcere să vin singură, pe jos.

Aproape că nu vorbim până când chelneriţa ne ia comanda şi abia după ce pleacă, el îşi exprimă adevărata intenţie:

— Mai vreau o şansă.

Citeam un mail când am fost lovită după ceafă de cuvintele lui. Las încet telefonul pe masă şi îmi ridic privirea spre el.

— Puteai să îmi zici asta la telefon şi te scuteam de tot drumul.

— Mi-e dor de tine, Alexandra, spune cu o voce sinceră. Mi-am dat seama unde am greşit şi unde drumurile noastre s-au separat, aşa cum le spui tu şi sunt convins că dacă mai încercăm o

dată, o să fie altfel. O să fie mai bine.

Încearcă să-şi pună mâna peste a mea, însă prefer să mi-o întind după ceaşca cu cafea.

— Marius, eu nu vreau să îmi fie mai bine. Eu vreau să îmi fie extraordinar de bine, iar ce s-a întâmplat în ultimii ani au stins acea dorinţă care a fost cândva între noi. Şi trebuie să recunoşti că atitudinea ta din ultimele luni de proces nu m-a ajutat deloc.

— Tocmai de aceea îţi spun că am greşit enorm şi cred că trebuia să încep cu asta, aşa cum ţi-am zis şi la ultima înfăţişare de săptămâna trecută. Te rog să mă ierţi că am fost un idiot. Nu trebuia să vin nici măcar o secundă cu pretenţii asupra casei părinţilor tăi. Deja o făcusem latră când mi-am dat seama că am greşit enorm şi tocmai de aceea am dat înapoi.

— Oricum era o bătălie pierdută de tine încă de la început. De unde ştiu că nu asta ai conştientizat cu adevărat şi apoi te-ai decis să bagi povestea cu vinovăţia la înaintare?

— Pentru că mă cunoşti prea bine ca să ştii că nu sunt genul ăsta de om, să alerg după banii tăi.

— Şi atunci de ce ai făcut-o?

Oftează.

— Eram rănit, Alexandra. Şi totodată disperat să găsesc orice metodă care să te mai ţină lângă mine.

— Ai fost egoist, Marius şi m-ai rănit făcându-mă să văd o altă faţă a ta care nu mi-a plăcut.

— Primul pas pe care vreau să îl facem este să mă ierţi.

Iau o gură de cafea să mă liniştesc, pentru că îmi vine să râd. Sunt obosită şi toată situaţia mi se pare atât de aiurea. Acum câteva zile aproape că sărbătoream că am scăpat de tot haosul creat de el şi acum deja vine să îmi spună că vrea să o iau de la capăt şi să fiu din nou cu el.

— Primul pas spre o prietenie sinceră şi, sper, cu întâlniri mult mai rare.

Rămâne blocat şi zâmbeşte ca şi când nu a auzit bine.

— Ce vrei să spui?

— Marius, zic, privindu-l blând şi vorbindu-i calm, eşti primul bărbat pe care l-am iubit mai mult decât pe mine. Dar am crescut. Atât eu, cât şi tu, am crescut în direcţii diferite, iar eu abia zilele astea am simţit că mă mai liniştesc un pic şi că reuşesc să mă ridic după toată perioada asta care… m-a epuizat atât de tare, încât mi-am pierdut şi minţile!

Gândurile mă poartă spre Bogdan. În dorinţa mea de eliberare de toată această tensiune, îmi dau seama că şi eu m-am folosit de el.

— Ai dreptate, spune el repede, dând înapoi. Ţi-am provocat nişte răni care au nevoie de timp pentru vindecare.

Îmi zâmbeşte cald şi pare sincer când continuă:

— Dacă o să simţi nevoia să vorbeşti cu

cineva, chiar şi ca prieten, voi fi lângă tine. Am să încerc să lucrez la a-mi canaliza sentimentele pentru tine în această direcţie, până când o să fii pregătită să încercăm din nou. Sunt sigur că o parte din mine o să te aştepte mult timp.

Îi zâmbesc mulţumindu-i pentru cuvintele frumoase, chiar dacă nu fac decât să mă pună într-o situaţie un pic stânjenitoare. Nu mă ajută cu nimic comportamentul lui frumos, când eu de fapt îmi doresc să mă distanţez cât mai tare de el. Nu face decât să îmi dea sentimente de nesiguranţă faţă de acţiunile mele din ultimul timp.

E rândul meu să încerc să schimb subiectul şi să nu o mai lungesc prea mult. Vreau să ajung înapoi la birou, unde am multă treabă, chiar dacă nici acel loc nu îmi mai oferă confortul obişnuit, atât timp cât Bogdan continuă să vină îmbrăcat cum a venit azi.

Mă las pe spatele scaunului şi închid ochii câteva secunde. Sunt obosită psihic şi mă simt fără putere. Mă aplec asupra laptopului şi încep să citesc un mail, când aud un ciocănit în uşă şi imediat apare Bogdan.

Doamne, cât de bine poate să arate în costumul albastru închis, cu dungi subţiri, părul aranjat, tenul lui luminos şi curat, ochii... Ochii îi sunt aspri şi serioşi.

— Mai pleci pe undeva în următoarea oră? mă întreabă luându-mă prin surprindere.

— Nu chiar. De ce întrebi?

— Vreau să te întreb ceva.

— Întreabă-mă acum.

— Nu am cum, zice. E mai mult de discutat.

E tot de ce am nevoie ca ziua să fie completă.

Dar nu mai pot să lupt, chiar nu mai pot în momentul ăsta.

— Vine un client de-al Mirunei la patru şi jumătate şi mai am ceva de pus la punct cu ea până atunci. Dacă vrei, vorbim după aceea, dar nu ştiu la cât o să terminăm.

— Vrei să îţi eliberez sala? se oferă imediat.

— Nu e nevoie, o să ne strângem aici.

— Ok, atunci vorbim după ce termini, dar o să ieşim din sediu.

De ce am impresia că nu e vorba despre o discuţie legată job? Oare de ce am crezut că ar putea să fie o discuţie de acest gen?! mai bine fac pe proastă, până o să aflu despre ce e vorba.

— Mergem la un client?

Îmi spune că nu şi îmi continuă cu o explicaţie legată de colegii care sunt cu ochii pe noi şi ultimele noastre certuri, aşa că mă las convinsă.

— Hai să vedem când termin întâlnirea şi vorbim atunci, răspund epuizată.

E de acord şi iese, întorcându-se spre sala de conferinţe.

Din nou mă gândesc la cât de obosită mă simt şi în acelaşi timp privirea mea îl urmăreşte pe acest bărbat care merge cu paşi mari şi cu mâinile

în buzunare, dându-mi ocazia să îi observ, ca dimineaţă, fundul perfect şi pantalonii strânşi pe coapsele lucrate.

Închid ochii şi îmi mut privirea când îmi amintesc că el nu poartă chiloţi. Mă excită gândul ăsta şi îmi muşc buza de jos, încercând să alung imaginea din minte. Dar nu pot. Sunt epuizată şi ştiu că în momentul ăsta mi-aş dori să mă duc în sala de conferinţă, să dau pe toată lumea afară şi să mă urc peste Bogdan, să îl sărut cu poftă şi apoi să îl eliberez de penisul erect care mă aşteaptă chiar în spatele fermoarului. Să îl strâng în mână în toată splendoarea lui, lung, erect, perfect şi să îl conduc spre vulva mea umedă şi dornică să îl simtă. Apoi el să mă ridice peste masa lungă şi să mă pătrundă adânc şi cu poftă, cum a făcut-o în biroul lui. Acea dorinţă animalică m-a făcut să îmi pierd total controlul atunci şi în clipa asta mi-aş dori să o facă din nou.

Dar deschid ochii şi sunt în birou, înconjurată de hârtii pentru întâlnirea cu clientul Mirunei. Încerc să mă adun şi beau nişte apă, pentru a stinge focul care s-a aprins în mine. Respir adânc şi mă apuc de treabă.

Câteva ore mai târziu primesc un mesaj. „Cum eşti cu timpul?”

Întrebarea lui Bogdan mă face să îmi dau seama că timpul a trecut mai repede decât mă aşteptam. Mai am o mulţime de treabă cu deadline azi şi nu ştiu dacă termin totul la timp.

„Scurt şi aglomerat. Trebuie să termin ceva în seara asta.

„Şi eu mai am treabă. Trec pe la tine mai târziu?”

„În jumătate de oră, te rog”.

„OK”.

Am emoţii din nou, însă nu mai am putere să mă împotrivesc sau să fug de el.

Jumătate de oră mai târziu ciocăne în tocul uşii lăsate deschisă şi face un pas înăuntru.

— Vin mai târziu?

Ochii lui obosiţi şi vocea joasă, mă fac să înţeleg că nici el nu are energia pentru o nouă confruntare.

— O secundă să termin o frază şi fac o pauză.

Termin repede de scris mailul, dau send şi închid capacul laptopului, pentru a-i acorda toată atenţia.

— Dacă nu mă opream acum, plecam la doişpe de aici, zic în timpul ăsta.

El se uită spre spaţiul unde sunt birourile colegilor. Nu mai este nimeni.

— Preferam să nu avem discuţia asta aici, dar din moment ce-am rămas din nou ultimii, cred că suntem ok. Doar dacă nu vrei totuşi să mergem undeva şi să mâncăm cu ocazia asta.

— Este târziu şi sincer sunt atât de obosită, aşa că o să vreau să ajung direct acasă şi să mă odihnesc.

— Nu mănânci ceva? mă întreabă

încruntându-se.

— Am ceva prin frigider, zic uşor.

Se strâmbă, dându-mi de înţeles că nu mă crede, dar lasă să treacă subiectul. Este încordat şi vizibil agitat pe ceea ce vrea să spună. Stare pe care mi-o transmite şi mie. Într-un final se aşază pe canapeaua din colţul amenajat pentru întâlnirile cu clienţii. Mă simt ciudat în spatele biroului şi mă ridic.

Mă uit spre uşă şi îl întreb.

— Vrei să închid uşa? Se pare că urmează să vorbim. Şi poate e destul de important şi nu vreau să apară cineva.

— Este trecut de şapte şi toată lumea a plecat, ştiind că vineri vor sta peste program. Şi oricum sistemul de securitate e pornit, iar dacă cineva vrea să treacă de recepţie, o să îl auzim când dă cu cartela de acces.

Se pare că s-a gândit la toate. În cazul ăsta mă îndrept spre el şi mă aşez tot pe canapea, dar în colţul opus lui. E o distanţă de aproape un metru între noi, dar tensiunea deja se simte. O înjur pe Miruna că mi-a luat scaunele din birou după întâlnirea de azi.

Bogdan se reazemă cu un cot de marginea de sus a canapelei şi întorcându-se cu faţa spre mine, îşi duce un deget la buze, frecându-şi buza de jos cu concentrare. Este doar în cămaşă şi are mânecile suflecate până la cot, dezvăluindu-şi din nou tatuajul care se întinde pe tot antebraţul.

Imaginea este foarte sexy.

— Nu ştiu cum să încep, că deja sunt penibil în toată treaba asta, începe el. Ştiu că, în mod normal nu ar fi treaba mea, însă nu pot să simt în felul ăsta.

Îşi ridică privirea spre mine şi mă priveşte fix.

— Te-am văzut azi cu Marius. Mai bine spus te-am văzut când v-aţi sărutat ca şi când nimic nu s-a întâmplat între voi.

Inima mi-o ia la goană. Eram sigură că a văzut ceva, însă imaginea descrisă de el pare mult mai greşită decât ce a fost în realitate. Nu spun nimic şi-l las să continue.

— Sunteţi tot împreună sau e doar un spectacol care vine la pachet cu tot secretul legat de divorţul vostru?

Îmi cobor privirea spre mâinile mele împreunate în poala rochiei şi îmi dau seama că unghiile mi-au intrat în carne. Sunt încordată la maxim şi nu ştiu cum să îi explic.

Îmi sesizează reţinerea şi completează repede:

— Te rog să îmi spui adevărul. Azi vreau doar să mă ajuţi să înţeleg tot ce se întâmplă în viaţa ta, pentru că doar aşa o să ştiu ce trebuie să fac cu viaţa mea.

— Viaţa ta trebuie să continue ca şi înainte, până să se întâmple ceea ce s-a întâmplat.

— Alex, nu-mi mai spune ce să fac, pentru că ştii că nu ascult de alţii, decât de ceea ce simt eu. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să mă

luminezi ce s-a întâmplat cu căsnicia ta!

Oftez. Cuvintele lui apăsate, dar calme, mă conving că merită să fiu sinceră cu el.

— De aproape doi ani lucrurile nu mai erau ca înainte. Eu m-am concentrat pe munca mea, el pe a lui şi fiind în domenii diferite, nu am făcut decât să ne îndepărtăm din ce în ce mai tare unul de celălalt. Erau zile în care nu ne vorbeam deloc, pentru că nu aveam timp şi problema cea mai mare era că nu ne deranja pe niciunul lucrul ăsta. Încet, totul a devenit obositor şi, inevitabil, au apărut discuţiile, care în timp m-au făcut să cred că e mai bine să divorţăm.

El mă ascultă cu atenţie fără să schiţeze un gest care m-ar putea opri.

Trag aer în piept pentru a-mi potolii bătăile inimii şi continui:

— Au fost nişte probleme, pentru că el nu voia să se termine aşa uşor şi ne-am împotmolit la nişte detalii care m-au epuizat foarte mult, însă, din fericire totul s-a terminat cu bine şi săptămâna trecută s-a pronunţat şi oficial.

Tace o secundă şi apoi mă întreabă cu o voce tăioasă:

— Te-a înşelat?

— Nu, răspund, uitându-mă în jur. Cel puţin din câte ştiu eu…

Privirea i se îmblânzeşte, dar chipul îi rămâne la fel de preocupat.

— Şi dacă totul s-a terminat, el, azi…

Se opreşte lăsându-mă să trag concluzia că e curios de vizita lui Marius.

— A fost doar o greşeală din partea lui, crezând că pentru mine mai are importanţă ce cred colegii despre relaţia noastră.

Face o grimasă, lăsându-mă să înţeleg că nici el nu crede că a fost doar o greşeală. Apoi mijeşte ochii şi chipul i se schimbă ca şi când a avut o revelaţie.

— Vrea să vă împăcaţi!

Fac ochii mari şi rămân cu aerul blocat în plămâni. Cum şi-a dat seama atât de repede? apoi reuşesc să clipesc de câteva ori şi îmi mut privirea în altă parte.

— La dracu', şuieră printre dinţi şi dintr-o mişcare este mai aproape de mine şi cu degetele lungi îmi întoarce faţa spre el. Vrea să vă împăcaţi, nu-i aşa?

— Da, şoptesc.

— Şi tu vrei să te întorci la el?

Ochii îi sunt pătrunzători şi îndureraţi. Întrebarea mi se pare absurdă şi am exclus varianta asta din start, însă nu ştiu dacă am exclus-o de tot. Deschid gura să spun ceva, apoi o închid la loc. El mă fixează cu privirea aşteptând răspunsul meu, însă gândurile îmi sunt împrăştiate ca un fum de respiraţia lui care devine tot mai apăsată.

— Este prea curând să iau o astfel de decizie, reuşesc să răspund şi mă ridic în picioare să plec

de lângă corpul lui care emană din nou aceeaşi sexualitate şi mă face să mă simt atrasă de el ca un magnet.

Dintr-un pas este lângă mine.

— Şi totuşi te gândeşti la propunerea lui!

— Bogdan, spun încet parcă încercând să îl fac să înţeleagă, este bărbatul cu care am trăit o iubire adevărată mulţi ani, înainte şi după căsătorie. Nu mi-a fost uşor să iau decizia de a divorţa şi nu-mi este uşor nici acum să închei orice legătură cu el brusc… Nu a fost un om rău cu mine şi, sincer, nu pot să uit atât de repede ce-am avut cu el.

— Dar poţi să uiţi foarte uşor ce a fost între noi doi, nu-i aşa?

Tonul îi este înţepător, dar pot vedea durerea din ochii lui şi pentru prima dată îmi dau seama că îl rănesc.

— Noi am avut o aventură, Bogdan. A fost un impuls trăit la maxim pentru câteva momente.

Privesc peste umărul lui, însă se apropie şi mai mult de mine şi simt nevoia să măresc şi mai mult spaţiul, dar el continuă să se apropie.

— De ce vorbeşti la trecut, Alex? şopteşte, aplecându-se spre mine şi fixându-mi privirea cu a lui.

Nu mă atinge, dar privirea lui este mai fierbinte decât jarul.

— Bogdan… reuşesc să spun, dar nu pot să continui.

Mă simt din nou pierdută şi încerc să mă concentrez pe ceva care să mă scoată din colţul pereţilor în care sunt prizoniera lui.

— De ce te minţi că ce a fost între noi s-a terminat, când, de fapt, atracţia asta creşte din ce în ce mai tare.

— Este doar o atracţie carnală care o să treacă.

— Crezi că o să treacă? îi aud vocea răguşită în părul meu. Există din ziua în care ne-am cunoscut şi abia acum începe să prindă contur cu adevărat, Alex.

Mâna lui îmi mângâie uşor braţul, ca atingerea unui fulg şi simt un val de căldură cum îmi cuprinde tot corpul.

— Cum crezi că mă simt eu, continuă în timpul ăsta, când văd că femeia de care sunt îndrăgostit şi pe care o doresc în orice moment al zilei, vrea să renunţe la ce simţim amândoi şi să se întoarcă la un bărbat doar pentru că e obişnuită cu el?”

Degetele lui lungi îmi ating uşor faţa. Îl privesc cu buzele întredeschise, anticipând ce urmează să facă, însă el şopteşte.

— Nu am să te sărut. Oricât de mult vreau să îţi simt buzele moi, să îmi trec mâna prin părul tău şi să te trag uşor, pentru a te avea mai aproape. Oricât de mult vreau să arunc rochia asta de pe tine şi să te am goală în faţa mea, ca apoi să te cuprind cu braţele, să îţi gust sânii, iar tu să mă primeşti imediat umedă, cum ştii că-mi place.

Oricât de mult vreau să mă pierd în tine mai tare şi mai tare până când devine dureros de plăcut şi apoi explodăm amândoi ţipând… nu am să o fac. Vreau doar să simţi şi tu ce simt şi eu, să te întrebi dacă el sau orice alt bărbat te face să te simţi atât de excitată pe cât eşti acum. Pentru că aşa sunt eu de fiecare dată când mă gândesc la tine. Imaginaţia mi-o ia razna şi visez că eşti a mea, iar când mă trezesc îmi dau seama că eşti mult mai departe.

Cu greu, ezitând, reuşeşte să facă un pas în spate, trecându-şi mâinile prin păr.

Prin cămaşa subţire, îi văd braţele încordate.

Respiraţia mea este agitată şi nu ştiu dacă să mă simt liniştită că a dat înapoi sau să fiu supărată de acest lucru.

— Ăştia suntem noi, dornici unul de celălalt şi nu are rost să negi, pentru că mă uit la tine şi sunt sigur că mă vrei acum la fel de mult pe cât te vreau eu. Aşa că spune-mi, te rog, cum poţi, după aşa ceva, să spui că te gândeşti să te întorci la el?

Respir adânc ca şi când nu mai am aer şi încerc să îmi recapăt echilibrul în picioarele moi. Îmi trec o mână prin păr şi clipesc des de câteva ori. Nu ştiu ce să zic, pentru că nu ştiu ce vreau de la mine, de la viaţa mea. Reuşesc să îi răspund, însă îmi dau seama că argumentul meu e o tâmpenie şi regret.

— Pentru că e omul cu care am trăit atâţia ani şi în care am avut încredere.

Se încruntă şi mă priveşte ca şi când l-am lovit unde îl doare cel mai tare.

— Iar eu sunt cel care a început totul ca să se răzbune pe tine.

Când spune asta îmi dau seama că m-a înţeles greşit şi că, de fapt, nu făceam referire la el. Încercam să zic ceva general care să mă scoată din vortexul lui. Efectul se pare că este cel dorit, însă costul plătit nu-mi dă o stare bună.

Face încă un pas în spate şi apoi oftează.

— Sunt un idiot…

— Bogdan… vreau să mai spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Nu trebuie să te judeci aşa tare… între noi a fost doar o aventură.

— Ţi-am mai spus că pentru mine e mai mult. Voiam să avem o relaţie adevărată…

Vorbeşte la trecut şi chipul îmi e străbătut de o urmă de confuzie.

— Oricât de mult încerc să te am lângă mine, tu pur şi simplu mă respingi şi…

Se opreşte şi se întoarce cu spatele la mine.

— Nu mai pot… îmi pierd minţile în preajma ta şi totul devine mai greu de suportat decât îmi imaginam vreodată.

Îşi ia telefonul care se pare că-i rămăsese pe canapea şi se întoarce din nou spre mine.

— I’m done, spune cu vocea frântă. Şi nu ştiu de ce am impresia că orice aş face, nu e decât să te împingă mai departe de mine şi, implicit, mai aproape de el. Dacă eram mai atent, observăm că

tu vorbeai numai la trecut când era vorba de noi, iar eu la prezent. Nu mă lasă să îi răspund şi iese din birou, ducându-se în al lui.

Îl urmez, pentru că nu-mi place cum au rămas lucrurile. Nu ştiu ce vreau să îi spun, însă nu vreau să îl las cu o impresie atât de greşită.

— Sunt într-o perioadă confuză şi foarte grea, Bogdan, îi zic când intru şi îl văd că-şi strânge lucrurile să plece acasă. Chiar şi în ziua aia în lift, veneam de la o întâlnire cu el şi cu avocaţii noştri şi eram atât de obosită, iar tu ai venit ca un tsunami peste mine şi nu mi-ai dat timp să înţeleg ce se întâmplă…

— Au trecut două săptămâni de atunci, Alexandra, iar tu nu ai făcut decât să te îndepărtezi şi mai mult de mine!

— Două săptămâni în care nu am avut timp să îmi pun nici măcar hainele la locul lor în dulapul care e pe jumătate gol!

— Tocmai asta spun, că nu e gol de două săptămâni, e gol de jumătate de an de când ai divorţat, dar tu încă te săruţi pe stradă cu fostul tău soţ!

Tonul lui e puţin mai ridicat şi cu toate astea se abţine. Strânge din pumni, apoi îşi ia laptopul în mână şi trece pe lângă mine. La uşă se opreşte şi, întorcându-se spre mine îmi spune:

— Nu îmi place să aştept, dar în cazul tău aş fi stat încă doi ani de acum înainte, dacă aveam certitudinea că nu e totul în zadar. Însă în clipa

asta simt că aş face-o degeaba.

Pleacă, lăsându-mă singură, în timp ce cuvintele lui încă sună ca un ecou în mintea mea. Aud uşa de la intrare trântindu-se şi abia atunci reuşesc să fac un pas să ies din încăpere. Mă aşez ca o somnambulă pe canapeaua mea şi rămân cu ochii pierduţi în gol şi cu mintea blocată. Nu am întrebări care să mă macine, nu am gânduri sau imagini care să mă ducă spre ceva anume, e doar o linişte care mă înconjoară şi aud doar bătăile inimii agitate. Sunt eu cu mine şi simt că am pierdut ceva foarte important. Încet, bătăile inimii devin dureroase şi chiar dacă el a plecat acasă, am un sentiment dureros ca şi când ar fi plecat de tot. A plecat de tot de lângă mine.

Capitolul 8

Bogdan

Urc în maşină şi trântesc uşa cu putere. Vreau să lovesc cu pumnul în bordul plin de butoane, însă… nu o fac. Mă simt epuizat. Secat de toată voinţa pe care o aveam. Aşa cum mă aşteptam, orice plan care o implică pe Alexandra se năruie imediat. Voiam să o fac cu adevărat fericită, să îi arăt cât de mult o doresc şi, orbit de convingerea mea, vedeam un viitor alături de această femeie care îmi împărţea nu numai dorinţa carnală care este între noi, dar şi acelaşi stil de viaţă şi aceeaşi

pasiune pentru ceea ce facem la firmă.

Dar e inutil. Ea preferă să se întoarcă la bărbatul cu care este obişnuită decât să încerce ceva nou alături de mine. Aici suntem diferiţi, pentru că eu eram dispus să încerc şi altceva în viaţă, alături de ea.

Pornesc motorul şi plec în viteză, gândindu-mă că ea a rămas singură pe tot etajul ăla, în biroul meu unde, pentru prima dată, ne-am scos amândoi măştile şi unde ne-am tras-o de parcă eram singuri pe planeta asta.

La primul semafor, dau cu capul de tetieră şi strâng din dinţi. La dracu'… De ce-am sperat că ea mă va alege pe mine? Eram convins de asta chiar şi când credeam că e măritată.

Dar răspunsul îl ştiu: pentru că niciodată nu m-am simţit cu o femeie cum m-am simţit cu ea.

Am fost un prost şi pot să trăiesc cu constatarea asta. Dar gândul că după tot ce am trăit alături de ea, am să o văd împreună cu alt bărbat, chiar şi dacă el e fostul soţ, mă face să fierb de nervi. Imaginea ei atinsă de altul mă ucide şi inima îmi bate nebuneşte în piept. Nu pot să văd aşa ceva, nu vreau să trec prin aşa ceva… Trebuie să plec, să iau distantă şi să uit de ea.

Alexandra

Încep o nouă zi, gândindu-mă ce dracu' o să mai meargă prost şi azi, însă după cea de ieri, în

care am avut doză dublă de discuţie cu bărbaţii din viaţa mea, nimic nu mă mai surprinde. Aşa că la birou sunt calmă şi pregătită pentru orice nouă lovitură.

Ziua începe normal, cafeaua o beau liniştită, pe Bogdan nu îl zăresc pe nicăieri, iar pe la ora zece plec la o întâlnire cu unul dintre colegi. Până la prânz suntem înapoi şi de data asta Bogdan este în sala de conferinţe cu toţi colegii lui. Mă întreb dacă cumva îi terorizează din nou cu idei pentru campania de Crăciun, care este aproape stabilită şi pusă în mişcare. Black Friday este la câteva zile distanţă şi toată lumea este în priză, în departamentul lui.

Mă vede, însă nu schiţează niciun gest şi mă ignoră. Pare foarte concentrat pe ceea ce discută cu ceilalţi.

Restul zilei decurge la fel, în tăcere. Îmi trimite pe mail nişte prezentări şi îmi spune să îi dau un replay dacă am ceva de modificat. Mă conformez şi nu caut niciun motiv să îl deranjez. Pleacă devreme din sediu şi nu se mai întoarce.

Zilele următoare decurg la fel. Când mă vede mă salută dând din cap şi apoi îşi vede de-ale lui.

Vinerea cea mare începe în forţă. La ora şapte toată lumea e în firmă şi începe haosul. Eu îmi supraveghez echipa, iar Bogdan stă foarte mult pe lângă ai lui. Nu ne permitem greşeli şi totul decurge fără incidente.

La prânz hotărâm să comandăm pizza pentru

toată lumea şi când cei care fac livrările ajung cu cele peste douăzeci de cutii de pizza, toată lumea îl primeşte cu urale şi chiuituri. Este o atmosferă veselă şi agitaţia zilei ne place. *Suntem* dependenţi de ea şi de aceea ne place ceea ce facem.

Mâncăm pe mese, pe lângă laptopuri, gustăm unii din pizza altora, încercând câte puţin din toate, ne murdărim pe mâini şi ne mânjim de ketchup, dar în acelaşi timp lucrăm de zor.

În toate aceste râsete îl surprind pe Bogdan că mă priveşte. Este hipnotizant şi parcă nu pot să îmi desprind privirea de el. Simt din nou acea atracţie. Ceva îmi atrage atenţia şi îmi mut privirea spre persoana care mi se adresa.

Şi apoi totul se schimbă, când după prânz un curier îmi aduce un buchet mare de trandafiri roşii în care este prins un bileţel”.

„Sper să ai un Black Friday mult mai uşor ca în anii precedenţi, Marius”. Citesc petecul de hârtie şi-l împăturesc pentru că nu vreau să îl mai vadă nimeni, nici măcar eu. Îl bag în buzunar şi le zâmbesc colegelor care fluieră a admiraţie, dorindu-şi poate şi ele să fie în situaţia mea şi să primească flori. Însă ele nu ştiu situaţia mea. Nimeni nu ştie, cu excepţia lui Bogdan, spre care îmi îndrept privirea imediat. Însă el îşi face de lucru şi nu-mi dă atenţie. Mă ignoră din nou şi de data asta simt că o face cu tot sufletul. Încet, în mine creste un sentiment de disconfort, în loc de

uşurarea pe care ar trebui să o simt.

De-a lungul zilei schimbăm câteva cuvinte, dar totul are legătură cu treaba noastră de la birou. Chipul lui când mă priveşte nu mai are nicio urmă de zâmbet. Încearcă să pară relaxat în prezenţa mea, însă este mai mult rece şi indiferent.

Nu este deloc cel care era înainte. E trist, dar nu lasă să se vadă şi se afundă în spatele laptopului cu căştile în urechi. Niciunul din noi nu stăm prin birouri, decât când avem o discuţie telefonică şi cu toate astea, împărţind acelaşi spaţiu destul de mare, nu văd niciun gest din partea lui care să mă facă să cred că nu mai este deranjat de discuţia noastră din zilele trecute. Sunt însă sigură că buchetul de flori nu a îmbunătăţit relaţia noastră.

Ne întindem până târziu, campania noastră terminându-se la douăsprezece noaptea, însă reuşim să închidem cu totul pe la ora unu. Înainte să plecăm, deschidem sticle de şampanie pentru copii, fără alcool şi ciocnim pentru a sărbătorii succesul.

— A fost o zi grea, dar am trecut cu bine, spune Bogdan.

Atât eu, cât şi el le mulţumim colegilor pentru treaba bună pe care au făcut-o şi încheiem repede, ca toată lumea să ajungă acasă să se odihnească. Când toată lumea strânge, le urmez exemplul şi mă duc în biroul meu, unde îmi adun lucrurile.

În spatele meu aud o uşoară bătaie în uşă şi

când mă întorc îl văd pe Bogdan.

— În weekend mai las activi câţiva băieţi. Îţi trimit un mesaj cu numerele lor de telefon şi mailurile, dacă e ceva să îi contactezi.

— Dacă azi treaba a mers fără probleme, sunt sigură că traficul din weekend-ul ăsta nu o să ne facă probleme.

— Şi eu cred la fel, spune. Mai vrea să adauge ceva, însă se abţine.

Rămâne în uşă, privindu-mă în tăcere şi îi simt bătălia care se dă în el. Dar oftează şi închide ochii o secundă, apoi continuă calm:

— Ai grijă de tine, Alex! Weekend frumos!

O secundă mă gândesc să îl opresc, însă nu ştiu ce să îi spun.

— Aţi făcut o treabă bună, Bogdan, reuşesc să răspund. Weekend frumos şi ţie!

La final, îi zâmbesc uşor, dar el vede că o fac din politeţe şi mă salută din cap, apoi iese. Îl urmăresc cu privirea când îşi ia la revedere de la ceilalţi şi apoi pleacă.

Îl urmez după câteva minute, împreună cu Miruna şi alţi câţiva colegi care profită de ocazie să mă întrebe programul pentru săptămâna următoare.

— Să nu credeţi că lucrurile se vor linişti, le spun zâmbind maliţios. Campania asta nu a făcut decât să le trezească oamenilor o şi mai mare poftă de cumpărături, care acum au şi un motiv bun să continue: Crăciunul. Au un pretext magic

să cheltuie bani, folosind familia şi prietenii drept scuză, aşa că vor sta mai mult decât de obicei să caute cadoul perfect.

— Din fericire avem nişte promoţii atrăgătoare şi imaginile campaniei de Crăciun parcă au ieşit mai bine ca niciodată, spune Miruna şi eu o aprob.

— Dar am auzit o chestie azi care nu ştiu cât de adevărată e, însă poate tu ai idee de ea, îmi spune o altă colegă în şoaptă: am înţeles că Bogdan a plecat de tot din firmă?

Picioarele mi se taie, dar din fericire stau rezemată de biroul secretarei în timp ce aşteptăm liftul.

— Nu ştiu nimic despre asta, spun încruntându-mă. Sper că este doar un zvon.

— Şi eu la fel, zice ea. Vorbeau unii de la marketing ieri când îmi făceau cafeaua, dar e posibil să fi înţeles eu greşit.

Pentru binele tuturor sper să fie aşa. Nu concep ca el să plece. Nu vreau ca el să plece. Să nu îl mai văd deloc? A fost o tortură zilele astea faptul că m-a ignorat, dar să ştiu că nu o să îl mai văd, e de-a dreptul îngrozitor!

— Ţi-ai uitat florile în birou! spune deodată Miruna, panicată. Să nu se supere soţul tău că au rămas peste weekend aici!

La dracu’ cu toate florile lui! Dacă zvonul este adevărat?

— Nu are cine să se supere, Miruna, spun cu privirea pierdută, în timp ce urcăm în liftul în care

Bogdan m-a sărutat prima dată. Am divorţat de prea mult timp ca să îmi mai pese de florile alea.

Liniştea din jurul meu mă face să le privesc pe cele trei fete care schimbă între ele priviri şocate.

— Aţi auzit bine, spun din nou. Am divorţat de aproape o jumătate de an.

— Dar eraţi atât de potriviţi unul pentru celălalt, spune una şi mă face să pufnesc ironic.

— Era doar o imagine, draga mea. Dacă te uitai mai atent, observai că fiecare zâmbet pe care l-ai văzut în tabloide, era la fel de fals ca sânii celorlalte ţipe din poze.

Când coborâm, cele două fete o iau înainte, şuşotind probabil despre ştirea nouă, însă Miruna mai rămâne puţin cu mine.

— Eşti bine?

— De ce mă întrebi?

— Pari supărată. Aş fi zis că din cauza veştii pe care mi-ai dat-o în lift, dar cred că mai mult este legată de zvonul ăla.

— E doar un zvon, spun mai mult încercând să mă conving pe mine. Nu are cum să plece.

Şi cu gândul ăsta trec peste un weekend agonizant, în care mă gândesc dacă este adevărat sau nu că Bogdan vrea să plece din firmă. Număr orele până luni şi îmi doresc să îl văd cât mai repede, pentru că este rândul meu să îl încolţesc şi să îl înfrunt.

Aş putea foarte uşor să rezolv cu un telefon, însă în clipa în care vreau să îl apelez îmi dau

seama că aş părea disperată din cauza acelui zvon. Aşa că aştept ziua de luni, care vine foarte greu.

Când intru în birou, florile, cu toate că au apă, sunt aproape ofilite. De aceea urăsc trandafirii, pentru că nu rezistă. Poate ar trebui să văd asta ca pe un semn clar că relaţia mea cu Marius este terminată. Încep deodată să râd. Ce proastă am fost! Cum ar mai putea fi o relaţie după ce deja am divorţat? Va trebui să înţeleagă şi el asta şi să dispară din viaţă mea cu gesturile mascate de intenţia de a fi prieteni, când de fapt vrea să o luăm de la capăt.

Alung gândul ăsta, revenind la Bogdan şi la faptul că nu a venit încă la birou. Trec câteva ore şi el tot nu apare. Poate este la un client, însă nu mai am răbdare să aştept. Simt că ceva nu e în regulă.

Îmi fac curaj şi mă duc la colegul care e omul lui de bază.

— Ai idee pe la cât ajunge Bogdan azi? îl întreb, încercând să par calmă.

Dar el pare încolţit şi se uită la ceilalţi colegi, căutând pe cineva care să îl salveze.

— Nu ştiu dacă ajunge azi, răspunde el.

— Dar ce ştii?

Întrebarea mea sună dur, dar nu-mi pasă, pentru că oricum majoritatea mă consideră o persoană foarte crudă.

— Că… o să lipsească o perioadă.

Răspunsurile lui sunt scurte şi mă enervează că trebuie să îi smulg cu cleştele fiecare informaţie.

— O perioadă?

— Da…

— Cât timp?

— Chiar nu ştiu.

Simt că sângele mi se urcă la cap.

— Ţi-a predat ceva?

— Aproape tot. A spus că o să ne ajute de la distanţă dacă avem nevoie de ajutor.

— Şi-a luat concediu?

O lumină de speranţă apare în sufletul meu.

— Din câte am înţeles eu… nu. A zis că îşi ia o pauză.

Cuvântul mă loveşte în creştetul capului. Speranţa dispare de tot.

Plec de lângă tipul roşu la faţă şi mă duc în biroul celor de la HR.

— Ce se întâmplă cu Bogdan? le întreb direct. Este plecat în concediu?

Încurcată, una îmi răspunde.

— Am înţeles că a avut deja o discuţie cu domnul Enache şi că urma să discute şi cu tine. Nu te-a pus la curent?”

— La curent, cu ce? Se apropie Crăciunul şi avem nevoie de el, iar el a plecat în concediu?

— De azi a intrat într-un fel de concediu fără plată. Nu şi-a întrerupt de tot contractul, dar din ce-am înţeles, perioada în care o să lipsească nu este stabilită.

— Deci nu ştiţi când o să se întoarcă?

— E posibil să nu se mai întoarcă deloc, răspunde ea.

Tot pământul pare că se clatină sub picioarele mele.

— Când s-au întâmplat toate astea? reuşesc să întreb.

— Vineri după-amiază.

La dracu’ cu florile alea! Totul e din cauza mea! Sunt sigură de asta! Iar dacă nu asta e cauza, trebuie să aflu exact ce se întâmplă. Ies din biroul lor şi îmi vine o idee.

Mă duc la secretariat şi îi zâmbesc fetei cu părul albastru.

— Ancuţa, am nevoie să mă ajuţi cu ceva.

Bogdan

Cobor din pat la ora nouă. De peste o oră mă chinuiam să adorm la loc, dar nu am putut. Sunt agitat şi nu-mi găsesc locul. Nimic nu-mi place şi am fost morocănos zilele astea. Ies la alergat, pentru că nu am mai făcut-o de mult timp şi asta mă ajută să mă mai liniştesc. Mă simt ciudat că într-o zi de luni dimineaţă, când toată lumea se duce sau e deja la birou, eu să alerg prin parc. La trecerea de pietoni mă opresc la semafor şi observ coada de maşini care se formează. Este o zi aglomerată, ca la orice început de săptămână. Maşini ale firmelor de curierat aleargă în toate

părţile, iar omuleţii în uniforme, fug cu zeci de colete în braţe. Toată lumea e agitată, toată lumea aleargă, însă eu o fac într-o altă direcţie.

Mănânc ceva uşor şi după ce lenevesc puţin la tv, mă bag la duş.

Sub apa caldă mă gândesc ce dracu' o să fac eu acasă în perioada asta? Chiar am de gând să îmi caut alt job? Chiar am de gând să renunţ la jobul meu, doar pentru că îmi este greu să o văd? Da. E prea greu.

Cât despre job, sunt sigur că o să mă ataşez la fel de repede de un loc nou şi de o altă echipă. Am câteva oferte venite chiar şi în ultimele luni, dar nici măcar o clipă nu m-am gândit la ele, până săptămâna trecută, acolo în maşina mea. Nu am vrut să iau o decizie pripită, însă am ştiut sigur că trebuie să iau o pauză şi să nu o mai văd o perioadă. Nu e vorba de ea, e vorba de dorinţa pe care o am de a o atinge şi să ştiu că nu am voie, e vorba de fostul soţ care îi trimite buchete imense de flori pentru a o face să se întoarcă la el. E vorba de ce face ea şi ce aş vrea să facă de fapt, cu mine.

În viaţa mea nu am fost atât de slab şi nu ştiu dacă trebuie să fiu mândru că sunt în stare să îmi recunosc acest neajuns. Mă port ca o femeie, în loc să mi se rupă şi să îmi văd de viaţa şi de cariera mea. Să mă doară în cur de ea că vrea să aleagă cea mai proastă variantă posibilă, alături de ăla şi să încep să o urăsc pentru asta. Dar ca să

pot face asta, am nevoie de timp ca atunci când o să o văd din nou, să nu mai simt că mă sufoc dacă nu o sărut.

Acum două săptămâni eram varză din cauza Dianei, însă nu se compară nici pe jumătate cu starea de căcat pe care o am acum. Şi nu am băut nimic. Este o stare psihică generală şi alergatul de azi nu a făcut decât să îmi pună sângele în mişcare, însă nu pot spune că endorfinele îşi fac prezenţa.

Îmi şterg părul cu prosopul pe care mi-l leg în jurul taliei, uitându-mă în oglindă. Barba mi-a crescut puţin, dar nu am chef să mă bărbieresc. Dau cu mâna peste ea şi îmi place senzaţia. Mă întreb dacă aşa se simţea şi pe pielea Alexandrei când o sărutam. Gândul îmi provoacă o nouă erecţie, pe care sunt decis să o ignor. Mă schimb repede într-un short sport şi mă duc spre sufragerie să butonez televizorul, însă interfonul îmi sună şi mă întreb cine dracu' mă caută.

Apăs butonul şi întreb:

— Cine e?

— Deschide!

Recunosc imediat vocea imperativă şi rămân blocat. Mecanic, apăs butonul care îi permite accesul în clădire şi totodată deschid uşa de la intrare, lăsând-o crăpată, în timp ce fug în dormitor să îmi iau un tricou pe mine.

Aleg unul alb simplu, în defavoarea celor cu texte şi desene care îmi pică în mână.

Inima îmi bate cu putere că Alexandra a venit la mine acasă poate să mă convingă să mă întorc la firmă. Iar eu nu am de gând să cedez, decât poate, cu o singură condiţie.

Ies din dormitor şi după ce reuşesc să trag pe mine tricoul, o văd. Are o rochiţă stil country, largă în partea de jos şi o pereche de cizme negre, înalte peste genunchi. Are în mână geanta şi un bileţel. Nici măcar haina nu şi-a luat-o.

Alexandra

În mână cu hârtia pe care Ancuţa mi-a scris adresa, urc cu liftul până la etajul unde locuieşte Bogdan. Uşile liftului se deschid şi eu tot nu ştiu ce dracu' caut aici şi ce am de gând să îi spun. Uşa este deschisă şi păşesc încet înăuntru, când el apare dintr-o altă încăpere, pe jumătate dezbrăcat, încercând să îmbrace un tricou în care mai rău se încurcă.

Se opreşte în loc când mă vede şi nu zice nimic câteva secunde.

— Ai găsit loc de parcare prin faţă? mă întreabă fără să mă salute şi vine spre mine oprindu-se la o distanţă destul de mare.

— Aproape de intrare.

— E frig afară. Trebuia să îţi iei haina pe tine.

Haină? Ce dracu' haină visează? Am plecat de la birou şi fără haină!

Starea de nervozitate revine încet, încet şi ia

locul anxietăţii şi emoţiei de a mă afla în casa lui, iar el să mă primească pe jumătate dezbrăcat. Nu că tricoul ăsta nu i-ar scoate şi mai mult în evidenţă corpul perfect. Are o pereche de pantaloni de trening scurţi, largi, care şi ăia îi evidenţiază pulpele musculoase. Părul îi e ud şi îmi dau seama că a ieşit de puţin timp de la duş. O mie de imagini şi detalii observate în doar câteva secunde.

— Am lăsat-o la birou, acolo unde ar trebui să fii şi tu.

— Unde ai lăsat-o mai exact?

Întrebarea mă încurcă.

Îmi face semn să intru în sufragerie şi mă conformez.

— Nu e nevoie să te descalţi, îmi spune. Oricum e dezordine în casă, că abia mâine vine menajera.

Fugitiv, arunc o privire în jur şi constat că este chiar foarte curat.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, răspund imediat.

Se aşază pe un colţ al canapelei în formă de L şi făcându-mi semn să iau loc, mă aşez pe celălalt.

— Deci? Unde ai lăsat mai exact haina, în birou?

Întrebarea mi se pare ironică, însă vocea lui este foarte serioasă.

— Pe canapea.

— Şi acolo ar trebui să fiu şi eu?

Eram sigură că aici o să ajungă întrebarea lui.

— Chiar, de ce nu eşti la birou?

— Nu mă simt bine, zice scurt.

— De ce minţi?

— Vrei să spui „de ce TE mint”?

— Da.

— Pentru că şi tu ai făcut la fel, dacă îţi aminteşti.

— Şi ai de gând să te poţi ca un copil şi să copiezi greşelile mele?

Ridică din umeri ca şi când nu îi pasă.

— Se pare că trebuia să mă înştiinţezi că ai de gând să iei o pauză şi cu toate astea am fost ultima care a aflat şi asta pentru că, întâmplător am auzit un zvon.

— Îmi pare rău, spune el sincer, am vrut să îţi spun vineri, însă eram prea obosiţi şi nu am mai avut energia necesară. Domnul Enache mi-a spus sâmbătă că o să vorbească el cu tine.

— Nu a făcut-o, zic dur.

— Şi totuşi ai aflat, din fericire.

— Despre ce drac de fericire vorbeşti tu? Când ai de gând să te întorci? Avem multă treabă şi toate campaniile ne sunt pe cap!

El închide ochii şi când îi deschide se întinde după paharul cu apă care era pe măsuţa din faţa lui şi ia o gură. Îl pune tacticos la loc şi abia apoi îmi răspunde.

— Nu cred că mă mai întorc. Am discutat şi cu Enache şi de-asta era preferabil să discute şi cu

tine, pentru că nu vreau ca el sau oricine altcineva să se ia de mine şi să îmi urle că am lăsat alea varză la birou. Totul este în ordine, pus la punct, fiecare din departament ştie ce să facă şi Mihăiţă este în locul meu, iar el îţi va trimite tot ce ai nevoie.

— Dar Mihăiță nu eşti tu! Tu eşti directorul de marketing şi avem nevoie de tine!

Are aceeaşi privire pătrunzătoare şi se încruntă de parcă şi-ar fi dat seama de ceva.

— De ce ai venit până aici, Alexandra?

— Ca să aflu ce se întâmplă, pentru că acolo nimeni nu e în stare să mă lămurească.

— De ce ai venit cu adevărat aici, Alexandra? mă întreabă din nou, de data asta mai apăsat.

Oftez, dând afară aerul care parcă nu-mi ajunge în plămâni.

— Ai decis să pleci din firmă din cauza mea, nu-i aşa?

— Crezi că te va ajuta în vreun fel răspunsul meu?

— Vreau să ştiu!

— Ştii foarte bine, chiar nu era nevoie să vii până aici să mă chinui şi mai tare.

Răspunsul este evident în vocea lui nervoasă şi asta mă face să devin şi mai agitată.

— Eşti un laş! Renunţi la tot din cauza mea?

Ridic tonul şi, negăsindu-mi locul, mă ridic în picioare şi imediat el este lângă mine, destul de aproape, însă nu mă atinge.

— De ce ai venit aici, Alexandra? mă întreabă din nou cu vocea răguşită.

Privirea lui mă fixează, dar sunt încă nervoasă.

— Ţi-am spus de ce-am venit!

— Nu, nu mi-ai spus, pentru că nu ţi-ai recunoscut nici ţie adevăratul motiv!

— Nu este un alt motiv, am venit pentru că voiam să ştiu dacă asta se întâmplă cu adevărat din cauza mea.

— Şi dacă totul e din vina ta, ce ai de gând să faci?

— Dacă ţi-e aşa greu să lucrezi cu mine, atunci o să plec eu! Dar nu vreau să renunţi la jobul tău, pentru că asta m-ar face să mă simt mult prea vinovată!

Mijeşte ochii şi respiraţia îi devine şi mai precipitată. Mă prinde de mână şi mă trage spre el, lipindu-mă de corpul lui. Tocurile nu mă ajută foarte mult şi tot trebuie să îmi ridic privirea.

— De ce ai venit până aici? Măcar ai idee?

Respiraţia lui caldă îmi mângâie obrazul. Mă simt moale în mâinile lui care le ţin prizoniere pe ale mele.

— Să te aduc înapoi, răspund cu vocea pierdută, cu privirea pierdută în ochii lui căprui.

— Mă vrei înapoi la firmă?

— Da…

— De ce? şopteşte, în timp ce faţa lui coboară uşor şi nasul lui îmi mângâie părul.

— Pentru că avem nevoie de tine.

— Firma are nevoie de mine…

— Da…

Închid ochii şi ştiu că sunt pierdută.

— De ce ai venit până aici, Alex?

— Pentru că… am nevoie de tine.

— Nu e de ajuns, Alex, şopteşte şi buzele lui îmi caută scobitura gâtului.

Îmi las capul uşor într-o parte şi el mă mângâie uşor cu buzele, apoi mă muşcă încet de lobul urechii. Senzaţii calde îmi străbat tot corpul.

— Spune-mi adevărul! Acum e momentul să fim sinceri cu adevărat unul cu celălalt, Alexandra.

Nu ştiu când şi cum a făcut asta, însă deodată simt în spatele meu peretele rece. Îmi eliberează mâinile şi mă mângâie încet pe braţe, peste mânecile subţiri ale rochiei.

— Pentru că nu vreau să te pierd.

— Ca şi coleg?

— Da.

Mâinile lui continuă să îmi caute sânul, pe care îl masează uşor, iar gura lui îmi mângâie încet clavicula, coborând spre scobitura decolteului. Respiraţia lui lasă urme arzătoare pe pielea mea, dar continuă acest joc care mă face să fierb şi să îl vreau şi mai mult.

— Doar atât?

— Nu, zic ca în transă, lăsându-mi capul pe spate.

Îmi pun mâinile pe umerii lui şi el continuă să coboare spre abdomenul meu, conturându-mi

şoldurile, jucându-se cu încreţiturile fustei, ridicând-o încet.

Coboară în genunchi în faţa mea şi îmi ridică fusta, dezgolindu-mi coapsa, pe care o mângâie cu buricele degetelor.

— Spune-mi ce vrei, Alex?

— Pe tine, răspund încet.

Îi simt respiraţia caldă prin chiloţii mei şi gem încet. Îmi pierd degetele în părul lui încă umed şi mă las în voia senzaţiilor.

— Eşti sigură? şopteşte în timp ce îmi mângâie vulva pe deasupra chilotului.

— Doar pe tine te vreau…

— Şi dacă o să fugi din nou?

Degetele lui înlătură uşor materialul şi suflă încet peste clitorisul fierbinte.

— Nu mai există alt loc pe lumea asta decât lângă tine.

În clipa aia limba lui mă atinge şi apoi mă linge, gustându-mă lent şi cu poftă. Este o plăcere agonizantă şi gem de cât de bine pot să îl simt acolo jos.

— Eşti atât de dulce şi deja umedă, aşa cum îmi place, zice şi se ridică în picioare.

Îmi cuprinde faţa cu mâinile şi mă priveşte în ochi, cu acea privire plină de dorinţă care mă face să îl vreau şi mai mult. Buzele le găsesc pe ale mele şi cu limba le atinge, le gustă şi apoi mă sărută cu poftă gemând în gura mea. Îşi pierde mâinile în părul meu, dându-mi capul pe spate

pentru a mă săruta aşa cum îmi place. Limbile noastre se împleticesc şi se ating într-un joc ameţitor care mă lasă fără răsuflare”.

Vreau să îl gust, vreau să îi arăt cât de mult îl doresc şi îmi strecor mâna în spatele elasticului de la pantalonii de trening şi-l descopăr gol, tare şi fin. Îi dau jos pantalonii şi vreau să îl răsplătesc pentru plăcerea pe care mi-o oferă şi mă desprind din sărutarea lui, aşa că e rândul meu să mă las în genunchi sub privirea lui uimită.

Îl ţin în mână şi-l frec uşor, în timp ce îmi trec limba peste capul umezit. Geme şi-şi aruncă tricoul de pe el. Îl ling şi îl gust cu buzele, înainte să îl bag în gură, unde limba mea îl împinge spre cerul gurii. Îl strâng cu mâna în timpul ăsta şi-l sug ridicându-mi privirea spre el.

Este tot gol şi imaginea mă excită mai tare. Are buzele întredeschise şi privirea lui devoratoare mă face să îl gust şi mai cu poftă.

— Doamne, Alex, mă omori, geme şi mă ridică în picioare, oprindu-mă din ceea ce fac. O să îmi dau drumul dacă mai continui şi nu vreau să termin aşa.

Gura lui o acoperă din nou pe a mea şi mâinile îmi caută fermoarul rochiei pe care îl desface imediat. Îmi scoate rochia de pe mine şi rămân în lenjeria neagră, dresul cu adeziv şi cizmele negre cu toc.

Îmi zâmbeşte, muşcându-şi buza de jos.

— Eşti superbă… îmi şopteşte, sărutându-mă

din nou.

— Acelaşi lucru pot spune şi eu despre tine, zic în timp ce degetele mele conturează abdomenul încordat, coborând pe şolduri şi urcând din nou pe spate. Trasez dungi cu unghiile şi el îşi împinge penisul erect în chiloţeii mei dantelaţi.

Îmi cuprinde fundul cu mâinile şi mă ridică peste şoldurile lui, în jurul cărora îmi împleticesc picioarele. Gurile noastre nu se desprind şi mă duce în dormitor, lăsându-mă încet pe pat. Se freacă de mine, căutându-mi umezeala prin lenjeria subţire. Îmi ridic pelvisul în ritmul mişcărilor lui, dorindu-l în mine.

— Nu încă, iubirea mea, şopteşte. Vreau să mă bucur de fiecare centimetru al pielii tale, la care am visat atât de mult.

— Oh, Bogdan, gem când gura lui coboară pe gâtul meu spre sâni, eliberându-i din strâmtoarea sutienului. Este atât de bine!

— Da, iubito, te simt îmi cuprinde sfârcul cu buzele, trăgând uşor de el, gustându-l şi muşcându-l cu poftă şi nerăbdare. Suflă uşor peste el când simte că trage prea tare şi din gâtul meu ies sunete pline de dorinţă.

Acelaşi tratament îl aplică şi celuilalt sân şi îmi arcuiesc spatele, oferindu-mă toată acestui bărbat care a trezit în mine sentimente pe care nu credeam că o să le mai am.

Gura lui coboară pe abdomen, spre buric,

limba trasează dungi fierbinţi care îmi străbat pielea cu milioane de senzaţii plăcute, apoi îmi scoate cizmele, aruncându-le lângă pat şi revine la zona umedă. Îşi trece nasul peste lenjeria umezită, eliberându-mă de ea dintr-o mişcare. Apoi limba lui mă atinge încet acolo jos, tachinându-mă până când gura lui îmi acoperă clitorisul, sugându-mă şi trăgând uşor, gustându-mă şi lingându-mă într-o multitudine de mişcări care mă fac să îmi simt corpul tot mai fierbinte.

— Sunt a ta, Bogdan, îi spun când limba lui intră în mine. Numai a ta!

Geme la auzul cuvintelor mult dorite şi degetul lui mă penetrează, acompaniind limba în jocul ameţitor, formând cercuri înăuntrul meu, intrând şi ieşind, mai repede şi mai repede, apoi încă un deget, mai în forţă, mai dornic să mă ducă pe culmile plăcerii, până când simt corpul cuprins de furnicături şi fiori care mă fac să explodez, iar el continuă să mă guste lent până când convulsiile mele se liniştesc.

Gura lui o găseşte imediat pe a mea, sărutându-mă şi îmi simt propriul gust pe buzele lui. Îşi freacă penisul de vulva mea udă, umezindu-l cu această mişcare care nu mă face decât să îl doresc şi mai mult şi apoi intră în mine, încet, agonizant şi dureros de plăcut. O secundă rămâne în mine şi gemem amândoi de plăcere, simţind că timpul s-a oprit în loc. Intră şi iese din mine, continuând să mă sărute, să îmi muşte buza de jos

şi să se piardă tot mai adânc în mine. Mâna lui îmi cuprinde coapsa, ridicând-o mai sus şi făcându-mă disponibilă penetrării lui şi continuă să crească ritmul mişcărilor, tot mai adânc, tot mai tare, tot mai fierbinte, până când aceeaşi senzaţie magică îmi cuprinde corpul şi îmi dau drumul, iar el mă urmează imediat, cu un răget de plăcere.

Să prăbuşeşte lângă mine şi mă trage peste el, sărutându-mă cu poftă. Apoi mă cuprinde cu braţele puternice şi mă ţine lângă pieptul lui, până când bătăile inimilor noastre se liniştesc. După câteva minute în care îmi sărută fruntea şi creştetul din când în când, îmi ridică bărbia şi mă pierd în privirea lui blândă.

— Ai spus că eşti a mea.

— Numai a ta, îi răspund, zâmbind fericită.

Sunt a lui, trup şi suflet.

— Te iubesc, Alexandra.

— Şi eu te iubesc, Bogdan.

Mă sărută din nou, cu pasiune şi încet pofta revine. De data asta mă urc peste el şi acolo în miezul zilei mă dăruiesc lui din nou.

Epuizaţi, după zeci de minute de extaz, mă cuibăresc în braţele lui şi adormim goi, acoperiţi parţial de un cearşaf subţire.

Capitolul 9

Alexandra

După aproape jumătate de oră, deschid încet ochii şi el mă priveşte, zâmbind.

— Nu ai idee cât am visat la momentul ăsta, zice.

— Am crezut că ai adormit şi tu.

— Puţin, însă am preferat să te privesc cât de liniştit dormeai.

Îmi mângâie o şuviţă de păr, dând-o într-o parte. Îmi admiră chipul şi mă sărută uşor pe frunte şi apoi pe buze.

— Nu ai mâncat de prânz nici tu, nu-i aşa?

— Nu am apucat.

— Zâmbeşte.

— Ai venit la mine.

— Mi-a luat cam mult timp, recunosc cu ruşine şi el se încruntă.

— De ce zici asta?

— Pentru că m-am încăpăţânat atât timp să îmi recunosc adevăratele sentimente, când puteam să fiu sinceră de la început cu mine însămi şi ne scuteam pe amândoi de toată nebunia asta.

— Eu mă bucur că s-a întâmplat şi acum. A fost mai incitant.

— Chiar aveai de gând să pleci?

— Da.

— Chiar dacă asta însemna să nu mă mai vezi deloc?

— Pentru o perioadă de timp, ştiam că am nevoie să stau departe de tine ca să nu te mai doresc ca un nebun, altfel riscam să te terorizez în

fiecare zi, până când, probabil, ai fi plecat tu.

— Nu cred că aveam puterea să fac asta.

Se ridică în capul oaselor şi încercă să se dea jos din pat. Şi eu la fel.

— După ultima noastră discuţie mi-a fost clar că nu am nicio şansă, iar după ce-am văzut şi florile primite, am decis că e mai bine să mă retrag până nu fac mai mult rău amândurora. Ai spus că în el ai încredere şi mi-ai amintit că eu am început totul cu o intenţie indecentă şi rea.

Mă ia de mână şi mă trage spre baie, zâmbind machiavelic.

— Facem duşul împreună?

— Cu cea mai mare plăcere, răspund, amuzată de atitudinea lui ademenitoare.

Dă drumul la apă şi câteva secunde mă cuprinde în braţe.

— Am greşit făcându-te să crezi că nu am încredere în tine. M-ai speriat când mi-am dat seama care a fost gândul tău iniţial, însă în acelaşi timp gesturile şi atingerile tale îmi contraziceau convingerea şi în sinea mea ştiam că eşti sincer. Cuvintele mele le şoptesc cu capul pierdut în clavicula lui pe care la final o gust cu buzele înroşite de barba lui nerasă. Barbă pe care o mângâi.

— Te-am zgâriat cu ea? mă întrebă îngrijorat.

— Cât să amplifici plăcerea şi mai mult.

— Atunci sunt liniştit.

— Să nu fi, zic ridicându-mi privirea spre el.

Pentru că te vreau din nou.

— Oh, iubito, nici eu nu pot să mă satur de tine…

Îmi acoperă gura cu a lui şi mă bagă sub duş, unde spălându-ne unul pe celălalt, de fapt ne atingem în cel mai erotic mod, degetele lui intră în mine, iar eu îmi adâncesc degetele în braţele lui şi apoi îl cuprind din nou în mână, lăsând apa caldă să îl mângâie şi conducându-l din nou în mine. Apoi mă întoarce cu spatele, cuprinzându-mi sânii cu palmele, ciupindu-mi sfârcurile şi lipindu-mă de pieptul lui. Apa caldă curge printre noi, amplificând mişcările şoldurilor lui, când intră din nou în mine. Îmi muscă lobul urechii şi, mărind ritmul din ce în ce mai tare şi mai puternic, gemem de plăcere când momentul maxim de plăcere ne loveşte în acelaşi timp.

După ce ieşim şi ne ştergem, îmi dă un tricou larg şi lung cât să îmi acopere jumătate de fund.

Mă priveşte admirativ şi în ochii lui văd sclipirea periculoasă.

— Mi-e prea foame, că altfel nu te mai scoteam din camera asta, zice. Spune-mi că nu mai trebuie să te întorci azi la birou.

Amintirea jobului pe care l-am părăsit în plină zi mă face să îl privesc cu ochii mari.

— Am uitat de tot de asta, spun şi încep să râd, nevenindu-mi să cred că am uitat de job. E prima dată când mi se întâmplă aşa ceva. Mă apropii de el şi, ridicându-mă pe vârfuri îi sărut

buzele moi. Ce îmi faci tu mine?

El mă cuprinde cu braţele şi mă sărută înapoi.

— Crede-mă, iubito, ai acelaşi efect asupra mea.

— Mă duc să îmi verific telefonul şi sper să fie totul în regulă acolo, zic ieşind din cameră, iar el este în urma mea.

— După weekendul plin care abia a trecut, cred că merită şi ei un pic de relaxare.

El se opreşte în dreptul bucătăriei şi îmi spune:

— Mă tem că nu prea am mâncare gătită, însă pot să-ţi fac o omletă, dacă nu este prea târziu pentru ea. Mai am şi nişte friptură de pui, pe care o comandasem aseară.

— Sună perfect! zic în timp ce îmi caut prin geantă telefonul.

Am patru apeluri nepreluate, două de la un client şi două de la Miruna, aşa că o sun pe ea prima dată.

— Probleme, Miru? o întreb cu o voce calmă.

— Nu, nu. E foarte impacientat un client. Susţine că nu a primit oferta noastră pentru Campania de Crăciun şi îi e frică că intră în criză de timp.

— Nu mai revin azi la birou, aşa că te rog să te duci la laptopul meu şi să îi retransmiţi oferta pe care am dat-o joia trecută. E ultimul mail către el. Apoi îl suni şi îi spui că nu are de ce să-şi facă griji şi că îl caut eu mâine să discutăm detaliile.

— Ok, confirmă ea. Tu eşti bine?

— Da, a intervenit ceva şi nu am mai avut timp să revin la birou să îmi iau laptopul.

— Dacă mai e ceva, o să încerc să îi redirecţionez pe toţi pentru mâine, ca să te lase în pace. Oricum e linişte pe aici şi promitem să fim cuminţi.

Gluma ei îmi aduce un zâmbet.

— Mulţumesc, Miruna, ne vedem mâine.

Închidem şi când mă întorc, în dreptul uşii, rezemat de toc este el, cu braţele încrucişate peste pieptul gol, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi de trening, asemănători cu cei care zac acum aruncaţi prin sufragerie. Îşi muşcă buza de jos provocator şi rămân neclintită sub privirea lui pătrunzătoare.

— Am înţeles eu bine sau nu te mai întorci azi la birou?

— Aşa cum ţi-am spus, domnule Mireş, am pierdut foarte mult timp datorită încăpăţânării mele. Mă tem că avem de recuperat, zic pe un ton serios şi mă duc spre el, punându-mi palmele pe pieptul lui şi continui cu mai multă sinceritate. Dacă aş putea, aş opri timpul în loc, aici şi acum.

Îmi ating buzele de pieptul lui şi degetele lui îmi răspund imediat, strângând carnea de pe spate.

— Trebuie să te hrănesc înainte de toate, pentru că la cum o să continue ziua asta, avem nevoie de puţină mâncare.

Sărutându-mi buzele, mă ia de mâini şi mă conduce în bucătărie, aşezându-mă pe un scaun înalt lângă masa pentru servire.

Îmi pune în faţă un pahar cu fresh de fructe şi o ceaşcă de cafea.

— Apetitivul, până fac repede omleta, explică.

— Vrei să pregătesc eu?

— Nu e nevoie, ştiu să o fac, zice şi se apleacă peste bar, sărutându-mă scurt. Îmi place să te ştiu aproape, indiferent ce fac.

— Şi mie îmi place să te urmăresc în timp ce tu lucrezi, mărturisesc, urmărindu-l în timp ce taie nişte legume.

Orice gest al lui mă excită, orice mişcare mi se pare masculină şi plină de erotism.

Îmi observă privirea şi zâmbeşte.

— Ştiu, iubito şi eu simt la fel.

Mă înţelege atât de bine şi îi zâmbesc, muşcându-mi buza de jos. Sunt excitată din nou şi nu-mi vine să cred că starea asta persistă şi după atâtea ore.

Într-un final, împarte omleta cu legume şi cu câteva tipuri de brânză pe câte o farfurie, punând una în faţa mea şi sieşi îşi păstrează una. Picioarele lui despărţite le încadrează pe ale mele şi imediat ce gust şi descopăr gustul bun, încep să mă bucur de mâncare şi realizez că îmi era cu adevărat foame. Pe o altă farfurie este nişte piept de pui pe care îl taie în bucăţele mici şi îmi întinde farfuria. Este foarte atent şi îmi place cum mă

răsfaţă.

Totul pare atât de natural, ca şi când am făcut asta de o mie de ori până acum. Zâmbesc şi el observă, întrebându-mă din priviri.

— Eu, tu, noi, aici, mâncând… parcă face parte din rutina zilnică de mult timp.

— Pentru că am aruncat amândoi toate bagajele şi în sfârşit ne purtăm sinceri şi naturali unul cu celălalt. O dovadă în plus că ne potrivim perfect.

Îl privesc blând şi ochii lui îmi răspund cu aceeaşi candoare.

— Sunt fericită, mărturisesc.

Cu gura plină, se apleacă şi mă sărută pe buze.

— Eu sunt şi mai fericit, spune după ce înghite şi ultima porţie din farfurie.

Îi era foarte foame, însă aşteaptă să termin şi eu.

— De ce crezi că eşti mai fericit decât mine?

— Pentru că din clipa în care te-am sărutat mi-am dat seama că în viaţa mea nu mi-am dorit ceva mai mult decât să fiu lângă tine. Te-am visat chiar şi în noaptea aia, înainte să vin la birou şi cred că ăsta a fost adevăratul motiv pentru care am simţit nevoia să sar pe tine în lift.

— M-ai visat?

— Da, mărturiseşte zâmbind. Visasem că făceam sex cu cineva pe un birou, însă nu mi-am dat seama cine era persoana din vis, până când te-

ai apropiat de mine să îmi aranjezi gulerul de la helancă şi ţi-ai dau o şuviţă peste umăr. Atunci totul s-a limpezit în mintea mea şi imaginea a devenit clară.

— Ai avut o premoniţie, zic zâmbind, însă uimită de coincidenţa visului cu cele întâmplate.

— Oh, iubito, legat de tine am avut o mulţime de astfel de premoniţii, care acum sunt sigur că se vor împlini, şi îmi dă după ureche şuviţa de păr despre care vorbeşte.

— Şi totuşi, cred că eu sunt mai fericită.

— Explică, zice concentrat pe mine, aruncând în gură o bucăţică de carne de pui.

— Am divorţat şi am continuat un proces lung şi greu luni de zile şi în fiecare seară ajungeam în casa goală, convinsă că trebuie să mă împac cu noua mea stare de femeie care nu va fi iubită de un bărbat aşa cum îmi doream şi că nu o să găsesc niciodată pe cineva cu care să fiu eu însămi, fără să fiu judecată. Când tu spuneai că noi doi suntem la fel, nu-mi venea să cred că atât de repede pot să îmi găsesc fericirea care mi-a lipsit atât de mult. Şi azi, împinsă de disperarea că te voi pierde, am plecat de la birou fără haină, fără laptop, fără să mă gândesc la consecinţe şi mi-am recuperat speranţa că voi fi din nou fericită.

El se aruncă asupra mea şi mă strânge cu putere la piept.

— Of, Alexandra şi eu mă simţeam la fel de pierdut şi nu-mi venea să cred că ai fost atât de

aproape în tot timpul ăsta şi nu mi-am dat seama.

— Toate s-au întâmplat la momentul potrivit, iubitul meu. Nici mai devreme, nici mai târziu. Visul tău a venit la fix.

Gura lui o găseşte din nou pe a mea şi mă sărută cu toată dragostea, iar eu îi răspund la fel.

Noaptea se lasă şi ne găseşte goi şi îmbrăţişaţi. Ne mutăm din dormitor în sufragerie, epuizaţi şi fericiţi. Întinşi pe canapea, ne uităm la televizor, relaxându-ne în tăcere. Este atât de confortabil şi cald în braţele lui, încât nu-mi vine să plec.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, îmi şopteşte, ca şi când mi-ar citi gândurile.

Aprob din cap şi ştiu că nu aş fi putut să plec de lângă el atât de curând.

— Mâine mergi cu mine la birou?

Tace o secundă şi simt că ezită.

— Crezi că or să se uite ciudat cei de acolo dacă mă întorc atât de curând?

— Contează?

— Nu prea.

— Sunt sigură că toţi speră să te întorci. Probabil îşi imaginează că decizia ta are legătură cu conflictele noastre din ultimele zile, dar ţinând cont că azi am făcut ca trenul pe-acolo şi le-am dat de înţeles că o să discut cu tine, le putem spune că după o discuţie lungă am rezolvat conflictul nostru şi lucrurile pot să revină la normal.

— Dar lucrurile nu vor reveni la normal între

noi.

— O să ne prefacem că ne certăm, când de fapt, ne închidem în birou şi ne iubim ca doi nebuni.

— Ţi-am spus că-mi place cum gândeşti? zâmbeşte şi mă sărută zgomotos. Cu o asemenea propunere nu am cum să te refuz.

— Doar că va trebui să trec şi eu pe acasă să mă schimb, asta dacă nu vrei să le fie clar tuturor că am petrecut noaptea împreună.

Gândul mă face să chicotesc.

— Mie nu-mi pasă, însă nu ştiu ce vor crede ei despre femeia pe care încă o cred căsătorită.

Din glasul lui îmi dau seama că gândul acesta îl deranjează.

— Bomba asta a explodat deja, spun şi el mă priveşte deodată surprins, aşa că îi explic mai departe. Vineri seară, în lift, când am auzit zvonul că tu ai fi părăsit de tot firma, nu mai mi-a păsat de nimic şi contextul discuţiei m-a făcut să le spun fetelor că sunt divorţată de ceva timp. Sunt sigură că până acum toată lumea a aflat.

El mă sărută din nou, cu mult drag.

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Cred că din clipa aia când m-am simţit eliberată de toată minciuna din jurul meu, ştiam că vreau să te caut, să vin la tine, însă eram prea confuză să înţeleg ce mi se întâmplă. A fost un weekend lung.

— Doamne, Alex, îmi spune sărutându-mi

fruntea, obrajii, buzele. Asta înseamnă că nu mai trebuie să mă prefac că nu te iubesc!”

Râd amuzată de entuziasmul lui adolescentin.

— Cred că totuşi e bine ca la început să îi luăm încet, să nu-i traumatizăm pe copii.

— Dacă ar fi după mine, mâine aş intra direct cu tine de mână în sediu.

Îmi imaginez chipurile şocate ale celorlalţi şi râd.

— Sau aşa…

— Doar cu acordul tău, spune el. Mie însă nu-mi place să mă ascund.

— De ce nu? a fost foarte interesant şi incitant în ultimele săptămâni.

— Poate să fie incitant şi fără să ne prefacem că ne certăm, dar cred că ai dreptate. Le luăm încet.

Şi, spunând asta, mâna lui coboară peste sânii mei, frecându-mi sfârcul pe deasupra tricoului, apoi peste abdomen, atingându-l cu buricele degetelor şi mai jos, spre locul meu fierbinte.

— Încet, îmi şopteşte, suflând aerul cald în urechea mea şi închid ochii, lăsându-mi capul pe spate pentru a-mi oferi gâtul buzelor lui.

— Încet, repetă cuvântul care sună atât de erotic în urechile mele, când începe încet să mă pătrundă cu degetul, iar coapsa lui puternică îmi desparte picioarele, pentru a-şi face loc.

Mâna lui începe să se mişte imitând mişcările penisului care se freacă umed de coapsa mea

aşteptând să intre în mine odată ce el îşi scoate degetul. Mă pătrunde în forţă şi geamătul de plăcere mi-l acoperă cu gura lui avidă şi, ridicându-mi mâinile deasupra capului, mi le încătuşează cu palma lui, devenind prizoniera mişcărilor ameţitoare şi pline de erotism.

Adorm în braţele lui, epuizată şi cu corpul sensibil la atingerile acestea care îmi produc constant atâta plăcere.

Am un somn dulce şi când mă trezesc dimineaţa la auzul alarmei de la telefon, nu-mi vine să cred că am dormit atât de bine în braţele lui.

Îmi zâmbeşte şi mă sărută pe frunte cu candoare.

— ’neaţa, zice încet. Ai dormit bine?

— Ca un prunc, mărturisesc. Nu m-am trezit nici măcar o dată. E atât de bine lângă tine… Tu cum ai dormit?

— M-am trezit o singură dată, crezând că totul a fost un vis, însă când te-am văzut încă lângă mine, te-am sărutat şi te-am luat în braţe. Erai frântă de oboseală şi mă bucur că nu te-am trezit.

— Cred că am simţit ceva ca prin vis, însă era prea plăcut şi nu am vrut să deschid ochii.

— Mi-aş fi dorit să stăm şi azi aici… Nu mi s-a potolit deloc pofta nebună de a te gusta, şopteşte răguşit şi se împinge cu erecţia în abdomenul meu.

Simţindu-l dornic, nu pot decât să îi răspund

cu aceeaşi plăcere şi îi cuprind părul de pe ceafă cu degetele, trăgându-l spre mine şi îl sărut cu poftă”.

Ajungem la birou mai târziu, pentru că facem un ocol la mine acasă, unde Bogdan, analizându-mi dulapul, scoate o rochiţă asemănătoare cu cea de ieri, însă de culoare neagră.

— Asta vreau să o porţi azi.

Mă amuză iniţiativa lui şi totodată îmi place ca cineva să decidă în locul meu ţinuta care în fiecare zi îmi ocupă minute bune pentru a o alege. Mă conformez şi, în timp ce mă îmbrac, el mă urmăreşte cu privirea.

— Vreau să văd cum se închide, să ştiu cum ţi-o dau jos diseară când ajungem acasă.

Privirea lui este dornică de mai mult, dar şi a mea este la fel de încărcată de dorinţă.

— Dacă nu plecăm cât mai repede, nu cred că mai ajungem azi la birou.

El ridică mâinile în semn de apărare.

— Eu ţi-am spus asta de dimineaţă, dar tu vrei neapărat să mergem la birou. Sunt curios cât o să rezistăm pe acolo.

— Trebuie să rezistăm, că avem multă treabă, îl cert şi el zâmbeşte, continuând să mă privească.

— O să fie o zi lungă, zice mai mult pentru el, uşor amuzat de atracţia constantă care este între noi.

Încalţ o pereche de pantofi negri, cu toc înalt şi înainte să iau un alt palton pe mine, îl aud

oftând.

— O să fie o zi a dracului de lungă…

Decidem să luăm maşina lui, pentru că oricum avem de gând să plecăm împreună şi astfel pornim spre birou, uşor emoţionaţi.

În lift, amintirile ne lovesc pe amândoi şi ne zâmbim cu subînţeles, însă mai sunt şi alte persoane în spaţiul acesta şi ne abţinem de la comentarii. Oftează şi mă ia subtil de mână, strângându-mă încet.

Ieşind din lift ne lovim de privirea uimită şi în acelaşi timp încântată a Ancuţei.

Mă duc lângă ea şi o pup pe obraz, lăsând-o şocată de încântare.

— Ea a fost complicele meu, dar rămâne secretul nostru, mă adresez lui Bogdan şi apoi ei îi fac cu ochiul. Dacă nu era fata asta minunată, nu mai eram acum, aici.

El zâmbeşte vizibil fericit şi ştiu că în clipa asta ar vrea să mă ia în braţe şi să mă sărute, dar îi fac şi lui cu ochiul şi se abţine.

— Asta înseamnă că ai revenit? îl întreabă Ancuţa entuziasmată.

— Crezi că am putut să scap de fiinţa asta încăpăţânată? glumeşte el arătând spre mine şi eu mă prefac că sunt măgulită.

— Acum mişcă-ţi fundul la treabă, îi zic, încercând să par serioasă.

El porneşte înaintea mea, iar eu rămân să îmi fac selecţie în corespondenţa de pe biroul Ancuţei.

— Ce mă bucur că l-ai convins să se întoarcă, spune ea. Pare cu adevărat fericit că e-aici.

Uitându-mă spre sala mare unde sunt celelalte birouri, îl aud pe Bogdan adresându-se colegilor lui:

— Credeaţi că aţi scăpat de mine aşa uşor? La treabă, leneşilor!

Este primit cu urale de bucurie şi simt că viaţa mea este completă.

Aici am tot ce îmi trebuie: jobul ideal, colegi minunaţi, clienţi pe măsură şi, cel mai important, îl am alături pe bărbatul pe care îl iubesc cel mai mult.

Bonus
Bogdan

Intră în biroul meu şi văzând-o cu rochiţa neagră, îmi amintesc imediat ce are pe sub ea: lenjeria dantelată neagră, care îi atinge pielea fină, dresul cu bandă adezivă care îi strânge coapsa… Corpul meu răspunde imediat şi mă bucur că geamul e acoperit de rolete. Închide uşa în urma ei şi vine cu nişte hârtii spre mine.

— Am nevoie să semnezi şi tu contractul ăsta, dar înainte de asta, să te uiţi puţin la articolele 12 şi 16 care vizează serviciile de marketing.

Rămân pe scaun şi îi fac semn să vină cu el lângă mine. Se apleacă să se uite împreună cu mine peste hârtiile printate şi coapsa ei este atât

de aproape de mine, încât nu rezist tentaţiei să nu o ating uşor. Mijeşte ochii spre mine imediat.

— Citeşte-mi contractul, îi spun pe un ton uşor poruncitor în timp ce mâna mea urcă de-a lungul piciorului, pe sub rochiţa încreţită, dincolo de banda adezivă, până ating lenjeria fină.

Prin buzele ei întredeschise trage aer în piept şi în colţul gurii îi apare un zâmbet provocator.

— Citeşte-mi articolele alea, că eu nu văd prea bine.

Pun mâna stângă pe un colţ al contractului, nelăsând-o să îl ridice şi astfel forţând-o să rămână aplecată, aşa că cealaltă mână are acces mai uşor la zona pe care doresc să o simt din nou. Ea citeşte cu greu, încurcându-se în timp ce o frec uşor pe deasupra lenjeriei. Doresc să simt cât e de umedă şi sunt extrem de mulţumit când descopăr că gândurile mi-au fost ascultate, în timp ce degetele mele intră în chiloţii ei şi îi ating pielea fină a vulvei, deja pregătită pentru mine. Imediat îmi introduc un deget în ea şi geme, oprindu-se din citit.

Are ochii închişi şi respiraţia tot mai apăsată, însă îmi place jocul.

— Tu ai vrut să venim la birou, iubito, şoptesc cu vocea plină de dorinţă. Continuă să citeşti.

Zâmbeşte şi îi place tonul meu poruncitor, aşa că se conformează şi încearcă să continue fraza întreruptă.

Încet, degetul meu intră şi iese din ea şi o simt

atât de umedă încât cred că o iau razna dacă nu intru cu totul în ea. Dar este cel mai nepotrivit loc în acest moment al zilei, oricine po ale să intre peste noi. Aşa că mă mulţumesc că degetele mele vor face treaba la fel de bună şi astfel al doilea deget intră în ea, penetrând-o cu dorinţă şi mărind ritmul din ce în ce mai tare.

În timpul ăsta mă gândesc care este cel mai apropiat loc unde aş putea-o duce să o gust şi să mă pierd în ea, cu aceeaşi poftă cu care îmi împing degetele în ea. Se opreşte din citit şi ştiu că toată atenţia ei este acum pe mişcările mele, aşa că sunt concentrat pe respiraţia ei şi pe mişcările mâinii mele care, spre satisfacţia mea o duce la orgasm imediat.

O simt cum rămâne fără vlagă în picioare, copleşită de intensitatea extazului şi sar în picioare luând-o în braţe şi strângând-o la piept, oferindu-i sprijinul de care are nevoie. Îşi odihneşte capul lângă gâtul meu şi îi simt respiraţia caldă cum încet, încet se potoleşte.

Nu-mi pasă dacă cineva intră şi ne vede. Este femeia mea şi trebuie să am grijă de ea. O sărut pe păr şi ea mă mângâie pe braţ.

— O să mă omori dacă nu te opreşti, şopteşte zâmbind.

— În cazul ăsta ai face bine să te obişnuieşti, pentru că nu pot să îţi rezist.

O mai ţin în braţe câteva clipe şi îmi place senzaţia pe care corpul ei cald mi-o provoacă, o

stare de calm, linişte şi fericire.

— Ţi-am zis azi că te iubesc? o întreb şi nu-mi pasă dacă sunt siropos sau nu.

Nu mă satur de ea şi vreau să ştie lucrul ăsta mereu.

Îşi ridică faţa şi mă sărută cu buzele dulci de la strugurelul cu aromă de cireşe.

— Nu, dar mi-ai arătat încă de la prima oră a dimineţii.

Zâmbesc şi îi întorc sărutul, iar ea îmi şopteşte:

— Te iubesc!

Cuvintele ei îmi sunt de ajuns ca să mă simt complet fericit.

Se îndepărtează uşor, simţind că îşi recapătă puterea, însă nu-şi dezlipeşte palmele de pieptul meu şi mă priveşte cu ochii ei mari şi blânzi.

— Abia aştept să plecăm de aici.

— Şi eu, mărturisesc.

— Se pare că trebuie să mă revanşez pentru ce tocmai ai făcut, continuă cu subînţeles.

Efectul îl resimt imediat în pantaloni şi închid ochii o secundă, zâmbind la imaginea ei din ziua precedentă, când era în genunchi în faţa mea şi mă sugea cu poftă.

— Doamne, Alex, cum crezi că o să mai pot lucra acum? îi spun răguşit.

— Tocmai m-ai făcut să am un orgasm lângă biroul tău, cu două degete. Cum crezi că o să mai

lucrez eu acum?

— Dacă ăsta e modul tău de a mă pedepsi, atunci o să îmi ispăşesc sentinţa cu cel mai mare drag.

— Ne înţelegem perfect.

Îmi face cu ochiul ştrengăreşte şi mă aplec să o sărut din nou. Apoi se reazemă cu fundul de birou şi îşi împreunează braţele peste piept.

— Acum ai de gând să te uiţi pe contractul ăla?

Ea e femeia mea. Ea e cea pe care o iubesc şi fiecare zi ştiu că o să fie la fel de interesantă ca aceasta. O să îmbinăm plăcutul cu utilul, job-ul cu pofta carnală care există între noi pentru ca totul să fie perfect. Pentru că noi doi, orice am face, suntem perfecţi unul pentru celălalt. Şi abia aştept să ajung acasă şi să ne convingem de asta, din nou şi din nou.

- Sfârşit -